

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

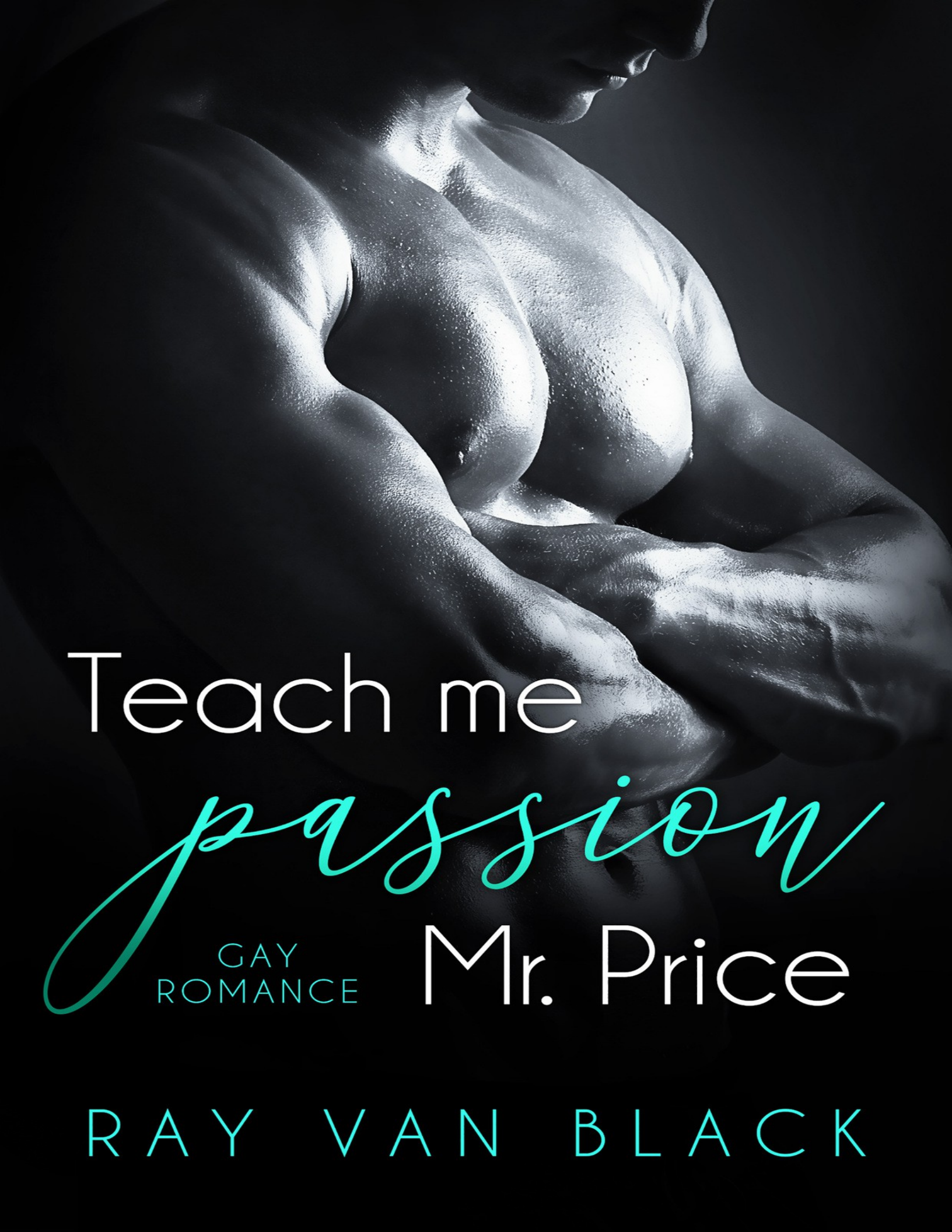
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teach me

passion

GAY
ROMANCE

Mr. Price

RAY VAN BLACK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

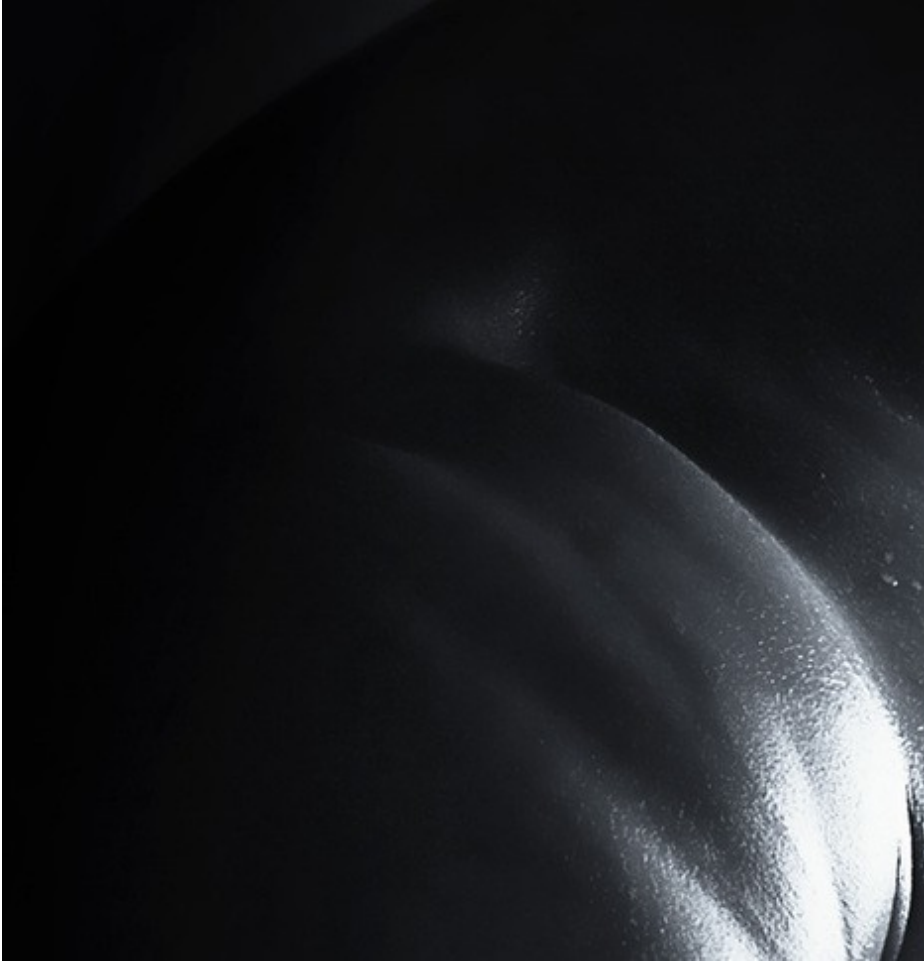
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BANA TUTKUYU ÖĞRETİN, BAY. PRICE

GAY ROMANSI

RAY VAN BLACK

Metin © 2021 Ray van Black
(ray.van.black@gmx.de)

1. Baskı

Düzenleme: Steffi N. & Francie L. Kapak
tasarımı: Juliane Schneeweiss

Gövde görüntüsü ©[shutterstock.com/MaksimToome](https://www.shutterstock.com/MaksimToome)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Jayce](#)
2. [Jayce](#)
3. [Jayce](#)
4. [Alec](#)
5. [Jayce](#)
6. [Alec](#)
7. [Jayce](#)
8. [Alec](#)
9. [Jayce](#)
10. [Alec](#)
11. [Jayce](#)
12. [Alec](#)
13. [Jayce](#)
14. [Alec](#)
15. [Jayce](#)
16. [Jayce](#)
17. [Alec](#)
18. [Jayce](#)
19. [Alec](#)
20. [Jayce](#)
21. [Jayce](#)
22. [Alec](#)
23. [Jayce](#)
24. [Alec](#)
25. [Jayce](#)
26. [Alec](#)
27. [Jayce](#)
28. [Alec](#)
29. [Jayce](#)
30. [Jayce](#)
31. [Alec](#)
32. [Jayce](#)
33. [Alec](#)
34. [Jayce](#)
35. [Alec](#)

36. [Jayce](#)

37. [Alec](#)

[Yazar hakkında](#)

ÖNSÖZ

Not: Bu kitaptaki karakterlerin cinsel eylemleri gerçeği temsil etmemektedir ve kayganlaştırıcı veya prezervatif kullanımını içermemektedir. Daha güvenli seks gerçek hayatta geçerlidir!

Tetikleyici uyarı (uyarı, spoiler içerir): Bu kitap potansiyel olarak tetikleyici içerik barındırmaktadır. Bazı karakterler kendi rızaları olmadan uyuşturucu kullanmaktadır. Benzer deneyimler yaşadıysanız, bu muhtemelen sizin için doğru kitap değildir.

JAYCE

D Güneşin parıltısı karartılmış gözlüklerin ardından bile göz kamaştırıyordu. Yaz mevsimiydi ve hava sanki kırk derece gibiydi. Ama sıcağa hiç , bana her gün neden Los Angeles'ta olduğumu hatırlatıyordu.

Angeles dünyanın en güzel . Özellikle de sahilde, Pasifik rüzgârı kulaklarımda uğuldarken, tuzlu su kokusu burnumu sızlatırken ve insanların sürekli mırıltısı bana burada hayatın her zaman hareketli olduğunu hatırlatırken.

Venice Sahili'ndeki Okyanus Önü Yürüyüşü'nde her zaman olduğu gibi kıyamet koptu. Şehrin dört bir yanından akın eden turistler, sokak sanatçıları tarafından büyülendi, hediyelik eşya alışverişi yaptı ve eşyalarına hiç bakmadı. Bu çok kolaydı!

"Gösteri zamanı!" Richy bana çaktırmadan bir beşlik çaktı ve sonra kalabalığın içinde kayboldu.

İnsanların arasında hafif adımlarla ilerledim ve ilk kurbanımı gözledim. Kırk yaşlarında bir kadın gözüme çarptı, tuvale renkli boyalar püskürten bir sanatçının önünde duruyor ve yavaş yavaş ortaya çıkan sanat eserine hayranlıkla bakıyordu.

Çocuk oyunu.

Koşarken arkamı döndüm, Richy'yi arıyormuş gibi yaptım ve onlarla karşılaştım.

"Oops!" diye bağırdı, neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Affedersiniz, bayan." Onu yakaladım ve çekici bir şekilde gülümsedim.

"Ah canım, el çantam."

"Bekle, sana yardım edeyim." Sokaktaki ufak tefek şeyleri topladım ve gülümseyerek çantasını ona uzattım.

"Çok düşüncelisiniz, çok teşekkür ederim."

"İyi günler!" O cüzdanının kaybolduğunu fark edemeden ben çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştum.

Banknotları ustaca karıştırdım ve geri kalanını düşürdüm.

Bir grup genç kız, aynı anda beş topu havada tutan bir jonglörün etrafına dizilmişti. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle onlara yaklaştım ve bir yandan cüzdanımı çıkarıp bir yandan da adama tezahürat yapıyormuş gibi davrandım.

İki büyükanne ve bir grup kız daha sonra Richy ile evin kararlaştırılan köşesinde buluştuk.

"Ee?" diye sordu bir pezevenk gibi. "İyi gitti mi?"

Sadece sırttım ve pantolon cebimdeki notları yokladım.

"Evet. Sahile gidiyoruz!"

Muscle Plajı bir sonraki uğrak noktamızdı. Yılın bu zamanında her zamankinden daha kalabalıktı. Vücut geliştiriciler kavurucu sıcakta kızarmış tavuk gibi itişip kakışıyorlardı. İnlemeleri ve nefes nefese kalmaları kordona kadar duyulabiliyordu. Bakışlarımın dikkat çekmeden parıldayan kas dağlarının üzerinde dolaşmasına izin verdim.

"Böyle devam edersen yakında sen de şuna benzeyeceksin!" diye güldü Richy, beni çıplak elleriyle ikiye bölebilecek bir devi göstererek.

Antrenmana sadece bir yıl önce başlamıştım ve aslında tüm kaslarımın yavaş yavaş ortaya çıkmasından oldukça memnundum, ancak buradaki insanların çoğuna karşı vücudum bir şakaydı.

"Öyleyse, hadi siklere geçelim." Richy'nin kin dolu bakışı yanağımda derin delikler açtı.

"Gösteriye başlamak üzereyim ama geçip geçemeyeceğimi göreceğiz. Burası yine son derece kalabalık."

Bu yalan değildi. Muscle Beach'e giriş ücreti ödemek zorunda değildiniz, herkes düşene kadar ücretsiz antrenman yapabiliirdi. Her zaman kalabalık olmasının nedeni de buydu.

"Devam et, onlara ne kaçırdıklarını göster. İnandırıcı olmasını istiyorsun, değil mi?" Richy pırsanın tekiydi - kimse onun düzenli olarak antrenmana geldiğine inanmıyordu, bu yüzden yem rolü bana kalmıştı. Yine de umursamadım. Nedense biraz hoşuma bile gitmişti.

Kloş beyaz atletimi tek bir hareketle başımın üzerine çektim. Yanımızdan geçen üç kız arkamdan bakakaldı.

Richy dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Bu gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor, belki ben de bunu yapmaya başlamalıyım?"

Omuzlarımı silktim. "Bunu kadınlar için yapmıyorum."

"Piliçler muckerları sever. Şimdi neden bana değil de hep sana baktıklarını anlıyorum."

Eğlenerek homurdandım. Nedeni kesinlikle bu değildi. Richy domuzun tekiydi, kadınlarla sohbetleri hep belden aşağı olurdu, neden böyle bir şey yaptığı bile benim için hâlâ bir muammaydı. Bu onun arsızlığından kaynaklanıyor olmalıydı, her yerden paçayı kurtarıyordu.

"Ya da o elmacık kemikleri." Yüzümü okşadı, ben de bir tokatla durdurdum.

"Bana her zaman dokunmak zorunda mısın?"

"Sakin ol prenses!" Güldü.

"*Prenses* yumruğunu suratına indirmek üzere," diye homurdandım ve bu lakabı ne kadar komik bulduğumu ona bir kez daha açıkladım. Bu kadar büyümüş olduğum gerçeği karşısında ne yapabiliirdim ki? Evet, elbette eğitim fiziksel avantajlarımı vurgulamaya yardımcı oluyordu ama bunun yüzümle hiçbir ilgisi yoktu.

İyi görünmenin kesinlikle faydası vardı, insanlara ve dolayısıyla cüzdanlarına daha yakın olabiliyordum. Yine de, diğerleri ganimeti alırken benim hep yaşlı kadınlarla flört etmek için önden gönderilmem bazen canımı sıkıyordu. Burada, Muscle Beach'te olmayı tercih ederdim.

Suyu yüzünde gezdiren bir adam gördüğümde kalbim biraz daha hızlı çarptı. Su sıçradı ve sıcak vücudunu ıslattı. Sıcak değil, ama... bir şekilde güzeldi.

"Devam et, Jay." Richy kalabalığa bakarak beni itti.

"Yoldayım," diye mırıldandım ve güneş gözlüklerimi düzelttim.

Her zaman olduğu gibi yanımda bir havlu ve su şişesi vardı, böylece boğa boynu sürüsü içinde göze arpmayacaktım. Günün bu kısmı benim için açık ara en heyecan verici olanıydı. Buradaki insanların yüzde doksan sekizi erkekti - bana taze etmişim gibi bakan iri yarı, kalın kaslı, testosteron dolu hayvanlar. Eminim çoğunluğu

Ben kadınları seçmiyordum ama bazıları -eminim- erkekleri seçiyordu ve onlar benim avımdı. Ama yanlış birini seçersem, mahvolurdum. Her seferinde dengeleyici bir hareketti.

Çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum, zaman zaman bir şeylerin kaybolduğunu kesinlikle fark etmiştim. Sarı saçlarım ve çelik mavisi gözlerimle çok masum göründüğüm gerçeği kesinlikle işime yarıyordu. Kimse antrenmanlara yeni başlayan ve ağırlıkları kullanmakta çok beceriksiz olan bu genç sörfçü çocuğun kılık değiştirmiş bir hırsız olduğundan şüphelenmiyordu. İşimde çok iyiydim!

Dudaklarımda masum bir gülümsemeyle kalabalığın ortasına doğru ilerledim. Eşyalarını halterin yanına bırakmış ayı gibi bir adam gözüme çarptı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve her ihtimale karşı bermuda şortumun kemerini biraz aşağı çekerek ona yaklaştım.

Aç bakışı beni tedirgin etti - kesinlikle bu durumda gerekenden daha fazla tedirgin. Benden bir baş daha uzun ve kesinlikle iki kat daha genişti. Ve pantolonundaki şişkinlik gözümün ucuyla bile açıkça görülebiliyordu.

Eşyalarımı kaldırırken utangaç bir şekilde sııttım.

"Hey çocuk, yine mi ?"

Kahretsin... Beni hatırlıyor mu?

Bu iyi değildi. Sakin olmalıydım.

"Evet, göğsümü çalıştırmak istiyorum," dedim, yanaklarımın hissederek, ki bu sadece yarı pozdu. Alnımdaki uzun saç tellerini okşadım ve başımı öne eğdim.

"Sana nasıl yapıldığını göstereyim mi?" diye sordu, güçlü vücut kokusu iki metrelik mesafeden bile burnuma çarpan ayı. Ter gibi yoğun kokuyordu ve bir şekilde... hiç de kötü değildi. Öne doğru eğilirken bronzlaşmış yüzü aniden bana yaklaştı.

"Dikkatli izle tatlım," diye fısıldadı ve ağırlık sehpasına uzandı.

Daha mı tatlı?

Sonunda başım kızarmıştı. Erkekler bana asıldıklarında hep olduğu gibi. Bununla başa çıkamıyordum. Ne kadar denersem deneyeyim. Oyun benim için diğer birçok şey kadar kolay değildi.

Doğru kaslara vurmak için halteri nasıl kaldırmam gerektiğini ayrıntılı olarak gösterdi, bunu uzun zamandır biliyor olmama rağmen. Yine de çok ilgileniyormuş gibi davrandım. Tezgahın etrafında döndüm ve her şeyi onun bakış açısından görmek için yanına çömeldim.

"Çok kolaybak." Bana göz kırptı.

Gülümsedim ve saatinin pantolon cebimde kaybolmasına izin verdim.

Cep telefonunu da cebime atarken Richy'nin sırtışını sırtımda hissettim. Arkadaşım Ayı'yla yakın zamanda burada yollarımızın kesişmesine kesinlikle izin vermiyordum.

"Sen de ister misin?" diye sordu ayı .

"Uzan."

Kaçış yolumu kapattığı için istemsizce yutkundum. Aslında çoktan gitmiş olmak istiyordum ama bana bakışları çok dikkat çekiciydi.

"Ee, tabii..." Bankın üzerine uzandım ve birden yüzümde bir horoz belirdi. Aslında tam olarak değil, ama tepemde duruyordu, halteri pençeleriyle tutuyordu ve bana pantolonunun paçalarından birini doğrudan gösteriyordu ve içinde sallanan şey lanet olası bir çelik boruydu. Spor beni azdırmıştı, bunu daha önce de fark etmiştim ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Ellerime uzanarak, "Ve şimdi yakala!" dedi.

"Bekle, ne...?"

Parmaklarımı pantolonunun içine değil de halterin üzerine koyduğunda rahat bir nefes aldım. Bu gerçekten çok ileri gitmek olurdu. Utangaç bir şekilde güldüm ve halteri yukarı ittim. Enerjimi tüketen üç turdan sonra halteri tekrar üzerimden aldı.

Bakışlarım önce pantolonuna, sonra da hızla yüzüne kaydı. Aç sırtış hâlâ oradaydı, daha da kötüsü, adam piposu gözle görülür bir şekilde ayağa kalkarken dudaklarını yalıyordu.

Tamam, bu kadar yeter, ben .

Hızlı bir hareketle üst kata çıktım ve eşyalarımı aldım.

"Üzgünüm, kız arkadaşım ile randevum olduğunu tamamen unutmuşum." Bu numara her zaman işe yarardı. Şimdiye kadar her erkek buna kanmıştı. Sadece arkadaşım Bear gitmeme izin vermedi.

"Kız arkadaşın bekleyebilir."

"Yardımanız için teşekkürler. Ama artık gerçekten gitmem gerekiyor." Bakışlarından kaçındım ve onu geçmeye çalıştım ama yoluma çıktı.

"Sadece numaranı aldığımda."

"Benim ... er tamam, bu ... sıfır, bir, iki, beş ..."

Pantolonuma bir uğultu doldu ve buna korkunç bir çınlama eşlik etti.

"O benim kız arkadaşım! Gitmeliyim, sonra görüşürüz!"

"Bekle bir dakika!" Bankın üzerinden tırmanmaya çalışırken ayı kolumu yakaladı. "Bu benim zil sesim!"

Siktir, siktir, siktir!!!

"Tesadüfler olur!" diye gülererek bağırdım, yanından sıyrıldım ve diğer tarafa atladım. "Bir dahaki sefere görüşürüz o zaman!"

"Bekle, cep telefonum nerede?" diye arkamdan bağırdı ama ben çoktan can havliyle kaçmaya başlamıştım.

"HIRSIZI DURDURUN!"

Topuklarıma sarıldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir sonraki bariyere koştum. Richy beni çoktan sırtarak karşılamıştı. "Neler oluyor?"

"KOŞ!" diye bağırdım, başımı geriye doğru çevirip neredeyse bir bisiklete takılıyordum.

"Oh, lanet olsun!" Richy bir saniye içinde sorunu fark etti ve peşimden koştu. "Bu oldukça fazla, ne yaptın sen?"

"Konuşma, onun yerine daha hızlı koş!"

Kumun üzerinde son sürat koşuyorduk. Peşimizde bir düzine kas yığını vardı.

Küfürleri gittikçe sessizleşirken gülmek zorunda kaldım. Bize ayak uyduramayacak kadar ağır ve beceriksizdiler.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Oakwood'daki Sunset Caddesi'ne ulaştığımızda öksürerek, "Onları kaybettik!" dedim. Saklandığımız yere sadece iki blok vardı.

"Bu çılgıncaydı." Richy benimle birlikte güldü, hâlâ etrafına bakınıyordu. "Gitmişler. Şanslılar."

Nefes nefese kalmıştık ve tamamen bitkin düşmüştük.

"Hunter öğrenirse bizi öldürür."

"Ne yapmamız gerekiyordu?" diye sordum, hâlâ nefes nefeseydim.

"Adam gitmeme izin vermedi. Bana çok hevesliydi."

"Senin gerçekten bir kuşun var, ey." Richy gülerek omuzlarıma .

"Hoşuna gidiyor, kabul et. Hepsi senden hoşlanıyor!"

"Saçmalık."

"Ama bu böyle ve her zaman da böyle olacak. Bu yüzden Hunter'a yalnız gideceksin, o senin kafanı kesmeyecek."

"Sanki onun üzerinde herhangi bir etkim varmış gibi." Bu gerçekten çok uzaktı.

Saklandığımız yer ahşap bir kulübenin arkasıydı. Yıkık dökük müstakil evin etrafı çöp yığınları, odunlar, hurdalar, eski şilteler, hurda metaller ve büyümüş bitkilerle çevriliydi. Çatıda birkaç delik vardı ve ısıtma, elektrik ve su yoktu. Yine de burası gerçekten çok güzeldi çünkü kendi aramızdaydık ve ne istersek yapabiliyorduk.

"Yaşlı Bayan Roberts'ı hatırlıyor musun?" diye hatırlattı Richy çitteki delikten geçerken.

"Çok gürültü yaptığımızda kepçeyle tencerelere vururdu ve neredeyse kulak zarlarımızı parçalardı," diye hatırladım titreyerek.

"Sonra da iğrenç tatlılarını emdi ve biz onun aptal yerini temizlerken dudaklarını yüksek sesle şapırdattı."

"Yerde yemek yiyene kadar."

"Ve bir keresinde *aniden* bir paspas suyu birikintisine basıp kaydı ve neredeyse boynunu kırıyordu." Richy'nin kahkahası tam da olması gerektiği gibi kin dolu bir kahkahaydı.

Bayan Roberts'tan nefret ediyorduk ve bunda haklıydık. Bize pislikmişiz gibi davranmış ve bizi gece gündüz çalıştırmıştı. Cezasını çekmesi en doğrusuydu. Richy ve benim bir yıl dayanmış olmamız bir mucizeydi. Her halükarda diğer koruyucu ailelerden daha uzun süre. Tabii onlara öyle denebilirse. Kabus üstüne kabus.

Eve girdiğimizde sırtarak, "Ondan sonra gerçekten çok iyi davrandı," dedim.

"Ve sonunda televizyonu deneyebildik."

"Eski şey, onu gerçekten özleyorum."

Richy güldü ama Hunter aniden önümüzde dikilince kahkahası boğazında düğümlendi.

Tek söylediği "Ganimet," oldu ve ceplerimizi onun tuttuğu kutuya boşalttık. "Neat."

Richy başını öne eğerek, "Teşekkürler, bugün iyi geçti," dedi. Ondan gizliden gizliye hoşlandığını uzun zamandır biliyordum. Onun zevklerini paylaşsam da, onu özellikle ona çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Hunter bir alfa dişi kurttu. Richy'den en az bir kafa kadar yüksekti. Kolları da sırtı gibi Richy'ninkilerden çok daha güçlüydü. Geçmişte orduda bulunmuştu ve hayatta kalma işlerinden iyi anlıyordu. Dövmelerinin çoğu yoldaşları tarafından yapılmıştı. Saçları da sabrı kadar kısaydı. Çetenin tartışmasız lideriydi ve herkesi sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu - kelimenin tam anlamıyla.

Kimse onun ilk adını bilmiyordu, herkes onu soyadıyla çağırıyordu. Bu, ona ihanet ettiğinizde sizi nelerin beklediğinin oldukça doğru bir ifadesiydi. O sizi yakalayana kadar avlanırdınız... Çetenin eski üyeleri hakkında kimse bir şey bilmiyordu. Bir yerlerde yeni bir hayata başlamış olabilirlerdi - ya da ölmüş olabilirlerdi. Her iki durumda da Hunter'a isyan etmek aptalca bir fikirdi. O bizim annemiz ve patronumuz gibiydi ve kimse onun kararlarını sorgulamaya edemezdi. Hunter paramızı yönetir ve bize sadece temel ihtiyaçlarımız için ayırırdı. Uyku alanımın üzerindeki çatının kırık olması ve içeriye yağmur yağması umurunda bile değildi. Bunun için kampımızı çok sık değiştiriyorduk.

Avlanırken her zaman hareket halinde olmalısın, onun hemen hemen her şey için kullandığı standart sözlerinden biriydi. Av peşindeyken bile asla bir yerde gereğinden fazla kalmamalıydık. Yakalanma şansımız her dakika katlanarak artıyordu - en azından çetenin beyni Owen böyle söylüyordu. O, Kevin, Walter, Eddy, Kay ve Foggy ile birlikte tamdık. Hunter gruptaki tek kadındı ama bu onu rahatsız etmiyordu, arkadaşlarına ayak uydurabiliyordu.

kendi cinsinden biriydi. Etrafındaki tüm erkeklerden daha erkekti.

Gerçi *erkekler* de doğru kelime sayılmazdı. En azından Owen, Kevin, Eddy, Kay, Foggy ve Richy için değil, onlar daha çok yeni büyümüş çocuklar gibiydiler. Yirmi üç yaşında kendimi şimdiden yaşlılar arasında sayıyordum. Sadece Walter ortalamayı dramatik bir şekilde yükseltmişti, kırk üç yaşındaydı ve bu nedenle Hunter babamızdan beş yaş büyüktü - ya da öyle bir şeydi.

Hunter her zamanki gibi kaşlarını çatarak, "Her şey olaysız mı geçti?" diye sordu. Her an diz kapağını kıracaktı gibi görünmesinin sorumlusu küçük gözleri ve doğuştan düşük olan kaşlarıydı.

"Jo... Şey..." dedi Richy ve arkama saklandı.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim çenemi kaldırarak. Zayıflık göstermek istemiyordum ama Hunter bazen beni gerçekten korkutuyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi, gözleri daha da karardığında.

Yan odayı işaret etti. "Benimle gel."

Onu takip ettim ve aklımı kaçırmadan konuyu ona en iyi nasıl açıklayabileceğimi hararetle düşündüm.

"Yani?"

"Yakalandım," dedim doğrudan, çünkü yalan söylemek işe yaramayacaktı.

"Kimden?"

"Venice Sahili'ndeki kas yığınlarından biri. Üzerime geldi ve gitmeme izin vermedi."

Hunter her zaman ağzında taşıdığı sakızını çiğnedi ve sanki böyle bir şeyden zaten şüpheleniyormuş gibi bana boş boş baktı.

"Onları indirdik ama önce başka bir bölgeyle ilgilenmeliyim, biri beni tanıyabilir."

Hunter ağzı açık . Sessizliği hayra alamet değildi.

"Dolambaçlı yollardan gittik, nerede yaşadığımızı yüzde yüz bilmiyorlar, o yüzden endişelenme," diye ekledim yanlış bir izlenime kapılmadan önce. Richy ve ben profesyoneldik, en azından kuralları biliyorduk ve her zaman ters yöne sapmak gerektiğini biliyorduk.

Hunter hâlâ bana boş boş bakıyordu. Korkutucu olmaya başlamıştı.

"Bir hata yaptım, bir daha olmayacak."

"Jayce, Jayce, Jayce," dedi dilini şaklatarak. Çiğnediği sakız bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Masumca gülümsedim, yapabileceğim bir şey varsa o da buydu. Ama bu onun için hiç işe yaramadı.

"Seninle ne yapmam gerekiyor?"

"Bana bir tane ver ve bunu unutalım mı?" diye önerdim ve önerim onun pek hoşuna gitmedi. Onu yatıştırmak için tüm cazibemi kullandım ama bu da işe yaramadı.

"Gerçekten sadece bir sürçmeydi."

Hunter sert bir bakışla, "Bir hata yaparsan atılırsın, kuralları biliyorsun," diye hatırlattı. "Her şeyi berbat ettin, Jayce."

Soğukkanlı görüntüm delinmiş bir konserve kutusu gibi çöktü.

"Yemin ederim benim hatam değildi, tamam mı? Adam çok yapışkandı ve sonra lanet cep telefonu pantolonumun içinde !"

"Cep telefonları hakkında size hep ne derim? Onları sadece hemen ortadan kaybolabiliyorsanız çalın."

"Biliyorum, ama bu çok dikkat çekici olurdu."

Hunter başını sallayarak, "Her şeyi berbat ettin, Jayce," diye tekrarladı.

"Evet, biliyorum, ama bu bir kerelikti. Sadece bir hataydı! Bir daha olmayacak."

"Kuralı biliyorsun. Dizlerinin üzerine çök." Av bıçağını çıkardı.

"Hunter, lütfen..." Gözlerimde bir yalvarışla onun önünde yere çöktüm.

"Sırf güzel bir yüzün var diye bir istisna yapamam." Bıçak çoktan yanağıma dayanmıştı. "İşleri berbat eden herkes aynı sonuçlarla yaşamak zorunda."

Kahretsin, gerçekten ciddi!

"Eğer ortadan kaybolmamı istiyorsanız, bir dakika içinde giderim ve bir daha asla geri dönmem. Ya da burada kalmama izin verir, hatam için beni affeder ve bana kimsenin yapamayacağı bir iş verirsiniz." Şimdi iyi pazarlık yapmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde hayatımda bir şey elde edebileceğim son şeyden de kurtulmuş olacaktım.

"Ah, Jayce, kimsenin yapamadığı neyi yapman gerekiyor?" Bıçak derimi acıyla oydu.

"Her şeyi yaparım," dedim kararlılıkla ve gülümsemeden. "Ne olursa olsun!"

Tereddüt etti. "Her şeyi söyledin mi?"

Başımı sallamak istedim ama bıçak yüzüme çok yakındı. Acı dolu bir saniyenin ardından nihayet bıçağı yere bıraktı.

"Bana boyun eğmek mi istiyorsun?"

"Tamamen ve tamamen." Bu konuda çok ciddiydim. Ne pahasına olursa olsun yaşamak istiyordum.

"Senin için bir şeyim olabilir. Ama bu tehlikeli."

"Ben yaparım."

"Bu büyük bir şey Jayce. Gerçekten yüzde yüz güvenebileceğim bir adama ihtiyacım var."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bana güvenebilirsiniz. Bunu halledebilirim."

"Bunun için yıllarca hapis yatabilirsin."

Yutkundum ama korkumu belli istemedim. "Böyle bir şey olmayacak."

Hunter sonunda bıçağı cebine geri koydu ve beni tepeden tırnağa inceledi. "Bu iş için uygun adam sen olabilirsin. Hızlı, çevik ve elleri becerikli birine ihtiyacım var."

Bir suikastçi gibi herifin birini arkadan bıçaklamak için kendimi hazırlıyordum bile. Hunter'ın düşmanları vardı, bizim düşmanlarımız vardı. Tek çete biz değildik. Los Angeles'ın her yerinde bizim gibi mahallelerini soyarak geçinen sayısız çete vardı. Çete savaşları normaldi, bu yüzden beni Venice Plajı'nda yakalamaları çok kötüydü, çünkü orası bizim bölgemizdi, orası için çok savaşmıştık ve şimdi bir süreliğine hiçbir yere gidemezdik.

"Ne yapmalıyım?"

"Sonra öğrenirsin. Şimdi çık dışarı!"

"Yani hâlâ içeride miyim?" diye sordum temkinli bir şekilde, yıkık dökük kapı aralığında dururken.

"Senin işine yaradığım sürece," diye açıkça belirtti, büyük bıçağını işaret ederek ve sadece tesadüfen değil. "Bunu daha sonra konuşacağız. Beklemede kalın."

"Ben yaparım, teşekkürler."

"Bana hemen teşekkür etme, bu hayal edebileceğinden çok daha büyük bir şey."

JAYCE

D Hâlâ hayattasın," dedi Richy şaşkınlıkla, ben onun odasına girip her zaman yattığım yırtık pırtık şilteye uzanırken.

Kendimi hasta gibi hissettim.

"İyi misin?"

"Evet... Her şey yolunda." Öğürmemi bastırdım ve derin derin nefes alıp verdim.

Bu çok yakındı, yanlış bir kelime ve boğazımı kesebilirdi. Hunter'ın daha önce bir eşini öldürdüğünü hiç duymamıştım ama ona her şeyi yapabileceği konusunda güvenebilirdim.

"Kıçına şaplak attı ve hepsi bu kadar mıydı?"

"Pek sayılmaz. Ama ben... artık onun kölesiyim, sanırım."

"Sen ne?" Richy her şeyi son derece komik buluyor gibiydi. Buna gerçekten gülemezdim.

"Muhtemelen artık seninle birlikte ava çıkamayacağım," dedim ona solgun bir yüzle. "Hunter'ın benim için başka planları var."

"Ne demek istiyorsun?" Kıskançlık onun kara gözlerine yansımıştı.

"Şu anda düşündüğün gibi değil. En azından öyle olmadığını umuyorum." Hunter gerçekten benim tipim değildi. Aslında bir kadın tipim yoktu - şimdiye kadar beni gerçekten ilgilendiren bir kadın olmamıştı. Eşcinsel olmasam da sahildeki erkekleri daha çok seviyordum.

Richy, "Bundan sonra onun kişisel kölesi olduğunu söyledi mi, söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır, doğrudan değil."

Hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Sadece büyük bir şeyin peşinde olduğunu ve bunun için doğru adam olabileceğimi."

"Kulağa tehlikeli geliyor," diye tahmin yürüttü Richy, sebepsiz yere değil. "Bunu yapacak mısın?"

"Elbette, aptal değilim. Hâlâ yarın uyanmak istiyorum."

"Ama neyle ilgili?" Richy'nin kafası da en az

Ben.

Hunter ve Walter doğaları gereği oldukça gizemli ve Richy ve benim gibi konuşkan davranışlarıyla tanınmazlardı. Ve tabii ki haftalardır her zamankinden daha ketum olduklarını fark etmiştik. Bunun Grevcilerle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Sayıca bizden çok daha fazlaydılar ve uzun süredir bizim bölgemizi hedef alıyorlardı. Sığınağımıza saldırımları an meselesiydi.

"Sence zamanı geldi mi?"

"Bilmiyorum, sanırım," diye mırıldandım, çünkü Richy beni çok iyi anlıyordu.

Grevcilerin lideri Hunter'ın listesinin başında olan bir adamdı. Muhtemelen onu yolundan çekmesine yardım etmem gerekiyordu, böylece sonunda huzura kavuşabilecektik.

Richy, "Tekrar atış talimi yapalım mı?" diye sordu ama ben sadece başımı salladım.

"Ne hakkında olduğunu öğrenir öğrenmez bunun da olacağına eminim."

"Hey Uyuyan Güzel, uyan!" diye bağırdı Kevin, ben yarı . Ayaklarımı tekmeledi, ben de hemen karşılık verdim. "yataktan çıkar, Hunter seni görmek istiyor!"

"Evet, öyle!"

İşte başlıyoruz.

"İyi şanslar," diye diledi Richy, dünden kalma esrarı ve pizzasıyla rahatlamış olan bana.

"Sen de geliyorsun," dedi Kevin ve tersledi.

"Ben mi? Gerçekten mi?"

Bu beni de şaşırttı. Hunter kulağa çok gizemli geliyordu ama görünüşe göre Richy'ye de ihtiyaç vardı.

"Walter, Eddy ve Foggy dışında herkes orada."

İçimdeki korkuyu bastırdım ve Kevin'i koridorda takip ettim. Hunter elinde bir yığın çanta ve omzunda savaşa hazır bir keskin nişancı ile orada duruyordu.

"Oh sh..."

"Eşyalarınızı alın ve arabaya binin!" diye emredici bir ses tonuyla bağırdı ve biz de itaat ettik.

Güneş yavaşça arkasından batarken Owen çoktan direksiyona geçmişti.

Geri dönüş olmadığını biliyordum, bu yüzden tek kelime etmeden kamyonete bindim. Richy'nin gözlerindeki belirsizliği fark etmemiş olamazdım. Daha önce hiç kimseyi vurmamıştı, ben de öyle. Bir silahı nasıl kullanacağını biliyordu ama işler zorlaştığında başarısız olmaktan korkuyordu.

Konunun sahilde yaptığım hatayla bir ilgisi olmadığını içtenlikle umuyordum. Richy'yi hazır olmadığı bir şeye asla bulaştırmak istemedim.

Hunter yolcu koltuğunda Owen'ın yanına otururken, "Sür!" diye emretti. Richy, Kevin, Key ve ben arkaya oturduk. Keskin nişancılar dizlerimizin üzerindeydi. İnsanları öldürmek zorunda kalacağımı düşününce ellerimin nemlendiğini hissettim.

"Nereye... nereye gidiyoruz?" diye sordu Richy, sesinde duyulabilir bir endişeyle.

Hunter, "Öğreneceksiniz, sizi piçler," diye karşılık verdi ve sonra güldü.

Richy ile panik içinde bakiştık ve sonra pencereden dışarı baktık. Eyaletlerarası 405'e yeni ulaşmıştık ve kuzeye doğru gidiyorduk. Bölgemizden çoktan çıkmıştık ve Strikers havaalanının ötesinde güneye hükmediyordu.

Hunter bizi nereye götürüyor?

Yolculuk Beverly Hills'e varmadan önce yarım saat kadar sürdü. Bakımlı bahçeleri ve palmyelerle çevrili sokaklarıyla çok sayıda zarif ev beni her gördüğümde hayrete düşürüyordu. Rodeo Drive'a döndüğümüzde ağzımı kapalı tutamadım. Akşamın geç saatlerinde bile bu alışveriş caddesi sanki gündüzmüş gibi çok sayıda ışıkla aydınlatılmıştı. Gittiğimiz her yerde insanlar ellerinde alışveriş çantalarıyla yürüyor, lüks arabalar yolumuzu kesiyordu.

Daha önce hiç görmediğim bambaşka bir dünyaydı. Neyse ki Owen arabayı yıkamıştı, bu yüzden eski Ford daha iyi günler görmüş olsa da tüm arabalar arasında çok fazla göze çarpmıyorduk.

Richy fısıltıyla, "Burada ne işimiz var?" diye sordu, ben de omuzlarımı silkdim.

Owen Sunset Bulvarı'ndan Hollywood Tepeleri'ne döndüğünde şaşkınlığım doruğa ulaştı.

Daha da çıkarken Richy'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Doheny Drive sıradan bir yol değildi, bizi doğrudan dünyanın en pahalı malikanelerine götürüyordu. Arazide kıvrıla kıvrıla ilerleyen yolu takip ettikçe, mülkler daha da büyüyordu.

Güneş üzerimize çok az ışık gönderdi, ancak parlak bir şekilde aydınlatılmış birçok villa ışıltılı ışıltılı parlıyordu.

Hollywood tabelasının giderek yaklaştığını gördüğümüzde Richy fısıltıyla, "Burada ne işimiz var?" diye tekrar sordu.

Artık o kadar yüksekteydik ki tüm Los Angeles'ı görebiliyorduk.

Hunter aniden, "Dur," dedi ve Owen yolun kenarında, fenerler ve ışıklarla korunaklı bir kavşakta durup motoru kapattı.

Merakla etrafımıza bakarken arabada sessizlik hüküm sürüyordu. Kilometrelerce ötede kimsecikler görünmüyordu. Önümüzde sadece bir duvar ve onun üzerinde de dik bir tepe vardı. Sanki villa dağın tepesinde, tamamen karanlığa gömülmüş gibi görünüyordu. Yolun bu kısmındaki tek villaydı ve kesinlikle çok pahalıydı.

"Oyunbozanlık etmek istemem ama neden buradayız?" diye sordum Hunter'a, arabadan inmemizi söylerken.

Onu, etrafı çalılarla çevrili, yalnız görünen bir ağacın arkasından takip ettik. Owen ekipmanlarını paketinden çıkardı ve dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazmaya başladı - tabii ki çalıntı.

"Bugün telsiz operatörü sensin." Hunter Richy'nin eline bir telsiz tutuşturdu. "Diğerini de sen al."

Hunter boş bir omuz çantasını göğsüme, diğerini de radyoya bastırdı.

"Tamam...?"

"Hazırlan, Jayce. Oraya üzeresin." Hunter, keskin nişancının dürbününden bakarken kayıtsızca büyük evi işaret etti.

"*Ne yapmamı istiyorsun?*" Yanlış duymuş olmalıyım.

Hunter bir kez daha net bir şekilde, "Villaya ," dedi.

"Bir laptop çal ve güvenlik gelmeden çık."

"Oraya girmemi... *oraya* girmemi mi istiyorsun?" Bir malikâneydi - hayır, malikâne değil, lanet olası bir kale! "Orada kim yaşıyor, Los Angeles'ın kralı mı?"

"Los Angeles'ın kralı yok Jayce," diye hatırlattı Owen, bir kez daha şakadan anlamaz bir halde.

"Biliyorum, o kadar aptal değilim!" diye karşı çıktım, kığımın yandığını fark ederek. Elini cebine sokup birkaç dolar çıkarmak bir şeydi, milyon dolarlık bir malikâneyi soymak bambaşka bir şeydi. Hunter inanılmaz bir şekilde kilometrelerce uzaktaki en büyük, en camlı ve en barikatlı evi seçmişti.

"Neden?" diye sordum, kaşlarının çatıldığını yüzümde hissederek. "Ve neden eski bir Çin vazosu ya da başka bir şey değil de bu dizüstü bilgisayar?"

"Soru yok, sadece yap."

"Biliyorum, ama en azından nedenini öğrenebilir miyim...?"

"Hayır." Av bıçağının şakırtısı çok tanıdık bir sestti.

"Her şeyi enine boyuna düşündük, gerçekten yanlış gidebilecek hiçbir şey yok," dedi Owen, bana sorulmadan, bana acıyor gibiydi. "Güç kaynağını kapatacağım, o zaman kameralar tarafından kaydedilmeden evin içinde rahatsız edilmeden dolaşabilirsiniz."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım bu idam mangası karşısında. "Hiç muhafız var mı?"

"Evet, her iki saatte bir gelip kontrol ediyorlar, biz de onları izliyoruz."

Hunter Walter'la konuşurken Owen'a "Ne kadar sürecektir?" diye sordum.

"Bunu aylardır planlıyoruz Jayce, iyi hazırlandık."

Umarım öyledir!

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, hırsız değildim. Bu tür bir konuda hiç deneyimim yoktu ama bunu yüksek sesle söylememe bile izin yoktu. Çünkü o zaman Hunter'ın bıçağı hemen sırtıma saplanırdı ve her şey biterdi. Yolun sonu.

"Peki ya sahipleri?"

"Bir multimilyoner. Aylardır buraya gelmedi," dedi Owen.

"Karşılaşabileceğim başka biri var mı?"

"Sadece temizlikçi kadın, ama o da hep salı ve cuma günleri gelir. Bugün Çarşamba."

"Bildiğim iyi oldu."

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladık, işe yarayacak." Owen kalın gözlüklerinin arkasından gayet iyi konuşuyordu. O da hemen bu saraya girmek zorunda değildi. Ama başka seçeneğim yoktu, o yüzden bunu yapacaktım.

"Güvenlik için bir silah alabilir miyim?" diye sordum Hunter'a, o da homurdanarak cevap verdi.

"Çalacaksın, öldürmeyeceksin."

"Ya biri gelirse?"

"Kimse gelmeyecek çünkü orada kimse yok," dedi Owen bir kez daha net bir şekilde. "Ev aylardır boş. Ama telsizle birbirimize bağlıyız ve herhangi bir tehlike olursa size hemen haber vereceğiz."

"O zaman çocuk oyuncağı." Alaycılığım Hunter'ın gözünden kaçmadı. Bakışı sözsüz bir uyarıydı.

"Şunu giy." Kendisinininkiyle aynı çirkin baskıya sahip kamuflaj kıyafetlerini işaret etti.

"Siyah yok mu?"

"Hırsız gibi görünmeni istemiyorum."

Bu bana pek mantıklı gelmedi ama daha fazla soru sormadım. Zaten bir yararı olmazdı, zaten boğazıma kadar

Kahretsin.

"Tamam... Plan nedir?"

"İçeri gir, ofisi bul, dizüstü bilgisayarını ve aceleyle bulabildiğin başka ne varsa al ve tekrar dışarı çık. On dakika ve ortalığı dağıtma."

"Ofis nerede?"

"En üst katta, tek bu."

"Tamam... İdare edebilirim."

"Güzel." Hunter saatine baktı. "T-90 saniye içinde havalanıyoruz."

Harika... İşemeye bile gidemiyorum.

Aceleyle şortumu ve atletimi giydim. İkisi de sanki Hunter'ın eğitim kampına yeni gelmişim gibi üzerime ikinci bir deri gibi oturdu. Bir şekilde öyleydi. Tüm bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daha fazla soru soracak durumda da değildim. Bu gece hayatta kalmak istiyorsam, hemen oraya girmeliydim.

"Soyguncu merdiveni mi yapıyoruz yoksa oraya nasıl gideceğim?" diye sordum Kevin'a. O da bir şey bilmiyor gibiydi.

Owen tabletiyle oynarken, "Sen geçitten geç," dedi. "Şifresini haftalar önce çözmüştüm."

"Bu her şeyi kolaylaştırır." Devasa binaya bakarken hâlâ midemdeki kalın taşı hissediyordum. Her yer karanlıktı, gerçekten de boş görünüyordu. Yine de midemdeki endişe verici his devam ediyordu.

Hunter saatini kontrol etmeden önce bana, "Dikkatini dağıtma, doğruca ofise git ve hiçbir şeyi kırma," diye talimat verdi. "T-30 saniye."

Oh, Tanrım.

Richy muhtemelen beni rahatlatmak için, "Buradayız, Buddy," diye seslendi. Ama tabii ki bu işe yaramadı. Nasıl olabilirdi ki? Ne de olsa, sanki bu lanet villanın sahibiymişim gibi ana girişten içeri giren bendim.

Hunter beni girişe doğru iterken, "Doğal davran, ziyarete gelmişsin gibi," dedi.

"Ve şimdi gidelim."

Büyük gri kapının önünde durduğumda "Sizi şerefsizler," diye mırıldandım. Bir güvenlik kamerası vardı ama Owen'a göre kapalıydı. Ama evin güvenliği hâlâ sağlamdı.

Bunu neden kabul ettim ki?!

Dört haneli kodu girdim ve kapı bir vınlama sesiyle açılırken kalbimin çarptığını hissettim. Arkasında, evin cam cephesine yansıyan ay dışında sadece karanlık vardı. Ve ben, doğal olarak yan kapıya doğru yürüyordum.

Çılgıncaydı ama korkup kaçmayacaktım. Ne de olsa böyle aptal bir dizüstü bilgisayarı çalmak o kadar da zor olamazdı.

Başka seçeneğim yok. O zaman ne anlamı var?

JAYCE

Düyük villanın giriş kapısı ne gariptir ki camdan değil koyu metalden yapılmıştı, sanki yüzlerce kat güvenli bir hapishane kanadına açılıyordu. Kapı kolu yerine

Kod girmeniz gereken bir tuş takımını kilitleyin.

Tamam... Ne demiştin? Üç, dokuz, beş? Hayır, beş, üç, dokuz, iki?

Heyecandan unutmuştum. Rakamlar kafamın içinde bir tabağın içindeki alfabe çorbası gibi vızıldıyordu. Gözlerim kapalı, konsantre olmaya çalıştım.

Yapabilirim... Bunu berbat edemem.

Birdenbire ilham geldi.

Bu doğru: dokuz, beş, iki, üç.

Bip sesi duyuldu ve kilit açıldı.

Her an kulakları sağır edecek bir alarmin çalmasını bekliyordum ama o kadar sessizdi ki mermer zemindeki temkinli ayak seslerimi bile duyabiliyordum. Kısa bir koridorun ötesinde, villa önümde geniş ve açık bir alana yayılıyordu.

Aman Tanrım, ben de varım!

Ev kesinlikle harikaydı ve o kadar temizdi ki, her yerde izimi bulmak için kullanılacak kir bırakacağımdan emindim.

Saçmalık, kıyafetleri yakıp kurtulacağım.

Zorlu aydınlatma koşullarına rağmen, cam cepheden çok şey . Mobilyalar son derece yüksek kalitede ve oldukça

Açık renkli zemin ve duvarlara kıyasla koyu renk. Siyah, beyaz ve gri birlikte gerçekten güzel, bir şekilde zarif bir ortam yaratıyordu. Burada yaşayan her kimse sadece iyi bir zevke sahip değildi, aynı zamanda bir temizlik manyağıydı, çünkü etrafta herhangi bir şekilde kişisel olan hiçbir şey yoktu.

Yoksa burada hiç yaşamadı mı?

Daha az , zaten adamı hiç tanımayacaktım.

Buraya sadece ondan çalmak için gelmişim.

Öğrendiğinde çok öfkelenecek. Tamam... ofis neredeydi? Evet, üst katta, diye hatırladım ve merdivenleri . Bulması kolaydı çünkü diğer her şey gibi büyük ve açıktı. Koyu mermer basamaklar ben çıktıkça yumuşak sesler çıkarıyordu. En üstte beni açık renkli ahşap bir zemin bekliyordu. Geniş koridor alanında her yere açılacak birkaç kapı vardı.

Bir sonraki virajda oturma odasını keşfettim. Burası da aynı şekilde açıktı ve büyük bir mini mutfığa açılıyordu. Değerli olabilecek birkaç resim ve vazo gördüm ama kapılara odaklandım.

İlkinin arkasında bir banyo vardı, sonra bir yatak odası ve en sonunda bir ofis buldum. Ama masanın üzerinde dizüstü bilgisayar yoktu. İçinde tek bir çiçek olan bir vazo ve duvarlardaki kitap raflarından başka bir şey yoktu.

Masanın etrafını dolaştım ama ne bir çekmece ne de başka bir şey bulabildim. Açık rafların arasında kapalı bir dolap da yok.

Burada laptop yok, lanet olsun.

Birden fazla ofis olması gerektiği sonucuna vardım ve yaşam alanına döndüm. Ancak yandaki kapının arkasında sadece bir yatak odası vardı ve arkasındaki kapı kilitliydi. Ne yazık ki bu kilidin şifresi bende yoktu.

Saçmalık.

Arabalara girme konusunda fena değildim ama aletlerim yoktu. Bir kez daha, kimse bunu düşünmemişti.

Tamam, bir şeyler bulmam gerekecek.

uzun ve keskin bir şey olmadığını görmek için oturma odasına baktım. Ama her şey o kadar düzenliydi ki

hiçbir şey yoktu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki düşecekmişim gibi hissediyordum. Normalde hiç bu kadar heyecanlanmazdım.

Kendini topla!

Hâlâ çok zamanım vardı ve burada kimse yoktu, bu yüzden paniğe gerek yoktu. Gizlice camın önüne yaklaştım ve bahçeye baktım. Aşağıda fil kıcı kadar siyah suyu olan kocaman bir havuzdan başka bir şey yoktu.

Oldukça yüksek...

Villa o kadar büyüktü ki hangi köşeyi aradığımı bile bilmiyordum.

Tam salonun köşesindeki sehpa bakacakken garip bir ses duydum.

Telsizin cızırtısı beni o kadar ürküttü ki neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Jay! ... Jay beni duyabiliyor musun?"

"Ne oldu?" diye tısladım diğer uçta mırıldanan Richy'ye.

"Kırmızı alarm ... Kırmızı!" diye bozuk bir ses geldi. "Gidin..."

hemen ..." Sonra bağlantı koptu.

Ne ?

Birden ayak sesleri duydum. Panikle radyoyu çantama attım, düşürdüm ve koltuğun altına tekmeledim.

Bir saniye bile gecikmedi, çünkü ışık yandı.

İyi hazırlandık, dediler. Evin boş olduğunu söylediler. Cehennem gibi boş!

Odaya bir adam girdi, gözleri cep telefonuna sabitlenmişti. Nefesimi tuttum ve kaçmayı düşündüm ama artık çok geçti, beni çoktan görmüştü. Gülümseyerek ellerimi kaldırdım ve balkondan havuza atlamayı ciddi ciddi düşündüm. En azından denemeye karar verdim ve çıkışa doğru bir adım attım.

"Dur orada!" Elinde bir tabancayla sözümü .

"Kımıldama!"

Ellerimi kaldırdım ve başımı omuzlarıma arasına çektim. Adam hem çok kızgın hem de silah kullanmayı biliyor gibi görünüyordu.

"Suçüstü yakalandım," dedi, dudaklarında sinsî bir gülümseme dolaşıyordu. "Bundan kurtulacağımı mı sandın?"

Tanrım, ateş etmek üzere!

"Hey... Her şey yolunda. Ben hırsız falan değilim! Ben ... buraya gönderildim."

Yüzüme küçümseyerek baktı. Bir şey taşımadığımı anlayınca biraz sakinleşti. Oldukça iyi görünüyordu, açık renkli gözleri koyu renk saçlarıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Kapıdan. Sana sürpriz yapmalıyım," diye yalan söyledim.

"Seni kim gönderdi?" Adımları atılgandı. Koyu renk takım elbisesi onu bir ajan gibi gösteriyordu. Bir güvenlik görevlisi ya da dükkân sahibi olabilirdi, ikisi de boktan olabilirdi.

"Erm... bir adam vardı... uzun boylu ve ... açık renk saçlı, sanırım."

"Dave Underhill?"

"Evet, adı buydu! Her neyse, bana kodu verdi ve işte buradayım."

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyordu ki yerinden fırlayacak sandım. Ama yine de gülümsemeyi başardım. Adam oldukça sinirli görünüyordu.

"U.P.'den misin?"

"Aynen öyle."

Bakışları vücudumda gezindi. Yarısına kadar inince kısa bir süre durakladı, sonra gözleri yukarı doğru fırladı ve silahı yavaşça indirdi.

"Umarım temizsinizdir."

"Elbette, uyuşturucu kullanmıyorum."

"Ve test edildi?"

"Elbette."

!

Bir kez daha gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi.

"Bu kıyafet de neyin nesi?"

"Değişiklik olsun diye farklı bir şey mi?" diye sordum sevimli bir gülümsemeyle.

Gözleri şüpheyle kısıldı, bunun üzerine ona daha da ters ters baktım. Sonunda silahını indirdi. Yemi yutmuş gibi görünüyordu. Gerçekten de mantığımdan çok şansım vardı.

"Havamda değilim ama bana . Banyo hemen ileride."

Çok uzakta olmayan yarı camlı bir kapıyı işaret etti.

"Soyunmaya başlayabilirsin. Ben hemen arkada olacağım."

"Erm..."

"Duş almadan hiçbir şey işe yaramaz," diye açıklık getirdi ve ceketini da giydi.
n.

Neden duş? Bu da ne...?

"Ne ?" Banyoya doğru işaret etti. Banyo
Tamamen aptalcaydı ama başka seçeneğim yoktu.

Kalbim göğsümde sanki kaburgalarımı patlatacakmış gibi gümbürdüyordu. Kaçmak istiyordum ama adam kelimenin tam anlamıyla sırtımda delikler açıyordu. Tek bir yanlış hareketimde ateş edecekti - kesinlikle öyle görünüyordu.

Sakin ol, Jay. Sen de eşlik etmelisin.

Olacaklarla ilgili tek bir düşünceyi bile kendime yasakladım ve bunun yerine kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorladım.

Banyo da evin geri kalanı gibi büyük ve şıktı. Koyu mermer fayanslar o kadar pahalı görünüyordu ki girmeye cesaret edemedim. Yine de girdim ve kendimi çaresiz hissettim.

Böyle hızlı bir duş yanlış olamaz, kendime yalan söyledim ve birazdan biteceği gerçeğine odaklandım. Her neyse.

Kapı açıldığında ayakkabılarımı yeni çıkarmıştım.

"Devam et, çok az zamanım var." Derin sesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bir dakika içinde işim bitecek," diye mırıldandım ve aynada gömleğini çıkardığını gördüğümde kalbimin iyice sıkıştığını hissettim.

Oh ... benim ... Tanrım. Benimle birlikte olmak istemiyor, değil mi?

Pantolonunu da çıkardığında boğazım düğümlendi. Ona bakamadım, bunun yerine paniklememeye odaklandım.

Sakin ol Jay, bunu daha önce defalarca yapmışsın gibi davran.

Plan berbattı ama yoktu. Ya birlikte oynayacaktım ya da ölecektim. Seçim zor değildi.

Pantolonumdan başka bir şeyim olmadan orada dururken derin bir nefes aldım. Başparmaklarımı şortumun bel bandına bastırarak tereddüt ettim.

"Utangaç mısın?"

"Hayır." Gözlerimi kısarak onu aşağı çektim, dışarı çıktım ve büyük cam duş kabinine doğru yürüdüm.

Ona bakmamak ya da bir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım. Bunun yerine musluğu açtım ve doğrudan şelale duşun altında durdum. Su herhangi bir ayar olmaksızın mükemmel sıcaklıktaydı ve ılık dalgalar halinde vücuduma dökülüyordu.

O kadar iyi hissettirdi ki bir an için nerede olduğumu bile unuttum. Ancak, arkamdan duşa girdiğini duyduğumda bu durum değişti. Hayır, aslında onu duyamıyordum, hissedebiliyordum. Beni hemen büyüleyen bir aurası vardı.

O yaklaştıkça göğsüm hızla inip kalkıyordu. Hâlâ ona sırtımı dönmüştüm ama gözleri tenimde sıcak delikler açıyordu. Aramızda koca bir su seli vardı ama ben onu sırtımda hissedene kadar hepsini itti. Sadece eliydi ama tek başına bile irkilmem için yeterliydi.

Beni yavaşça döndürürken gülümsedim. Aslında ona vurup kaçmak istiyordum ama gözlerinin içine bir kez bakınca her şeyi unutuverdim.

Bana o kadar yakın duruyordu ki suyun içinden bile açık gri gözlerindeki umut verici ışıltıyı görebiliyordum. Kısa sakalı kavisli ağzını çerçeveleyiyor, uzun zamandan beri suyun yumuşattığı uzun saç telleri alnından aşağı sarkıyordu. Pahalı bir parfüm reklamındaki bir modele benziyordu. Ve vücudu bir rüyaydı, orada öylece durup bana bakarken su kaslarının üzerinden perçem perçem akıyordu.

Yanaklarımdaki allığı göremediği için mutluydum. Bütün kafam şişmişti çünkü olanlara inanamıyordum.

Ama vücudumun geri kalanı da ona şiddetle tepki verdi. Farkında olmadan ereksiyon olduğumu hissettim. Bakışlarım derinlere indikçe daha da büyüdü. Karın kaslarında kısa bir süre durakladım ve hemen yüzüne baktım.

Daha da yaklaşırken dudaklarında zar zor görülebilen bir sırıtma vardı. Ondan uzaklaşıp fayanslı duvara doğru geri çekildim. Hava soğuktu ama bu önemli değildi çünkü çok sıcaklamıştım.

Gittikçe daha fazla hava alırken kalbim kontrolsüzce çarpıyordu. En azından denedim, ama vücudum

Bir elini başımın yanına koyup bana doğru eğildiğinde heykel gibi donup kaldım.

Su sırtından aktı ve bana ona yakından bakma fırsatı verdi.

Tek kelimeyle çok güzeldi. Bakışları o kadar seksiydi ki nereye bakacağımı bilemedim. Kısa bir süreliğine kasıklarına -vücudundan bir silah gibi çıkan sikine- bakmak gibi bir hata yaptım ve yere gömülmek istedim.

Tekrar başımı kaldırdığımda bir eliyle çenemi tuttu ve beni duvara bakacak şekilde çevirdi.

Popomun yanakları arasına bir şey bastırduğında dizlerimin titrediğini hissettim. Parmakları sikimin etrafını sararken düşüncelerim kırık bir pencere camı gibi paramparça oldu.

Siktir. I ... yapamam.

Vücudum gerildi, içimde fırtına gibi bir şeylerin koptuğunu hissettim. Parmakları yumruğumu okşadı ve öyle bir yanma hissi yarattı ki inledim. Bu çok fazlaydı. Hem de çok fazla!

I geleceğim... yakında ...

Parmakları sertliğini çevreledi ve o kadar ustaca hareket etti ki ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım. Ama bunun için çok geçti. Nefes nefese kendimi duvara yasladım ve tüm vücudum titremeye başladı. Sadece iki el darbesi daha aldı ve ben hazırdım.

Oh ... Siktir!

Doğrudan pahalı koyu renkli fayansların üzerine . Spermlerim yapışmıştı ve tek yapmak istediğim kaçmaktı. Ama o kadar sıkışmıştım ki güç kullanmak zorunda kaldım.

Adam aniden beni de suyun içine çekti. Beni ayağa kaldırdı ve sonra vücuduma duş losyonu sürdü. Sanki transa geçmiş gibi, ona bakmaktan kaçınarak kendimi sabunladım.

Beni duvara doğru itmesini ve beni almasını bekliyordum ama bunun yerine duştan çıktı.

Rahatlamıştım ve bir şekilde... ve aynı zamanda değil. Garip olsa da, küçük bir parçam daha ileri gitmek istiyordu. Ama eşcinsel falan değildim. En azından benim bildiğim kadarıyla. Bakışlarımın bir süre poposunda oyalandıktan sonra

Ne de olsa kalçalarına havlu bağlamak gayet normaldi. Gerçekten çok iyi görünüyordu, özellikle de parmaklarını saçlarında gezdirip yeniden düzelttiğinde.

Tekrar sertleştiğimi fark edince dehşete .
Sadece ona baktığım için.

Belki de biraz eşcinselimdir...

ALEC

KBaşımı sallayarak oturma odasına girdim ve havluyla saçlarımı kuruladım.

Daha önce duşta hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Unlimited Pleasure'ın uzun süreli bir müşterisi olarak düzenli olarak misafirlerim oluyordu. Ama hiçbir erkek kendi üzerinde bu kadar az kontrol sahibi olmamıştı. Profesyonelleri ve bana tam olarak ihtiyacım olanı verme yeteneklerini takdir ettim ve bunun için iyi para ödedim.

Dave'in vicdan azabı çekiyor gibi görünüyor. Yoksa neden çocukları sürpriz olarak eve göndersin ki?

Tam ona tamamen yanlış bir seçim yaptığını yazmak üzereydim ki, çocuk kollarını çaresizce gövdesine sarmış bir şekilde banyodan çıktı. Kalçasına benim koyu gri havlularımdan birini sarmıştı. Etrafına temkinli bir şekilde bakarken sarı saçları dört bir yana savrulmuştu. Beni görür görmez utangaç bir şekilde gülümsedi. Belirsizlik yüzünden okunuyordu.

Gerçekten yakışıklıydı ve kesinlikle bir model olarak potansiyeli vardı, ama yine de görünüşü üzerinde çalışması gerekiyordu. Özellikle de bu işte. Aslında duştan sonra onunla yatmayı planlamıştım ama görünüşe göre bunu unutabilirdim.

İç çekerek bara gittim ve kendime bir içki doldurdum.

"İç." Ona da bardağını uzattım. "Bu seni gevşetir."

Yine de tek bir içkinin bir şeyleri değiştireceğinden çok şüpheliydim.

Hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve hepsini tek seferde içti. Kaşlarımı kaldırarak ona bir içki daha doldurdum.

Bardağı tekrar yere bıraktıktan sonra "Teşekkür ederim!" dedi. "Buna şimdi ihtiyacım vardı."

Açıklığı beni şaşırttı. Az önce duşta gördüğüm çocukla pek uyuşmuyordu. Evet, kendinden emin değildi ve nereye bakacağını bilmiyordu ama düşündüğüm kadar da korkmuş değildi. Bakışlarında ilgimi çeken bir şey vardı.

"Ne zamandır U.P.'de çalışıyorsun?" Ona bir içki daha verdim.

"Uzun sürmeyecek, daha geçen hafta başladım," dedi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Mavi gözleri Pasifik Okyanusu kadar karanlık ve gizemli parlıyordu.

"Yani ilk müşterin ben miyim?" Bu fikrin çekici bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Öyle de denebilir."

"Çok az tecrüben mi var yoksa bu senin numaran mı?"

"İkincisi." Bakışlarımı tuttu ama yine de hikâyeye inanmadım.

"Yani sadece rol mü yapıyordun?" Tezgâhın etrafında döndüm.

Birden kendinden pek emin görünmemeye başladı. Ama hemen yanında durduğumda geri çekilmedi.

"Yani sana burada dokunmam senin için gayet normal mi?" Elim sırtının alt kısmına yerleşti. Derisinin altındaki kaslar belirgin bir şekilde gerildi. Buna rağmen yine de muzipçe gülümsedi. Bunu kesinlikle mükemmelleştirmişti.

"Ya bunu yaparsam?" Parmak uçlarımı sırtında gezdirdim. Hemen tüm vücudunda tüyler diken diken oldu.

"değil," diye bastırdı ve yutkunduğunu gördüm.

"Çok hassassın." Ona daha da yaklaştım, elim ensesindeydi. "Neredeyse hassas."

"Ben hassas değilim."

"Oh, hayır mı?" Kulağına bir nefes verdim ve ürperdi. Onu kendime doğru çevirdim, elim boynundaydı. Diğer elimi karnında gezdirdim. Havlu kenarından hemen önce durakladım.

Gözleri etrafta gezinirken gözle görülür bir şekilde daha hızlı nefes .

"Yani buna hassaslık demiyorsun?" Bana bu kadar aşırı tepki vermesi nedense hoşuma gitmişti.

"Sadece ben değilim," dedi sessizce, başparmağını havlu ile teni arasında kaydırırken alt dudağını ısırdı.

"Yani ben miyim?"

Omuzlarını silkti. Havlunun altından heyecanı açıkça görülüyordu. Ve bu sadece onu biraz okşadığım içindi. Gerçekten hoşuna gitmiş gibiydi.

Daha önce böyle bir şey yaşadığından şüphe etmek üzereydim ki gözlerinde açıklıkla bana baktı. Aynı nefeste havlusu yere düştü. Aleti kaya gibi duruyordu.

Onu nazıkçe bir elime aldım ve yüzüne baktım, aynı anda pek çok şey oluyordu: utanç, şaşkınlık, rahatlama ve onu gözle görülür şekilde şaşırtan bir açgözlülük.

Hiçbir şey yapmama gerek kalmadı ve çoktan nefes nefese kalmıştı, ağzı o kadar açıktı ki beyaz dişlerinin arkasındaki dilini görebiliyordum. Erkekleri bu şekilde baştan çıkarmayı nereden öğrendiyse, parmaklarım birazcık hareket eder etmez gözlerini kapattığında ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Her dokunuşum vücuduna elektrik şokları gönderiyor, değil mi?" Ona daha da yaklaşırken kulağına fısıldadım.

"Ellerin yüzünden," diye iç geçirdi beni sertleştiren bir sesle.

"Peki ellerimi bu kadar özel yapan ne?"

Bana doğru eğildi, alt dudağı dişlerinin arasında emiliyordu.

"Bilmiyorum."

Onun titremesini izlerken gülümsedim. Duygu fırtınası yüzünden güçlkle ayakta durabiliyordu.

Belki de Dave'in neye ihtiyacım olduğu konusunda bir fikri vardı. U.P.'den gelen son adamlarla bu, uzun bir iş gününün bir adımı gibiydi, neredeyse mekanik bir şekilde kıyafetlerinizi çıkarıyor ve hazır olana kadar devam ediyordunuz. Ama o buradayken durum farklıydı. O çok ... çiğdi.

"Adın ne senin?" diye mırıldandım kulağına.

"Jayce," dedi yüzü kızararak. "Yani..."

"Gerçek adını asla kullanmamalısın Jayce," diye hatırlattım ona.

"Ama artık ortaya çıktığına göre ben Alec'im."

"Merhaba," diye nefes aldı, yine alt dudağını ısırarak. Kısa bir an için parlak gözlerini yakaladım, sonra boğuk bir nefes verirken gözlerini tekrar kısıtı. Sağ elimdeki pompalama oldukça hızlı gerçekleşti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum, sikine yavaşça masaj yaparken yüz ifadesinde olup biten her şeyi izliyordum.

Dayanmaya çalıştı ama tüm vücudu öyle bir kargaşa içindeydi ki daha fazla dayanamadı. Gözleri beni görür görmez boşaldı. Boğazından kısık bir inilti yükseldi. O orgazm olurken ben ona daha da yaklaştım. Elime ve havluma fişkırdı ama önemli değildi. Yüzündeki küçük hareketlerin hiçbirini kaçırmak istemiyordum.

Biraz sakinleştğinde gözlerini açtı ve hemen suçluluk duygusuna kapıldı. Çok tatlıydı.

Gülümseyerek elimi geri çektim ve spermlerini mutfak havlusuyla sildim. Tüm bu süre boyunca gözüm hep üzerindeydi. Şimdi yine küçük ve güvensizdi, oldukça bitkin görüldüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Beş dakikadan az sürdü," dedim onaylayarak ve ellerimi lavaboda yıkadım.

"Ne?" diye sordu Jayce, minnetle bir bezi kabul ederek.

"Beş dakikadan az bir süre kala iki kez geldin, bu da bana senin bir profesyonel olduğunu gösteriyor."

"Erm... Tamam mı?"

"İlk başta hiçbir fikrin olmadığını düşünmüştüm, ama şimdi ne yaptığını tam olarak bildiğinden eminim ve gerçekten çok iyisin, bunu sana vereceğim. Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Yanakları ateşle parlarken ağzı açık kaldı. Bu kız gibi davranışı gittikçe daha çok sevmeye başlamıştım.

"Kesinlikle yarın sabaha kadar kalacaksın, seni bütün gece için ayırtıyorum, hemen bana haber vermelisin."

"Tamam."

"Ah evet." Pantolonuma uzandım ve cüzdanımdan birkaç banknot çıkardım. "Bu yeterli olmalı."

Önündeki tezgâhta duran bin beş yüz dolara, sanki daha önce hiç bu kadar çok para görmemiş gibi baktı. Gerçekten de kendini

rolünün bir parçasıydı ve bunu satın almak kolaydı.

"Bu... bir gece için mi?"

"Yeterli değil mi?" Sessiz kahkahalarım onun kafasını daha da karıştırdı.

"Evet, ama bu... çok fazla."

"Umarım buna değersin."

İtiraf etmeliyim ki biraz abartmıştım, normalde U.P.'den gelen adamlar benden beş yüz dolardan fazla almazlardı, ama sonra sadece iki saat kaldılar. Jayce'le çok daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Tercihen tüm gece boyunca onu sikimle çıldırtmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için. Daha yeni elime boşalmış olmasına rağmen, bir şekilde ona tekrar dokunmak ve onu ne kadar tahrik ettiğimi görmek için sabırsızlanıyordum. Bu oyundan gerçekten zevk almaya başlamıştım.

"Hızlıca ... Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordu, paraya dokunmaya cesaret edemeden.

"Tabii, tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun."

Başı öne eğik, para hâlâ kirli gibi tezgâhın üzerinde dururken sıvışıp gitti. Belli ki bu işte gerçekten yeniydi. Ama bu artık beni rahatsız etmiyordu. Bu gece kesinlikle eşsiz olacaktı. Ona ve her şeyden önce kendime her şeyi kabullenebilmem için bolca zaman tanıyacaktım.

Hala sert olmama ve uzun zamandır olmadığım kadar sert olmama rağmen. Jayce bu gece benim olacaktı ve düz yürüyemez hale gelene kadar evimden ayrılmayacaktı.

JAYCE

O *h. Benim. Tanrım. YARDIM EDİN!*

Kapının hemen ardından neredeyse yere yığılıyordum. Dizlerimin üzerine düşmemek için lavabonun kenarına tutunmak zorunda kaldım. ile

Yanaklarım kızarmış bir şekilde aynaya baktım.

Berbat görünüyordum. Kafam karışık, tedirgin ve bitkin!

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlamak üzere olduğundan emindim. Nefes nefese kaldım ama hiçbir ciğerlerime ulaşmadı.

Boku yedim!

Elimi ağzıma kapattım çünkü aniden çılgılık atma ihtiyacı hissettim. Az önce aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ABD MI? Biz diye bir şey yok!

Sadece bir *ben* ve bir de *o* vardı ve hayatında benim gibi birine kesinlikle yer yoktu. Yarım saatliğine bile. Bu noktada o kadar yanılmışım ki sadece gülebiliyordum ama boğazımda düğümleniyordu.

Benim bir erkek fahişesi olduğumu düşünüyor.

Şimdi gülmek zorundaydım, biraz sefilce de olsa. Çünkü ben kesinlikle o dolandırıcılardan biri değildim, lanet olası bir hırsızdım! Ve aslında oyunculuk yeteneğim vardı ama bu iş kolunda değil. Özellikle de saçlarını sürekli böyle seksi bir şekilde saçlarının arasında gezdiren bir adama karşı.

Derin bir nefes vererek konsantre olmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Bir uçurumun kenarına o kadar yakın dengede duruyordum ki en ufak bir hata sonum olabilirdi. Dibe kadar çok derindi ve beni bekleyen sefaletten başka bir şey yoktu. Hapishane. Tecavüz. Ölüm.

Kesinlikle hapse girmeyeceğim!

Herhangi bir güvensizliği ortadan kaldırmak için bu rolü oynamaya devam etmeliydim. Tek sorun, bu adamın o kadar ateşli olmasıydı ki kendimi kontrol edemiyordum. Seksin nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu! Bu alandaki deneyimim zayıftı, beni hiç tahrik etmeyen kızlarla birkaç yarım yamalak öpüşmeden fazlasını yapmamıştım. Onun değil.

Dışarıda beni beklediği düşüncesiyle başımın parlamaya başladığını görebiliyordum...

Bunu yapamam.

Zaten lanetli bir iş için fazla ileri gitmiştim. Her şey o aptal dizüstü bilgisayarla ilgiliydi! Ama kimse beni kurtarmaya gelmedi. Hunter bile ateş etmek yerine kıcıını kurtarmak için kaçmıştı. Tamamen bu adamın insafına kalmıştım ve zaten bir ayağım hapisteydi. Bir hata, bir yanlış kelime ve hemen polisleri aradı.

Bir fahişe gibi davranmaya devam etmek zorundaydım, böylece doğru zamanda ondan çalabilir ve sonra kaçabilirdim. Plan riskliydi ve kesinlikle deliceydi ama başka seçeneğim yoktu. İstemesem bile onunla seks yapmak zorundaydım.

Bedenim - hain - her şeyi tamamen farklı görüyordu. Şu anda pencereden çıkıp ortadan kaybolmak kesinlikle daha akıllıca olurdu.

Eğer beni yakalarsa o zaman biter.

Başımı sallayarak gözlerimin içine baktım. O anda banyosunda, kuyruğumu kıstırmamaya karar verdim. Çünkü temelde bu sadece bir oyundu - bir oyun. Onu kandırmak benim işimdi, bu konuda iyiydim, bunu daha önce pek çok kez kanıtlamıştım. Öyleyse neden bu şekilde yapmayayım?

Çocuk oyuncağı... Bana karşı bir şeyler hissediyor!

Yüzüme buz gibi su çarptım, dağınık saçlarımı topladım ve gülümseyerek banyodan çıktım.

Onu göremeyince kalbim bir an durdu, sonra aniden yanımda belirdi.

"Bir sonraki raunda hazır mısın?" diye sordu gözlerinde tuhaf bir parıltıyla.

"Erm ... Elbette. Ama ... önce evi miyim?"

Jayce, ne ediyorsun?! Şu anda sıçıp batırıyorsun!

Alec'in üzerinde hâlâ sadece havlu vardı ve gözleriyle beni duvara doğru itiyordu. Günlerdir bir şey yememiş gibi görünüyordu. "Benim evim mi?"

"Evet... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Utangaç gülümseme onun üzerinde oldukça işe yaradı. Bilmiş bir sırıtışla arkasını döndü ve mükemmel saçlarını bir kez daha okşadı.

Başını o kadar zarif bir şekilde uzattı ki adem elması ortaya çıktı. Bu adam gerçekten bambaşka bir dünyadan geliyordu, çünkü yaptığı her hareket seçkin, zarif ve bir şekilde pahalı görünüyordu. Dahası, o kadar yakışıklıydı ki her parmağında on tane erkek olmalıydı. Ama burada yalnız yaşıyor gibiydi.

O önümde yürürken ben onun dimdik sırtına baktım.

"Ne , geliyor ?" diye sordu arkasına bakarak.

Dikkat çekmeden onu takip ettim ve ona daha da yakından bakmak için zaman ayırdım.

Adımları bile zarifti, omuzları dimdikti, kesinlikle spor yapıyordu ama kaslı adamlardan biri gibi görünecek kadar değil. Hayır, kaslarının boyuna oranı tam olarak doğrudu. Teni düzgündü ve kolları ile bacakları koyu renk kıllarla kaplıydı. Göğsü de boynu gibi tıraşlıydı. Sadece üst kat biraz daha uzundu, bu da sürekli parmaklarıyla taraması gerektiği anlamına geliyordu. Ve arkasında takip etmem gereken bir koku izi bırakmıştı. Aklıma gelen tek kelime lezzetliydi.

Tanrım, Jayce, topla kendini!

Dilimdeki tatlı tadı yuttum ve önemli olan şeye odaklandım. Bu bir oyundu, oldukça tehlikeli bir oyundu, başıma mal olabilecek bir oyundu, ama sadece

bir oyun. Ve hala dizüstü bilgisayarla ilgiliydi, bu yüzden evi mümkün olduğunca çok görmeliydim.

Alec beni villada gezdirirken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissettim. Tüm dolaylı ışık evin tamamen farklı görünmesini sağlıyordu. Aslında o kadar rahat bir atmosfer yayıyordu ki, bir an için aslında burada olmamam gerektiğini unuttum.

Alec beni bir odadan diğerine götürürken hiçbir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse, tur oldukça kısa ve yüzeyseldi, en azından oldukça büyük bir yatak odasına varana kadar.

Odanın ortasında durup etrafıma dikkatlice baktığımda Alec, "Sanırım yeterince gördün," dedi.

Bu odada da beyaz, siyah ve gri renkler hakimdi. Ne duvarlarda ne de yatakta hiç renk yoktu. Odanın bir tarafında kocaman bir düz ekran televizyon, diğer tarafında ise siyah deri başlıklı büyük boy bir yatak vardı. Çarşaflar ve yastıklar bile koyu renkliydi. Bu yatakta yaptığı her şey kirli ve yasak olmalıydı.

Böyle bir şeyi nasıl bulabilirim ki?

Yatağın üzerindeki aynayı keşfettiğimde midemin bulandığını hissettim.

Alec'in varlığını arkamda hissettiğimde "Harika," diye bastırdım.

"Banyoyu görmek ister misiniz?" diye sordu çok komik bir ses tonuyla.

"Tabii, neden olmasın?" Sesim artık hiç hoşuma gitmiyordu. İçimde her ne , açıkçası bundan biraz korkuyordum.

Çünkü Alec'in bana ne yapacağını bilsem de hâlâ buradaydım ve ne yapacağını görmek için bekliyordum.

Karanlık taş duvarın uzun kenarındaki titrek ateş bile dikkatimi çekemedi. Alec öyle güzel bir koku yayıyordu ki bu çekiciliğe karşı koyamadım.

Nefesi enseme değdiğinde kısa bir süre irkildim. Ellerini omuzlarıma koydu ve beni sıkıca tuttu, bu da muazzam bir karıncalanma hissine neden oldu.

"Her dokunuşa çok hassas tepki veriyorsun, bu olağanüstü."

"Evet mi?" Parmakları sadece tenimi okşamasına rağmen ürperdim.

"Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

Nedenini bilmiyordum ama sözleri bir şeyleri harekete geçirdi. Parmağımı koyamadığım ve yanımda olduğu her saniye daha da güçlenen bir his

Ona doğru döndüm ve ellerinin göğsümde gezindiğini, meme uçlarımı okşadığını hissettim.

Nefesim istemsizce kesildi ama bastıramadım. Bir eli göğsümde beni geriye doğru iterken Alec'in bakışları deliciydi.

Elimde olmadan teslim oldum ve kısa bir süre sonra arkamda yatağın kenarını hissettim.

"Peki ya banyo?" diye sordum havluyu bıraktığı anda kısık sesle.

"Sana sonra gösteririm," diye fısıldadı Alec, kalçalarımın etrafındaki havluyu gevşeterek.

Dokunuşu beni oldukça sertleştirmişti, bu yüzden aslında mümkün olmamasına rağmen sikim tekrar sertleşmişti.

Alec bunu memnun bir gülümsemeyle kaydetti. Sonra beni nazikçe ama sertçe yatağına itti.

Gözlerimi hâlâ yüzünden ayırmamaya çalışıyordum ama göz ucuyla bana ne kadar meraklı olduğunu görebiliyordum. Daha önce böyle durumlardan hep kaçmıştım ama artık bunu yapamazdım.

Kendimi yatağına bıraktım ve ona teslim oldum. Gözlerimdeki belirsizliği görünce Alec'in gülümsemesi genişledi. Alçak bir hırıltıyla beni omzumdan yakaladı ve yüzüstü battaniyenin üzerine düşmem için döndürdü. Bana yakın uzandı, eli hâlâ omzumdaydı.

"Korkuyor musun?" sesi kulağıma yakın geliyordu. Bu tıslama ve fısıltı karışımı sinir uçlarımla karıncalanmasına neden oldu.

"Hayır," diye cevap verdim, alnındaki uzun saç tellerinin yanaklarını gıdıklamasını izleyerek. Eli gezinirken gözlerinin grisi fırtınalı bir gökyüzü kadar karanlıktı. Tenimin üzerindeki her darbeye bir karıncalanma hissi eşlik ediyordu, sanki

Dokunuşu vücuduma işledi. Sadece benim hissedebildiğim görünmez bir dövme gibi. Sırtımın alt kısmına ulaştığında sıcak karıncalanma hissi yoğunlaştı. Zaten o kadar yoğundu ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Yine de bakışlarını üzerimde hissediyordum, parmakları kalçalarımın üzerinde gezinirken daha da fazla hissediyordum.

Basit bir dokunuşun böyle hissettirmesini asla beklemezdim. Ama en iyi kısmı parmakları çatlağıma girdiğinde başladı.

Bu duygu şelalesi üzerime dökülür dökülmez yorganı pençeledim. Onu içeri almak için otomatik olarak bacaklarımı açtım. Alec tam da içimde özlemini çektiğim şeyi yaptı. Hiç sormadan en hassas noktama doğru ilerledi.

Parmaklarını kas halkamın üzerinde hissettiğimde nefesim kesildi.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın, değil mi?" Alec'in sesi tüm bedenimi titretti.

Sayıklıyordum ve içime bir şey girdiğinde sadece başımı sallayabiliyordum. Bu onun parmağıydı ve o kadar yeni ve iyi hissettiriyordu ki çılgılık mı atsam yoksa gülsem mi bilemedim.

"Bu nasıl?" diye sordu ve beni bir anlığına geri getirdi.

"Güzel," diye bastırdım ve ardından bir nefes aldım.

"Sadece iyi mi?"

Başımı tekrar salladım, parmaklarıma kramp girmeye başlamıştı çünkü battaniye bu tutunma isteğini tatmin etmeye yetmiyordu. Bu durumda onları daha fazla buruşturdum.

Alec'in parmağı bir süredir içimdeydi ve aslında bu garip duyguya alışmaya başlamıştım. En azından hareket etmeye başlayana kadar.

İlk başta çok yavaştı ve milim milim ilerliyordu ama her değişiklik karnımda elektrik sarsıntılarına yol açıyordu.

Şimdiden her gözeneğimden ter damladığını hissedebiliyordum ama bu sadece bir parmak ucuydu.

"Daha fazlasını ister misin?" Sesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki hayır diyemedim. Vücudum bunu yapamazdı zaten.

Çünkü etrafımdaki her şey o kadar sıcak parlıyordu ki yatağın alev almak üzere olduğunu düşündüm.

"Lütfen," dedim çok daha muhtaç bir şekilde.

Onu göremesem de Alec'in sırttığını hissedebiliyordum. Ama parmağının hareketi her şeyi anlatıyordu. Artık beni çok daha az fark ediyordu. Parmağı hiç durmadan ileri geri, içime girip çıkıyordu. Bu sürtünme, taşların metal kenarlara sürtünmesi gibi kalıcı bir kıvılcım yarattı.

"Bu nasıl?" diye sordu Alec, ben yarım dakikadır nefesimi tutarken.

"İyi."

"sadece iyi mi?" Hareketleri daha da hızlandı.

Yüksek sesli çığlıkları bastırmak için çenelerimi birbirine kenetledim. Çığlık atacak gibi hissediyordum. Zaten kramplar ve titreme arasında gidip gelen bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Başım o kadar yanıyordu ki Alec'in bana ne yaptığını çok iyi bildiğinden emindim.

Boğazımdan aralıklı olarak gelen ve yatağın içinden süzülen soluk sesleri onun tarafından bile duyuluyor olmalıydı.

Aniden parmağını geri çekti ve korkunç hissettiren bir boşluk bıraktı.

İki parmağıyla içime girdiğinde devam etmesini istemek için tam başımı kaldırmak üzereydim. Nefes nefese kaldım çünkü bu baskı neredeyse dayanılmazdı. Bir parmak zaten çok büyük hissettirmişti, ama iki parmak imkansızdı.

Tüm vücudumun gerildiğini hissettim ama yine de zorlayamadım. Bunun için fazla iyiydi. Alec parmaklarıyla içime girmeye devam ederken ben de kıpırdamadan yatamıyordum ve sikimi altımdaki tavana sürtüyordum. Sadece yavaş hareket ediyordu ama bu beni çıldırtmaya yetiyordu.

"Hâlâ iyi misin?" diye mırıldandı kulağıma yakın.

"Oldukça iyi," diye cevap verdim ve aniden hızını kısık sesle inledim. Bu tam olarak doğrudu ve beni daha da ileri götürdü.

tekrar aşağı atlamak için çok hevesli olduğum bu dağa tırmandım.

"Dürüst olmak gerekirse," diye nefes nefese kaldım ve başımı ona doğru çevirdim, bu bir hataya dönüştü. Çünkü bana attığı bakış beni o kadar sertleştirdi ki artık kendimi kontrol edemiyordum. "Bu harika."

"Öyle mi?" Parmakları beni tahrik etmeye devam ederken bakışlarımı tuttu. Savunmasız bir şekilde onun merhametine kalmıştım ve bu beni inanamayacağım kadar tahrik ediyordu.

Kontrolümü kaybettim ve o kadar hızlı fışkırdım ki onu uyaramadım. Nefes nefese durmadan önce vücudum seğirerek şaha kalktı.

Alec'in derin, sessiz kahkahası duyabildiğim tek şeydi.

"Özür dilerim..." Dağınlık için özür diledim.

"Minnettarlığınızı göstermek için bolca vaktiniz olacak."

"Ne?" Gözlerimi açmam için beni zorladığında zaten yarı uykuluydum.

"Bütün hafta sonu benimle olmanı istiyorum, Jayce."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam."

ALEC

Uzun zamandır ilk kez gece boyunca uyudum. Dün gece boşalmamış olmama rağmen, içimde garip bir hoşnutluk hissettim. Ayrıca bir tür karıncalanma beklentisi de vardı.

Doğum gününü bekleyemeyen çocuk.

Her sabah olduğu gibi doğrudan işe gitmek yerine bir süre yatağın yanında oturup Jayce'i izledim. Dün gece o kadar yorulmuştu ki hemen uykuya dalmıştı. Hala aynı yerde yatıyordu, battaniye vücuduna sarılmıştı. Gece boyunca onun varlığı beni garip bir şekilde sakinleştirmişti. Onunla ilgili kavrayamadığım bir şey vardı. Tek bildiğim, gözlerinin daha sonra açılmasını ve dün gece olanları hatırlamasını dört gözle beklediğimdi.

Gülümseyerek kalktım ve sessizce yatak odasından çıktım. Kendime bir kahve aldım ve Los Angeles'ın tamamını gören balkonda durdum. Saat daha yediydi ama güneş çoktan yeryüzüne ısıtıcı ışınlar göndermeye başlamıştı. Bugün beni hangi görevlerin beklediğini düşündüğümde bile dudaklarımdaki gülümseme devam etti. Aslında her gün çalışıyordum, hafta sonları bile. Günlerim toplantılardan bilgisayar başına, akşamları da partilere kadar sıkı bir şekilde planlanmıştı. Ancak, bugün izin alma fikrini düşünüyordum. Akıllı telefonumu çıkardım ve tekrar arama düğmesine dokundum.

"Alec, gecenin bir yarısı. Lütfen bana evinin yandığını söyle!"

"Çok daha iyiyim. Mışıl mışıl uyudum ve her zamankinden daha dinlenmiş durumdayım."

"Aynı şeyi kendim için . Beni bu saatte uyandıracak acil olan nedir?"

"Geceyi yalnız geçirmedim."

"Memnun oldum, ama tekrar ediyorum, beni uyandırmanızı gerektirecek kadar *acil olan* nedir?"

"Senden bazı bilgiler almam gerek Dave."

"Ne hakkında?" Sesi sinirli geliyordu ama beni asla geri çevirmeyeceğini biliyordum, saatlik ücreti bunun için fazla iyiydi.

"Günlük ücret nedir? Dikkate almam gereken bir hafta sonu ek ücreti var mı?"

"Alec, Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Peki, ne düşünüyorsun? Tüm hafta sonu için U.P.'den bir çocuk ayarlamak istiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için koşulları bilmiyorum."

"Bildiğim kadarıyla günlük ücret 2500 dolar. Çocuğun buna degeceğine emin misin?"

"Bunu tahmin edebilirsin."

Hattın diğer ucundaki kahkaha beni gülümsetti.

"Sen olmasaydın muhtemelen onunla hiç tanışamayacaktım," diye ekledim.

"Sonunda biri seni yarım saatten daha uzun süre mutlu etmeyi başardı. Buna içmeliyiz. Ama şimdi olmaz, bebeğim duştan yeni çıktı."

"Fazla vahşileşme."

Dave güldü ve telefonu kapattı. Cep telefonuma bir sonraki buluşmamızda ona zam borçlu olduğumu not ettim ve kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittim.

Jayce ancak iki saat sonra gelebildi, bütün gece parti yapmış gibi görünüyordu. Gözleri şişmiş, saçları tamamen dağılmıştı. Ona giydirdiğim beyaz gömleği ve gri boxer şortlardan birini giyiyordu. Zaten oldukça tatlı görünüyordu.

Evimin etrafında öyle bir dolanıyordu ki, güneşten gözlerinin kamaşmayacağı bir yer arıyordu.

Beni mutfakta, üçüncü kahvemi doldururken buldu.

"Günaydın."

"... Günaydın." Bakışları tezgahın üzerinde beni bekleyen not defterime .

"Merak etmeyin, bütün gün çalışmayacağım. Ama yapmam gereken küçük bir şey var. Bu arada patronuna yarın akşama kadar sana randevu verdiğimi söyleyebilirsiniz. Paranı zarfın içinde bulacaksınız." Tezgâhın üzerindeki zarfı gösterdim.

"Benim param mı?" Hâlâ yarı uykulu görünüyordu.

"Saymalısınız, asla körü körüne güvenmemelisiniz. Özellikle de büyük miktarlarda para söz konusu olduğunda."

Jayce zarfı belli belirsiz eline aldı. Zarfı açıp notları görünce yakındaki sandalyeye çöktü.

"Hiç bu kadar çok para görmemiştin, değil mi?"

Başını salladı ve sanki altından yapılmışlar gibi banknotları çıkardı. Sonra onları dikkatlice saydı ve zarfa geri koydu.

"Bu ... 7500 dolar mı?"

"İki günlük ücret artı son gece ve daha iyi kıyafetler alabilmen için sana bir şey" dedim.

Jayce bana başka bir gezegenden gelmişim gibi baktı. "Bana ... o kadar para mı veriyorsun? Ne için?"

Görünüşe göre hala biraz yoldan çıkmış.

"Bütün hafta sonunu benimle geçirmeni istiyorum. Nereye gidersem gideyim bana eşlik edeceksin ve istersem yatağında uyuyacaksın. Ve tabii ki beni tatmin etmek için istediğim her şeyi yapacaksın."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Yanaklarının kızardığını fark ettiğimi sandım. Hâlâ tam olarak kavrayamasam da, tavırları hiç kadar hoşuma gitmişti. Dün gece gerçekten de bir bakire gibi davranmıştı. İlk olma fikri oldukça kışkırtıcıydı. Özellikle de vücudunun verdiği şiddetli tepkiler karşısında.

Gözlerinde binlerce soru işaretiyle bana baktığında gülümsemekten kendimi alamadım.

"Üzgünüm ama tüm bunlar benim için hâlâ çok yeni."

"Bunun için özür dilemenize gerek yok, bu sizi sandığınızdan çok daha değerli kılıyor."

"Ben değerli değilim," dedi homurdanarak ve dikkatimi çekti.

"Asla böyle düşünmemelisiniz. Her insan kendi yolunda değerlidir."

"Burada milyon dolarlık malikanenizde oturup istediğiniz her şeyi satın alabileceğinizi söyleyebilirsiniz. Pek çok insan bu kadar şanslı değil."

Kaşlarımı kaldırdım ve kahvemi yere bıraktım.

Yüzü gittikçe kızarıırken Jayce sessizliğe gömüldü.

"Sence şans bana mı güldü?"

"Ne olarak çalıştığımı biliyorsunuz. Burada olabilmem benim için büyük bir şans."

Başımı eğdim ve ona yukarıdan aşağıya baktım.

"Bu konuda haklısın. Ve bana cevap vererek şansını zorlamamalısın. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan pek hoşlanmıyorum."

"Bunu hayal edebiliyorum-" yarıda kesti. Bar taburesinden kalktım.

"Sadece söylüyorum... Sen öyle birine benzemiyorsun ..."

tuttum ve gözlerimin içine zorladım. "İtaatkâr olmayı seven biri gibi mi?"

Başını salladı, gözlerindeki mavi özür dilercesine parlıyordu.

"Keskin bir gözlem gücün var Jayce. Bu kesinlikle işinde bir avantaj, ancak müşterilerinin onların içini görebildiğini hissetmelerine izin vermemelisin. Sadece sana ne için para ödeniyorsa onu yap."

Bakışlarını indirmeden önce yutkundu.

"Ve şimdi bir şeyler yemelisin."

"Ben asla kahvaltı etmem," dedi tekrar bana bakarak. "Bunun için para almadığım sürece."

Kendimi tutamadım ama sessizce güldüm. Beklemediğim kadar eşsiz bir espri anlayışı vardı.

"Madem sana iyi para veriyorum, sen de en pahalı yemekleri . Daha önce yemiştin ama hâlâ biraz ." I

buzdolabını işaret etti. "ne istiyorsa ."

"Sonra ne olacak?" diye sordu buzdolabından bir sandviç alırken.

"Sana giymen için uygun bir şeyler alacağız. Bu gece bir partiye gidiyoruz."

"Pretty Woman gibi," diye mırıldandı ısırmıklar arasında.

Sırtarak başımı salladım ve sonra çalışmak için oturdum.

JAYCE

E r delidir. Ben deliyim. Buradaki her şey çılgın!

Doğruca uçuşuma doğru gittiğimi biliyordum. Onun önerisi oldu ötesinde hepsi hayal gücü ve henüz vardı Ben de kabul etmiştim. Suçlu olan sadece rüya gibi vücudu ve ateşli dokunuşları değildi. Daha ziyade, her zaman yanında taşıdığı dizüstü bilgisayarıydı. İçinde her ne varsa çok değerli olabilir. İşte tam da bu yüzden onu çalardım.

Hunter ve çetenin geri kalanı onlar için çalışmaya devam etmemi gerçekten hak etmeseler de, onlara karşı gelen kişi olmak istemedim. Hâlâ bir şansım vardı ve eğer doğru yaparsam, Pazar gecesi bu evden sadece bir dizüstü bilgisayarla değil, aynı zamanda cebimde 7500 dolarla çıkacaktım. Vücuduma çektiirdiğim ve büyük olasılıkla çektiireceğim onca şeyin ödülü onlardı.

Aletimin seğirmesi usulca hırlamama neden oldu.

Hain. Sanki hepsini seviyorsun da.

Tabii ki olmadı. Bu hala sadece bir oyundu. Bir işti. Ne eksik ne fazla. Ve iyi para kazandırdığı için çenemi kapalı tutup oyuna devam edecektim. Ne de olsa yarın akşama kadar makul bir süre vardı.

"İşimle mi ilgileniyorsunuz yoksa bir defteri hiç yakından görmediniz mi?"

Ağzımı açtım ve hemen tekrar kapattım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Sadece düşündüm... Bu arada ben ne yapacağım?" Ne de olsa kahvaltı çoktan bitmişti. Ve Alec yakın zamanda kendini işinden alıkoyabilecek gibi görünmüyordu.

"Evi görmek istemiştiniz. Etrafa bir göz atın. Bir dakika içinde hazır olacağım."

Gerçekten de mantığımdan çok şansım vardı. Alec hâlâ işine odaklanmışken, izimi kaybettirmek için bu fırsatı değerlendirdim. Çünkü içinde radyo olan çanta hala koltuğun altındaydı ve Alec'in onu hiçbir koşulda bulmasına izin verilmiyordu.

Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle geriye doğru yürüyerek uzaklaştım. Tereddüt ediyordum çünkü bana her şeye bakma izni vermesini istiyordum. Bana karşı bir zaafı vardı, bunu en başından beri fark etmiştim. Görevimi yerine getirmek için kullanmam gereken şey de tam olarak bu zayıflığıydı. Ona ihanet ettiğim için biraz üzgün hissetsem de. Yapılması gerekiyordu. Hunter bu işi bana vermişti çünkü başka kimse bu işi yapamazdı ve muhtemelen haklıydı da.

Merdivenleri çıkarken Alec gülümseyerek arkamdan baktı.

"Çekinme."

"Umarım bir şey kırmam."

"Sana güveniyorum."

Boğazım korkunç derecede sıkılmıştı. Görünüşe göre başkalarını kandırmakta gerçekten iyiydim. Hâlâ polis tarafından götürülmemiş olmam bir mucizeydi. Alec'in benim bir erkek fahişesi hiç şüphesi yoktu. Tek bir hafta sonu için bana 7500 vermek istedi.

Hiç bu kadar çok kömür görmemişim.

İnsanların cebinden para alma konusunda çeteyle gerçekten başarılı olduk.

Sırtarak merdivenleri çıktım ve oturma odasına baktım. Uzun kenardaki büyük düz ekran televizyon, büyük olasılıkla bir oturma odasında olduğumu gösteriyordu. Dün geceki ile aynı olup olmadığını henüz öğrenememişim.

Alec'in beni takip etmediğinden emin olmak için merdivene baktım ve sonra koltuklara yöneldim. Siyah deriden yapılmışlardı ve son derece pahalı görünüyorlardı. Bir koltuk diğerlerinden daha çok dikkatimi çekti. Çünkü cam pencerenin önüne bakıyordu.

Çok yavaşça, parmaklarımın sırtlığın üzerinde kaymasına izin verdim, deri kokusunun tadını çıkardım ve gözlerimi kısarak aşağıya doğru baktım.

Görecektir bir şey yok.

Bir an midem bulandı, sonra çömelip baktım. Çantayı gördüğümde kalbim sevinçten yerinden fırladı. Demek gerçekten hâlâ oradaydı. Mümkün olduğunca sessizce çıkardım ve içine baktım. Elime aldığımda radyo yumuşak bir tıslama sesi çıkardı.

Belki hala bu ?

Pencereden dışarı baktım ama Los Angeles manzarası görmeyi umduğum gibi değildi. Güneye bakıyordu ve bu nedenle tamamen yanlışti. Çantamı aldım ve bir pencere olduğunu hatırlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya gittim. Sokağa açılmıyordu ama dar sokak kemerinin bir kısmı görülebiliyordu. Suyu akıttım ve sonra pencerenin yanına çömeldim.

"Richy, orada mısın?" diye fısıldadım, ardından bir tıslama sesi geldi. "Beni duyabiliyorsan bir şey söyle."

Hiçbir şey.

"Hâlâ mahallede misin? Ben hâlâ içerideyim." Yine bir şey yok.

İç çekerek telsizi kapattım.

Yani iş Hunter için o kadar da önemli değilmiş gibi görünüyordu. Ya da belki dün Alec ortaya çıktığında o kadar sinirlenmişti ki beni feda etmişti. Her iki durumda da, bu kime güvenebileceğinizi açıkça gösteriyordu. Hiç kimseye. Bu hareketle sadece neler yapabileceğimi değil, her şeyden önce onun için ne kadar vazgeçilmez olduğumu kanıtlayacaktım.

Radyoyu kapattım ve çantamla birlikte lavabonun altındaki çöp kutusuna attım. Alec'in orada bir şey aramayacağından emindim. Bunun için fazla zengindi ve kıyafetleri de fazla şıktı. Hiçbir multimilyoner çöp kutusunu gönüllü olarak karıştırmazdı. En azından ben öyle umuyordum.

Banyodan tekrar çıktığımda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğuk vuruşlarından başka bir şey duyamıyordum. Böyle bir şeyi omuz silkerek geçiştirebilecek kadar katılaşmamıştım. Hâlâ bir uçurumun üzerinde sallanmakta olduğumu çok iyi biliyordum. Bastığım her taş benim sonum olabilirdi. İşte bu yüzden

Alec'e benden şüphelenmesi için bir neden vermemem çok daha önemliydi. Hiçbir şeyden şüphelenmemesi için rolümü iyi . Bu da her şeyden önce onu masumiyetimle baştan çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu. İstesem de istemesem de. Bu rolü özellikle onun için oynadığıma inanıyordu ve bir şekilde öyleydim de.

Kocaman üst katı geçtim ve oraya buraya baktım, kapıları yüksek sesle açıp tekrar kapattım ki kuşkulanasın ve gerçekten eve bakıyormuşum gibi görünsün.

Bir şekilde yaptım ama merakımı gidermek için değil. Bunun yerine, olası tüm kaçış yollarına baktım, şüphe durumunda nereye tırmanabileceğimi görmek için pencerelerden dışarı baktım ve tabii ki hangi değerli nesnelerin kolayca cebe indirilebileceğini gördüm. Çünkü bu devasa malikâneden 7500 dolar ve bir dizüstü bilgisayarla çıkıp gitmemi unutabilirdi. Alec benimle - bedenimle - başka ne yapacaksa çok daha fazla ödemeyi hak ediyordu.

Geniş yatak odasına bitişik bir giyinme odası vardı. Gömme dolap gibi bir şeydi ama gecekondun mahallesindeki bir ailenin evi kadar büyüktü. Koyu ahşap mobilyaların her yerinde siyah, gri ve beyazın tonlarını buldum: düzinelerce takım elbise ve gömlek, ayakkabı, pantolon, pantolon ve tabii ki mücevherler.

Saat koleksiyonu güzel bir hatıra .

Alec buna ve beni bir şekilde elleriyle, sesiyle ve baştan çıkarıcı becerileriyle parmağında oynatabileceği fikrine veda edebilirdi. Bunların hepsi rol icabıydı. Bunların hiçbirinin bana gerçekten dokunduğuna inanmasını istemiyordum. Dokunmadı ve dokunmayacaktı da. Asla.

ALEC

I Kimsenin beni fark etmesini istemiyorsam neredeyse görünmez olduğumu biliyordum. Soyunma odamın etrafına bakınırken Jayce'i bir dakika boyunca izledim. Çok dikkatliydi, Kendisine ait olmayan hiçbir şeye dokunmadı ve aslında biraz da gurur duyduğum saatlerimden çok etkilenmiş görünüyordu. Koleksiyonum artık dünyanın dört bir yanından 50 parçadan oluşuyordu. Zırhlı camın arkasında iyi bir şekilde kilitlenmişlerdi.

"Etkileyici, değil mi?"

Ürkmüştü, anlaşılan geldiğimi gerçekten duymamıştı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Bir süre mi?"

Yüzündeki şaşkın ifade beni gülümsetti.

"Senden iyi bir hırsız olur."

Kaşlarımı kaldırdım çünkü daha önce kimse bana böyle bir şey .

"Ne tür bir hırsız ki?"

"Başkalarına sinsice yaklaşan biri mi?" Parlak gözlerindeki belirsiz titreşim neredeyse sihirli bir şekilde beni kendine çekti. Jayce benim beyaz tişörtlerimden birini giyyordu ama altındaki güzel vücudu kısmen gizliyordu. Göğüs kaslarının hatlarını, omuzlarını, sertleşmiş meme uçlarını ve ona yaklaştıkça artan hızlı nefes alışını görebiliyordum.

"Peki kurbanıma gizlice yaklaştığımda ne yapacağım?" diye sordum karanlık bir sesle.

"Neyin peşinde olduğunuza bağlı," dedi doğrudan bakışlarımdan kaçınarak.

"Neyin peşinde ?"

Gülümseyerek arkasını döndü ve odanın ortasındaki saat koleksiyonumun bulunduğu cam dolabın etrafında yürüdü. Aramızdaki bu küçük oyundan o da en az benim kadar keyif alıyor gibiydi.

"Bilmiyorum, belki yaşlı bir kadının kolyesi?"

"Belki genç bir adamın boynu?" diye karşılık verdim, nasıl öfkeyle soluduğunu fark ettim.

"Boynumdan ne istiyorsun?"

Sözünü kestim ve bir elimi boğazına koydum.

Sıktığımda Jayce'in gülümsemesi kayboldu. Yine de göz temasını kesmedi. Bana alçakgönüllülükle baktı ve bir santim bile kıpırdamadı.

"Bilmiyorum ama hoşuma gitti."

Onu bıraktığımda Jayce sinirli bir şekilde gülümsedi.

"Onu iyi giydirmeliyiz, boynu ve vücudu uyumlu olmalı. Bu gece kamuflajla dolaşamazsınız."

"Yani alışverişe mi gidiyoruz?"

"Evden çıkmamız gerektiğini bile sanmıyorum." Renkli gömleklerin durduğu dolaplardan birine gittim ve lacivert bir gömlek çıkardım. Gözleriyle aynı renkteydi ama biraz daha koyuydu.

"Sana ait bir şeyi giymemi mi istiyorsun?" diye sordu Jayce, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

"Burada gördüklerinizin çoğu hiç giyilmedi ama parasını ben ödedim, aslında hepsi benim."

"Tam olarak ne tür bir parti? Bir teması falan var mı?"

"Aslında var. Bu beyaz bir parti. O yüzden renksiz yapmamız gerekecek."

"Herkes beyaz mı giyiyor?"

"Erkekler çoğunlukla takım elbise ve gömlek giyiyor. Koyu renklere sadece ayakkabılar için izin verilir." Mavi gömleği dolaba geri koydum, yarın benim için giyecekti, ama bugün saf beyazdı - onu çevreleyen masumiyet gibi, parlayan bir aura gibi.

Pantolon dolabına giderken ona "Bedenin kaç?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Her zaman üzerime uyanı giyerim."

"Bir dakika içinde öğreneceğiz." Farklı bedenlerde üç çift pantolon çıkardım ve ona uzattım.

"Soyunma odası var mı?"

Sırtarak arkamdaki dolaba yaslandım. "Tam ortasında duruyorsun. Yoksa arkamı dönmemi mi istersin?"

"Hayır, sorun yok."

Görünüşe göre beklediği cevap bu değildi. Yine de Jayce rahat olmak için her türlü çabayı gösterdi. Cildi benimkinden çok daha kahverengiydi, güneşte çok zaman olmalıydı. Ancak bu renk parlak gözlerine ve açık renk saçlarına çok yakışıyordu. Güzelliğinin ona hayatta uzun bir yol kat ettirdiğinden emindim. Neden böyle bir işe girdiğini anlamak . Her ne kadar benim için sorun olmasa da, çünkü onun etrafımda olmasından gerçekten hoşlanıyordum, buraya gelmek için neler yaşamış hayal bile edemiyordum.

Jayce'e pantolonlarla birlikte denemesi için birkaç gömlek verdiğimde bir kuzu kadar uysaldı. Neredeyse benimle aynı boydaydı ama her şeyi daha yumuşak görünüyordu. İnce yapısı bu masumiyeti daha da vurguluyordu.

Ondan önceki herkesten daha çok etkilendiğimi hissettim. Olayların bu şekilde gelişmesi beni tamamen soğuk bırakmadı. Yıllardır ilk kez birini gerçekten istiyordum ve tam da bu yüzden acele etmemem gerekiyordu. Çünkü Jayce'e sahip olduğumda ona olan ilgimin çok hızlı bir şekilde kaybolacağından ve onun varlığında hissettiğim bu heyecanın da kaybolacağından .

Gömleği, pantolonu ve ceketiyile karşımda dururken, "Beyaz sana yakışıyor," diye itiraf ettim. Tek eksik ayakkabılar ve küçük bir takıydı ve akşam için görünümü mükemmeldi. Kimse onun bir telekız olduğuna ya da para için bacaklarını açtığına inanmazdı. Genç bir aktör, ünlü bir model, genç bir girişimci gibi görünüyordu. Kesinlikle benim eskortum olarak geçti.

"Bu ben miyim?" diye sordu büyük aynaya bakarken. Döndü ve yumuşak kumaşa hafifçe dokundu, hâlâ mütevazı görünüyordu. "Çok hafif, çok çabuk leke tutmaz mı?"

"O konuda endişelenmeyin. Çamaşırcım oldukça iyidir. Tüm lekeleri çıkarıyor."

"Peki sen ne giyiyorsun?"

"İki parçalı bir takım elbise, beyaz gömlek de olacak. Ama siyah ayakkabı giyeceğim. Hangisini istediğinizi seçebilirsiniz."

Ayakkabı dolabına bir göz attı ve açık renkli deriden yapılmış bir çift buldu.

"Alışveriş gezisinin sonuna geldik." Saati baktım ve akşama daha birkaç saat olduğunu fark ettim. "Biraz dinlenmek için hâlâ vaktimiz var."

"Rahatlamak mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Havuz kenarında bir içki kulağa nasıl geliyor?"

"Oldukça iyi."

"Sadece hemen hemen mi?"

Jayce tam olarak neyi ima ettiğimi biliyordu. Kendimi kontrol etmeye çalıştığımı kabul etmek zorundaydım. Normalde bu buluşma çoktan sona ermiş olurdu. Evimde hiç üç saatten fazla kalan bir çocuk olmamıştı. Normalde onunla konuşmazdım da. Ama Jayce bana sadece cinsel açıdan ilginç gelmiyordu. Bu kesinlikle yeni bir şeydi.

Neredeyse saygıyla merdivenlerden bodruma indi. Sanki daha önce hiç bu kadar lüksü bir arada görmemiş gibi gözleri etrafta geziniyordu. Bir an için zengin olmamanın ve her şeyi satın alabilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. O kadar da uzun zaman önce değildi ama yine de şükran ya da neşe gibi şeylere çok az yer olan günlük bir hayata geçmiştim.

"Ev gerçek..."

Sinirli bakışlarından "Demek çirkin olduğunu düşünüyorsun," sonucunu çıkardım.

Özür dileyerek gülümsedi. "Çirkin olduğunu söyleyemem ama bir şekilde oldukça havalı görünüyor. Karanlık, güneş parlıyor olsa bile."

Terasa çıkıp önünde iki şezlong bulunan havuza gittik.

"Tıpkı benim gibi," dedim ısıldayan bakışlarını yakalayarak.

"Karanlık ve serin mi?"

"En azından benim hakkımda böyle söylüyorlar, evet."

Jayce önüme geçerken gülümsedi. Korkmuş görünmüyordu, aksine yüzümü okumaya çalışıyordu. "Eminim sen

her zaman böyle değildir."

"Sence ben nasıl biriyim?"

Parmakları ön kolumda hafifçe gezindi. Bu küçük dokunuşla bana ne yaptığının farkında değil gibiydi. Onu yakalamamak için kendimi kontrol etmek zorundaydım, onu çekiştirdim ve tam burada, havuzun kenarında götürdüm!

"Sanırım bir sırrın var."

Yüzümdeki gülümseme anında kayboldu. Jayce hâlâ dünyayı ilk kez bir çocuk kadar saf görünüyordu. Yine de bakışlarında bir şey vardı.

"Peki bu ne olurdu?" Önünde ayağa kalktım, boynumu uzattım ve yanlış bir şey söylememesi gerektiğini açıkça belirtmek için yukarıdan ona baktım.

"Bir mizah anlayışınız var ve insanların sizi ciddiye alması için bunu gizlemeye çalışıyorsunuz."

"Öyle mi?" Bunu beklemiyordum.

"İşte şimdi bunu öğreneceğiz."

Tepki veremeden beni yakamdan yakaladı ve havuza itti. Suyun yüzeyindeki sıçrama o kadar yüksekti ki, suya girmeden önce beni korkuttu. Boğuk çağılıtların arasından bile Jayce'in güldüğünü duyabiliyordum.

Bekle bir dakika!

Yüzeye çıktım, kendimi havuzun kenarından ittim, onu gömleğinden yakaladım ve içeri çektim.

Onu yakalayıp suya daldığımda Jayce güldü. Ama o o kadar kolay pes etmedi, etrafımda yüzdü ve beni omuzlarımdan aşağı itti. En azından denedi ama ben onu tuttum ve birlikte dibe battık.

Suyun altında bile güneşten daha parlaktı. Arsız sırtışı beni daha da ateşledi ve ensesinden tutup kendime çektim. Ona ne olduğunu anlamadan boynunu . Sonra suyun yüzeyine doğru ilerledik.

Jayce nefes almak için soluk soluğa kaldı ama ona nefes alma şansı vermedim ve sıcak tenini yalayıp yuttum. Nabızı dişlerimin arasında hızla atıyordu. Nefes nefese kaldı, onu havuzun kenarına iterken elleri nereye gideceğini bilmiyordu. Tamamen çaresiz görünüyordu. Bu beni o kadar sertleştirdi ki onu oracıkta becermek istedim.

Gözlerindeki bu özlem ve belirsizlik karışımı beni çıldırtıyordu.

Jayce ağır ağır nefes alıyordu, zorlukla nefes alabiliyordu.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye fısıldadım ve kulak memesini ısırdım.

Ciyakladı ve sonra iç çekerek teslim oldu.

"Haklısın. Hiçbir fikrim yok." Güzel, kızarmış dudaklarını yumuşak bir gülümseme süsledi.

Elimde olmadan onu yakaladım. Ellerim her tarafına dokunduğunda vücudu tereyağı gibiydi. Bacaklarının arasında büyüyen sertlik her şeyi anlatıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye hırladım ağzına karşı. Gözlerini açtığında nefesi benimkine karıştı.

"Evet..."

Başını tuttum ve dilimin çenesinin üzerinde kaymasına izin verdim. Bana o kadar istekle açıldı ki neredeyse aklımı kaybedecektim. Sanki tam olarak bunu istiyordu - tüm kontrolü bana vermek.

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?" Sanki o benim mükemmel eşim gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. Dave'e kesinlikle bir zamdan fazlasını borçluydum. Jayce'i bana gönderdiği için bir madalyayı hak ediyordu. Onu aramadan bulmuştum. Ve sonunda onu küçük bir çocuk gibi sahiplenmek için sabırsızlanıyordum.

"Buna devam etmeyi çok isterdim ama sanırım biraz ara vermeye ihtiyacın var."

Tamamen kendinden geçmiş olan Jayce başını salladı. Isırıklarım onu gerçekten üzmüş gibiydi, çünkü artık ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki en kirli rüyalarında bile hayal edemeyeceği tamamen yabancı bir dünyaya açılan bir kapıdan içeri girmiş gibiydi. Orada kesinlikle çiçek seksi yoktu. Sert severdim ve her zaman istediğimi alırdım. Ve Jayce'i aklıma gelen her şekilde istiyordum. Yakında bütün evi birlikte inletecekti ve ben de o sessizliğe gömülüp tamamen benim olana kadar her sesi içime çekecektim.

JAYCE

WBir içki ister misin?" Bana ne anlatmaya çalıştığını ancak üçüncü kez anlayabildim.

"İçinde alkol var mı?" diye sordum, evet demesini umarak.

Ardından gelen gülümseme beni rahatlattı. Umutsuzca bir molaya ihtiyacım vardı ve bu günü atlatmak istiyorsam sakinleşmeliydim. Çünkü içimde ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Alec'in bana karşı öyle bir çekimi vardı ki neredeyse iradesizdim. Ve ben kendim hakkında bunu bilmiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse kendimi kötü hissetmiyordum, bunu tekrar yapmasını istiyordum. Beni az önce yaptığı gibi sahiplenerek kendine çekmesini istiyordum. Yine de artık hiçbir şeyi garanti edemezdik. Umarım havuz düzgün bir şekilde temizlenmiştir, eminim birkaç damla kaçmıştır.

Benim için hazırladığı tatlı kokteyli yudumlarken " ne var?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin."

"Neden? İçine uyuşturucu mu karıştırdın?"

Alec eğlenerek güldü. "Çok daha iyi bir şey: para."

"İğrenç, içinde banknotlar mı var?"

Kahkahası daha da yükseldi. "Gerçek para yok ama malzemeler çok nefis ve günlük fiyatınızdan daha pahalı."

"Achsoooo." Bir an için gerçekten de beni uysallaştırmak için içkime bir şeyler karıştırdığını düşündüm. Sanki bu gerekliymiş gibi. Tek yapması gereken parmaklarını şıklatmaktı ve ben de soyunacaktım. Her ne sebeple olursa olsun. Çünkü aslında ondan hoşlanmıyordum.

Bu bir yalandı! Tek kelimeyle ateşliydi ve o kadar güzel kokuyordu ki kendimi ondan güçlkle ayırabildim. Ama yapmalıydım, çünkü bir planım vardı! Dizüstü bilgisayar hâlâ mutfaktaki tezgâhın üzerindeydi. Tek yapmam gereken onu, parayı ve çantamı banyodan alıp gitmekti.

Çok basitti!

Tek yapmam gereken Alec'in dikkatini bir şeyle dağıtmaktı ve ben gitmişim. Yine de her şeyin partiden önce olması gerekiyordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onun yanında daha fazla kalırsam olacaklardan biraz korkuyordum. Şimdiden isteksiz bir seks kölesine dönüşmeye başlamışım. Ya da her neyse.

Elimde değil, çok iyi görünüyor.

Kendimi yine hülyalı bir şekilde ona taparken buldum. Bu gerçekten bitmeliydi!

"Hemen döneceğim. Doğa çağırıyor," dedim salyalarım akmaya başlamadan önce.

"Oldukça sıradan biri olmalısın," dedi Alec, ki bu hiç de iyi bir şey değildi. Şüphelenmemeliydi!

"Dürüst olmak gerekirse..."

"Kendine el sürmeni , Jayce."

"Ne?" Başım şişti.

Alec tekrar bana yaklaşıp kaçma düşüncelerimi yok etti.

"Seni tatmin eden tek kişi ben olmak istiyorum. Bu yüzden bunu kendi başına yapmanı yasaklıyorum," dedi o kadar net bir şekilde ki yutkunmak zorunda kaldım.

"Yine de tuvalete gidebilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama çok uzun sürmesin yoksa içeri girerim."

"Erm... Tamam mı?"

Aslında beni merdivenlerden yukarı, çantayı sakladığım banyoya kadar takip etti. Dudaklarımı ısırarak kapıyı arkamdan kapattım. Başımı yeterince sallayamıyordum çünkü yine her şeyi berbat etmişim. Bu kesinlikle sessiz bir çıkış olmayacaktı.

Başımı sallayarak aynada kendime baktım.

Muhtemelen önemli bir şey değildi ... Boş ver, halledeceğim.

Dışarıda Alec'e önce banyoda her zaman yaptığınız şeyi yaptım, işedim, duruladım ve ellerimi yıkadım. Fakat

Orada değildi. En azından ilk bakışta. Onu aşağıda, mutfakta dizüstü bilgisayarının başında otururken buldum.

Harika, beni yatak odasında çıplak bekleyemez miydi?

Derin bir nefes verdim ve sakinleşmeye çalıştım. Bu konuda gerçekten daha sabırlı olmam gerekiyordu. Mükemmel bir an yoktu ve sadece tek bir şansım vardı. Ondan çalacağımı öğrendiği anda her şey bitecekti. Beni avlayacak ve iş üstünde yakalarsa vuracaktı. Her şey yolunda gitmeli ya da hiç gitmemeliydi.

"Yine mi çalışıyorsun?" diye sordum klavyede büyük bir konsantrasyonla yazarken.

"Benim gibi biri aslında her zaman çalışır."

"Bunu biliyorum."

Sırıttı ve beni kendine doğru çekti. Karşı koyamadan yarı oturur vaziyette kucağına oturdum. Kokusu duyularımı bulandırdı ve yakınlığı tüm düşüncelerimin baloncuklar gibi patlamasına neden oldu.

"İşini yapma şeklini seviyorum." Sesi saf seks gibiydi.

"Yani ben bu paraya değer miyim?"

Dudakları benimkilerin hemen önünde durdu. "Bundan daha fazlası."

Ama beni öpmek yerine, beni itti ve peşimden geldi.

Beni doğruca yatak odasına götürürken "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Şimdi giyinelim çünkü partiye gitmek için yola çıkmak üzereyiz." Güneşin hâlâ parladığı dışarıya baktım.

"Böyle bir partinin sadece akşamları başladığını sanıyordum."

"Bu seferki farklı. İlgiyenmem gereken bazı işler var ve umarım bana eşlik edersin, değil mi?"

"Tabii, ne istersen."

Gözlerinde bir şey ama beni yakalayıp çılgınca öpmek yerine benden uzak durdu ve gömleğini çıkardı.

Sersemlemiş bir halde onun mükemmel vücudunu beyazlar içinde giydirmesini izledim. Aslında ona bakmak istemiordum ama elimde değildi. Çünkü onunla ilgili her şey sadece bir rüyaydı. Onun gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım ve kesinlikle bir daha da karşılaşmayacaktım. Vücudunun üst kısmı dökme bronz gibiydi, derisinin altındaki her kası hissedebiliyordum.

teninin bir parçasıydı. Ama hiç de kaslı değildi, gerçekten zarıftı ve bu gizemli ve karanlık etkiyi yaratmak için nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyordu. Evet, Alec'te tehlike çılgınlıkları atan bir şeyler vardı ve beni içine çeken de buydu. Ancak, aynı zamanda soru işaretleri de uyandırıyordu.

"Beni ilgilendiren neden bir karın yok?" Birden dudaklarımdan kaçtı.

Alec kollarını ilikliyordu ve yorumuma sadece gülümsedi.

"Bir erkek... ya da her kimse. Sizin gibi erkekler genellikle evli, çocuklu ve aileleriyle birlikte Karayıpler'de bir sonraki tatillerini planlayan kişiler değil mi?"

"Benim gibi erkekler mi?" diye sordu Alec karanlık bir sesle. "Bana benzeyen kaç erkek tanırıyorsun?"

"Hiç," diye itiraf ettim.

"Yani bu sorunuzu gereksiz mi kılıyor?"

"Pek sayılmaz."

"Oldukça meraklısın."

"İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Sadece biraz konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Önümüzdeki birkaç saat içinde ağzınla yapmak istediğin tek şey bu mu?"

Yüzündeki aç ifadeyi görünce yutkundum. Ne ima ettiğini hayal bile edemesem de, bunun iğrenç bir şey olduğundan emindim.

"Sorun değil. Başka bir şey sormayacağım."

"Ben hayatının geri kalanında tek bir kişiyle ilişki kurabilecek türden bir adam değilim," diye açıkladı ifadesiz bir yüzle.

"Bunu anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok ve bu konuyu kapatalım. Ben senin müşterinim ve sana ödeme yapıyorum."

Ani soğukluğu beni ürpertti. Aslında onu üzme niyetinde değildim ama üzmüş gibi görünüyordum.

Bir şekilde haklıydı. Bembeyaz giyinmiş olmasına rağmen etrafı bir karanlıkla çevriliydi. Sanki kendisi de bunun altında eziliyormuş gibi yere baktı.

"Özür dilerim, bir daha sormayacağım." Şu anda benim arkadaşlığımı arıyor gibi görünmese de önüne geçtim.

"Bazen düşündüğümde daha hızlı konuşuyorum."

"Bunu fark ettim."

"Ama eğer istediğin buysa, bundan sonra kendimi tutacağım ve sessiz kalacağım."

"Ne istiyorum?"

Başımı salladım ve hemen elinin gömleğimin üst düğmesini çözdüğünü hissettim.

"İstediğim şey seni yok edebilir, Jayce." Gözlerinin grisi neredeyse siyah olana kadar daha da koyulaştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"unut. Saat takmak ister misin?"

"Bunlardan biri mi?" diye sordum, camdan pahalı eşyaları göstererek.

Alec, "Ödünç, hediye değil," dedi ve kilidin kodunu yazdı. Ellerini hiçbir şey göremeyeceğim şekilde tuttu.

Yani ikisine de .

Bu şekilde devam edersem, kodu kesinlikle çözecektim. Tek yapmam gereken Alec'in bana her şeyi açmasını sağlamaktı. Ruhunun en derin mahzenlerinden. Onu şekillendiren zor bir geçmişi vardı. Bunu bana bakışından, kendinden ve *karanlığından* bahsedişinden anlayabiliyordum. Çocukluğunun benimki kadar kötü geçtiğini hayal bile edemesem de, çok fazla yük taşıdığını hissedebiliyordum.

"hangisini seviyorsun?" diye sordu Alec, aslında seçimi bana bırakarak.

"Bilmiyorum, hepsi oldukça iyi görünüyor. Bana en çok hangisi yakışır?"

"Bana sorarsanız, *Zenith Defy Double Tourbillon*."

Mavi kadranlı ve siyah deri kayışlı, ince görünümlü platin bir saat çıkardı. Sonra sol bileğime bağladı.

Hayatımda bir daha asla bu kadar değerli bir şey giymeyeceğimden emindim.

"Ama bu çok pahalı..."

"Sana yakışıyor. Sadece kaybetmediğinden emin ol."

"Onları kaybetmeyeceğim, merak etmeyin."

"Sanırım bununla işimiz bitti."

Aynaya bir göz attım. Tamamen beyaz giyinmiş iki genç adam birbirine yakın duruyordu. Macera arayan bekârlara benziyorlardı. Ama bu macera zaten bu çatının altında yaşanıyordu.

Alec muzipçe, "Hiç Lamborghini kullandın mı?" diye sorunca neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

"Aman Tanrım, sende var mı?"

"Bir sürü bebeğim var."

"Bebekler mi?" diye sordum aşağı inmeye başladığımızda.

"Onlar benim çocuklarım, sahip olabileceğim tek çocuklar."

"Gösterin bakalım, bebekleriniz."

Alec önümdeki koridorda kasıla kasıla yürürken omuzları genişledi ve başı uzadı. Evin bu bölümünü daha önce görmemiştim, ön kapının hemen yanındaydı ve ilk bakışta oldukça göze çarpmıyor gibi görünüyordu. Ancak, mermerin üzerinden ve duvar akan şelaleyi gördüğümde bu durum değişti. Su aydınlatılmıştı ve bu da her şeye oldukça destansı bir görünüm kazandırıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun, tapınağa mı?"

"Çok daha iyi." Alec önümüzde duran kapıyı bir alkışla açtı. Kapı açıldığında garajı ortaya çıktı.

Pahalı spor arabaları gördüğümde çenem düştü.

"Evet, siktir git! Bu çok havalı!" Küçük bir çocukken oyuncak arabalarım vardı ve bu modellerin çoğu bana tanıdık geliyordu. Onları gerçek hayatta görmenin mümkün olduğunu asla düşünmezdim. Bırakın içine oturmayı.

"Lamborghini hangisi, şu mu?" diye sordum, sıranın ortasındaki kırmızı jantlı gümüş ve siyah spor arabaya gözlerimi kısarak bakarak.

"Doğru." Alec kilidi açtı. Kapılar yukarı doğru açıldı, sanki kanatlarıyla havalanmak üzereydi.

"Gidiyoruz!" Merakla arabanın etrafında döndüm ve her ayrıntıyı ezberlemeye çalıştım. "600 beygir gücünde olmalı ve kesinlikle

3 saniye içinde 100'e çıkar."

"751 hp ve 2.8 saniye."

"Çılgınlık!"

"Arabalarla mı ilgileniyorsun?"

"Her zaman öyleydim, ama hiçbir zaman bir tane alamadım, bu yüzden her zaman sadece bir hayaldi," diye itiraf ettim ve içeri girmek için sabırsızlanıyordum. "Beni bırakacaklar, değil mi?"

"Partiye başka nasıl gideceksin?" Alec ne kadar mutlu olduğumu görünce oldukça eğlenmiş görünüyordu ve arabaya bindi.

Tereddüt ettim çünkü şansıma inanamıyordum.

"Atla, Jayce."

"Pekâlâ!" Titreyen dizlerimle başımı içeri çektim ve sürünerek içeri girdim. Kızak yolda o kadar alçaktı ki, tırmanışta gerçekten biraz korktum. Siyah-gri deri koltuklar tereyağı kadar yumuşaktı ve hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemiyordum.

"Devam et, dokun ona," diye beni cesaretlendirdi Alec.

"Gerçekten yapabilir miyim?"

"Bebeğime iyi davrandığınız sürece tabii ki." Motoru çalıştırdı ve kükreyerek çalışmasına izin verdi. "Gerçi bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Emniyet kemerimi aceleyle bağladım çünkü Alec'in hız yapan bir sürücü olduğundan şüpheleniyordum. Böyle bir arabam olsaydı kendim olurum. Gerçekten hızlı sürmeye teşvik ediyorlardı.

"Sıkı tutunmak isteyebilirsin." Alec garaj kapısını açtı ve kendimi bir pistte gibi hissettim - zihnimde kalkış için saniyeleri sayıyordum.

Nihayet zaman geldiğinde, Lamborghini fırladı. İki saniye içinde yoldaydık! Araba inanılmaz derecede hızlandı ve Alec beni ağırlıksız bir duruma sokmak için elinden geleni yaptı. Hollywood Tepeleri'nin dolambaçlı sokaklarında sanki gezegende sadece biz varmışız gibi hızla ilerliyordu. Biraz korkmuştum çünkü kısıtlı bir insan gibi araba kullanıyordu. Ama son derece odaklanmış görünüyordu. Ne zaman başka bir arabayla karşılaşsak, Alec kendi şeridinde kalmaya devam etti. Bazen biraz yakınlaştık bile hiçbir şey olmadı.

Kalbim hala deli gibi atmaya devam ediyordu. Bunun nedeni hız ve içimdeki bu mutluluk hissi olabilirdi ya da başka bir şey olabilirdi.

Artık tüm bunları nasıl kategorize edeceğimi bilmiyordum ama umurumda da değildi. Sadece bu akşamın tadını onunla birlikte çıkarmak istiyordum. Yarınki görevimi yerine getirmek için hâlâ zaman vardı.

ALEC

Jayce inanılmaz derecede tatlıydı - ki bu beni şaşırttı çünkü tatlı erkeklerden pek hoşlanmazdım. Genellikle benden yaşça büyük ve yatakta ne bilen erkekleri tercih ederdim. Ama onun eşsiz saflığı onu benim için son derece çekici kılıyordu. Jayce deneyimsiz yeni gelen rolünü çok iyi oynamasına rağmen, birçok anda görüldüğü kadar masum olmadığını hissettim. Onunla daha fazla zaman geçirmenin neleri ortaya çıkaracağını çok merak ediyordum.

" ne kadar var?" diye sordu kocaman gözlerle.

"Hemen ileride," diye cevap verdim ve yavaşladım.

Garaj yolunun kapısı açıktı ve arabayı doğruca içeri sürdüm. Parti çoktan açılmıştı, ancak konukların çoğunun daha sonra geleceğinden emindim.

Jayce burnunu ön cama dayayarak "Vay canına!" diye haykırdı.

Bu tepkisi için onu suçlayamazdım. Bırakın içeri girmeyi, böyle bir yeri daha önce hiç görmemişti. Yakın bir arkadaşım tarafından düzenlenen bu tür partiler her zaman kapalı kapılar ardında yapılırdı. Sadece yüksek maaş grubundan seçkin konuklar kabul edilirdi. Oraya ait olmak istiyorsanız, doğru insanları tanımanız gerekirdi.

"Dikkat çekmeyeceğime emin misin?" Jayce'in rahatsız olduğunu söyleyebilirdim.

"Merak etme. Burada benimle olduğunu öğrendiklerinde kimse soru sormayacak."

"O kadar tanınıyor musun?"

Gülümsedim ve arabadan indim.

"Alec, bekle bir dakika," diye tısladı ama ben cevap vermedim ve onun yerine arabasının kapısını açtım.

Jayce'in dışarı çıkarken yaşadığı panik yüzünden okunuyordu. Belinden tutup ona rehberlik etme cüretini gösterdim.

Eşcinselliğim bir sır değildi ve zaten başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü ile ilgilenmiyordum. Herhangi bir sorunu ortadan kaldırmak için hayal edebileceğiniz her grupta yeterince bağlantım vardı.

Parmakları gömleğimde destek ararken Jayce, "Bu... gerçekten iğrenç," diye bastırdı.

"Rahatlayın, bir içki alın ve rahatınıza bakın."

"Sadece beni yalnız bırakma."

Jayce'in belini kavrayışıma gerçekten alıştığını hissediyordum. Garipti ama hoşuma gitmişti. Beni hiç tanımamasına rağmen bana güveniyor gibiydi.

"Alec Price, seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Gecenin bu saatinde seni böyle bir partiye getiren nedir?"

"İş," diye yanıtladım, Normen Stiller da gülerek karşılık verdi.

"Ama tabii ki, ne kadar aptalca bir soru sordum. İçeri gelin! Büfe şurada. Her yerde içecek bulabilirsin. Hava bir parti için harika değil mi?"

Jayce'in yanımda biraz daha rahatlamış görünmesine sevindim. Elbette tüm bunlar onun için yeniydi ama buraya benim eskortum olarak gelmişti ve bu nedenle az konuşup çok daha mükemmel görünmesi gerekiyordu. Ne de olsa ona iş ortaklarıma görkemli konuşmalar için para vermiyordum. Zaten mümkün olduğunca az şey bilmesini tercih ederdim. En azından o zaman bir noktada karar vermek zorunda kalacağı bir çatışmaya girmezdi.

"Bir randevum var," diye Normen'e haber verdim, o da hemen anladı.

"Zaten buradalar. Hizmetçiler biliyor."

Başımızı sallayarak vedalaştık ve Jayce'i de yanıma alarak eve doğru yola çıktık.

"Ne tür bir randevumuz var?"

"İş. Sanırım beni dışarıda beklesen daha iyi olur," dedim terasa vardığımızda. "Çok da uzun sürmez. Etrafına bak, belki birini tanırsın?" Ona göz kırptım ama bu onu rahatlatmadı.

"I ... iyi olacağım. Ama beni çok fazla bekletmeyin. Kimsenin beni kaçırmamasına izin verme."

Onu kendime doğru çekmek üzereydim ama kendimi ancak kontrol edebildim. "Kimse buna cesaret edemez. Sonra görüşürüz."

"Buradayım, seni bekliyorum."

Evet, bekleyeceksin, ben daha fazla bekleyemesem bile.

"Bu taraftan Bay Price," dedi garsonlardan biri ve beni çift kapılı bir salondan geçirdi.

Son gelen ben olmadığım için pek şaşırmadım. Paul Goodman genellikle en son gelen kişiydi ve tabii ki henüz orada değildi.

Goodman'ın onlara katılması yirmi dakika sürdü.

Normalde işimizin biraz uzamasına aldırmazdım ama bu sefer durum farklıydı. Jayce'le sadece sınırlı bir zamanım vardı ve bunu bir masada işle harcamak gündemimde yoktu. Bu sefer gerçekten önemli olsa bile.

"İşte bu yüzden, beyler, son derece ihtiyatlı olunması gerekiyor!" Fineman her zamanki gibi ateşli konuşmalar yapmakta iyiydi. Ama hepimiz onun bir eylem adamı olmadığını biliyorduk. Bu işi başkalarına bırakmıştı ve bunun için de çok iyi para ödüyordu.

"Burada ne kadar kayıptan bahsediyoruz?" diye araya girdi Stone, çıplak rakamlar onun için bir insan hayatından daha önemliydi.

Dikkat çekmemeyi severdim ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşurdum. Şirketlerinin bir ortağı olarak kesinlikle söz sahibiydim, ancak yöntemleri her zaman benim onayımı almıyordu.

"Zaten altı haneli rakamlardayız, Stone. Harekete geçmek için acil bir zaman," diye yanıtladı Fineman.

"Peki neden hala burada oturmuş konuşuyoruz?"

İç çekerek tartışmalarını dinledim. Goodman ve tuhaf argümanları bile o gün beni büyüleyemedi. Nedense aklım hep Jayce'deydi. Sabırlı olmakta o kadar zorlanıyordum ki fiziksel semptomlar yaşamaya başlamıştım bile. Bu arzu, ona yakın olmaya yönelik bu içsel dürtü, yavaş yavaş patolojik bir hal alıyordu. Gerginliğim de artıyordu, bu milyarlarca kayıp anlamına gelse bile, para şu anda beni pek ilgilendirmiyordu. Jayce'le başka birinin ilgileniyor olabileceği ve onunla birlikte gideceği gibi garip bir hisse kapıldım.

Bu düşünceyi başımı sallayarak geçiştirdim ve kendimden tekrar ne zaman şüphe etmeye başladığımı ciddi bir şekilde kendime sordum. Bu özellik geçmişimin bir parçasıydı.

Dave kapıdan içeri girdiğinde yüzüm aydınlandı. Müdürüm olarak tüm iş faaliyetlerimde yanımda durmasına izin veriliyordu ve onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. Ne de olsa ona bir teşekkürden daha fazlasını borçluydum.

Büyük gözlüklerinin arkasından sırttı ve yanıma oturdu. "Nasıl gidiyor?"

"Sürüklüyorsun. Geç kaldın," dedim ve bakışlarım beyaz kumaşın altından fırlayan kalın saate takıldı: *Rolex Sky-Dweller*, görünüşe bakılırsa yeni.

"Bu toplantıdan önceden haberim olsaydı zamanında gelirdim," diyerek ihmalimi hatırlattı.

"Önemli değil. O kadar da çok şey kaçırmadın. Ancak bunu bana bırakıp Jayce'i kontrol etmeye gitmeni tercih ederim."

"Eskort mu getirdin?" Gözlerindeki şaşkın parıltı beni üşüttü.

"Daha ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Birinin onu sizden kapmasından mı endişeleniyorsunuz?"

"Sadece git ve onu kontrol et," diye dalga geçtim.

"Çünkü o ." Dave masaya vurdu ve sonra uzaklaştı.

Kendimi daha iyi hissediyordum çünkü Jayce ile birbirlerini tanıdıklarını ve ben işime devam ettiğim sürece bir sohbetin gelişebileceğini biliyordum. O gün çok dalgın görünsem de durumun ciddiyetini anlayacak kadar farkına varmıştım. Görünüşe göre

Bu kadar çabuk bir anlaşmaya varacakmışız gibi görünmüyordu. Bu yüzden Jayce benim için bir süre daha beklemek zorunda kaldı.

Bekleyecek, dedim içimden kendi kendime tam bir inançla.

JAYCE

DParti tam bir patlamaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım! Villa, büyük bahçe ve havuzun bulunduğu lüks konum, özel içecekler ve yemeklerin yanı sıra insanlar da tek kelimeyle muhteşemdi. en sıcak.

Daha önce zengin insanların istedikleri her şeyi yapabildiklerini duymuştum. Ne de olsa çok paraları vardı. Yine de neden bu kadar garip davrandıkları benim için bir muammaydı. Çünkü Alec hiç de öyle değildi. Oldukça içine kapanık görünmesine rağmen, onunla normal bir şekilde konuşabilirdiniz. Aynı şeyi ekibin geri kalanı için söyleyemezdim.

Başımı sallamadan duramıyordum. Kadınlar bir an şirret davranırken bir an sonra her zengin erkeğe yağ çekiyorlardı. Her zaman kendilerini mükemmel bir şekilde sunmaya ve sahnenin merkezinde yer almaya özen gösteriyorlardı - Venice Beach'teki sanatçılar gibi, ancak bir şekilde ultra utanç verici. Hunter bu süslü püslü hatunlardan hiçbirini ayakta kalmayana kadar kalabalığa körlemesine ateş edebilirdi. Ama o orada değildi ve yanımda durabilecek başka kimse de yoktu.

Alec bir saat önce emekliye ayrılmıştı ve o zamandan beri hiçbir yaşam belirtisi göstermemişti. Bahçede ellinci kez dolaşıyor, insanlara gülümsüyor, çok fazla içiyor ve neden hala burada olduğumu merak ediyordum. Uzun zaman önce gidebilir, kapıdan içeri girebilir, Alec'in arabasını çalabilir ve ortadan kaybolabilirdim.

Hadi, Jayce. Yap şunu! Bu senin şansın, belki de son şansın!

Aptal bacaklarım hareket etmiyordu. Orada öylece durmuş, Alec'in kaybolduğu kapıya bakıyordum. Neyi beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kötü bir rüya gibiydi. İzlemek için para bile ödemediğim bu filmde kapana kısılmıştım. Filmle ilgili her şey yanıltı ama yine de sinemadan çıkamıyordum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de filmin sonunu beklemek istiyordum.

Garson olarak çalışan benim yaşlarımdaki genç bir adam "Bir içki daha alır mısınız efendim?" diye sordu.

"Bana , ama düşersen beni yakalarsın."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ama hemen bakışlarını kaçırdı, görünüşe göre konuklarla flört etmesine izin verilmiyordu.

Gözlerimi devirerek arkamı döndüm. Şimdi yabancılarla sohbet ediyordum. Gerçekten çok fazla içmiştim. Şampanyanın tadı aşırı tatlıydı, neredeyse limonata gibiydi.

"Sen Jayce olmalısın."

Biri adımla seslendiğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Yavaşça arkamı döndüm ve alkolün etkisini göstermeye başladığını hissettim.

"Merhaba, tanışmış mıydık?"

"Dave Underhill," diye kendini tanıttı ve anında tıkağım. Öksürdüm ve bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakınarak bakışlarımdan kaçındım.

Lanet olsun! Bu doğru olamaz!

"Duyduğuma göre Sınırsız Zevk'te yeniymişsin?" İncelemeyi tüm tenimde hissedebiliyordum. Bu Dave Underhill bana o kadar eleştirel bakıyordu ki kaçmak istedim.

"Kesinlikle! Yeni başladık diyebiliriz."

, Jayce, lanet olası düşün!

"Senden hoşlanmışa benziyor, sevindim. Belki seni tekrar , normalde bunu yapmaz, bu yüzden U.P. sürekli olarak yeni yetenekler edinmek zorunda kalıyor."

"Her seferinde farklı bir tane mi var?" diye sordum, çünkü ilgimi çekmişti.

Alec insanlara bir meta gibi davranan ve ilk kullanımdan sonra onları bir kenara atan birine benzemiyordu. Bana bakışı,

Bir şekilde değerli olduğum hissine kapıldım. Ama belki de sadece hayal ediyordum.

Dave gülümseyerek, "Böyle bir adam kimi isterse ona sahip olabilir," diye açıkladı.

Bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Bu kadar çok parası olan biri istediği zaman istediği şeyi ve istediği kişiyi satın alabilirdi. İnsanların hayatları ne kadar farklı olabilirdi.

Dave gerçekten ilgilenerek, "Los Angeles'tan mı geliyorsun?" diye sordu.

"Evet, burada doğdum ve büyüdüm."

"Ailen ne iş yapıyor?"

"Çimlerin büyümesini izliyorum," diye karşılık verdim ve espri anlayışımı paylaşmadığını hemen fark ettim. "Sen öldün," diye açıkladım sonra.

"Bunun için özür dilerim."

"Olma, uzun zaman oldu, zar zor hatırlıyorum." Bu doğru değildi ama şu anda bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Okula gittin mi?"

"Tabii ki."

Nedir bu? Sorgulama mı?

Adam tuhaftı, anladığım kadarıyla Alec'in bir tanıdığıydı ve bir şekilde ona sürekli adam gönderen bir komi şirketiyle ilişkisi vardı.

"Peki ya sen? Alec ile arkadaş mısınız?"

"Biz iş ortağıyız ama bence aramızda bir dostluk da var."

"İş ortağı," dedim anlamlı bir şekilde.

"Ben onun menajeriyim ve işlerinin çoğuyla ilgileniyorum. Ayrıca evine kimin girip çıktığını da biliyorum."

Bir adım daha yaklaştığında istemsizce yutkundum. Parlak gözleri merakla araştırdı.

"Seninleyken bunu nasıl kaçırabilirdim bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de şaşırdım," dedim özür dileyen bir gülümsemeyle. "Beni villaya gönderdiler ve ..."

"Seni kim gönderdi?" diye Dave.

"İsimleri bilmiyorum, sadece yüzleri biliyorum. Bir kadın vardı, oldukça uzun boyluydu. Adını biliyor musunuz?"

"Miranda Adams?"

"Olabilir, kendini Mira olarak tanıttı." Yalan söylüyordum ama Dave henüz ikna olmuş görünmüyordu. "Bak, tüm bunlar benim için hâlâ çok yeni ve prosedürlere alışmam gerekiyor."

"Eve nasıl girdin?"

"Hiç de değil. Tam zili çalmak üzereyken Alec geldi," diye cevap verdim en iyi gülümsememle.

"Anlıyorum. Anlıyorum."

İçimden rahat bir nefes aldım ama gerçek şu ki çok heyecanlanmıştım. Yanımda kaç melek olursa olsun, başımı bir kez daha ilmikten çıkarmamı sağlamışlardı.

"Ne zamandır onun menajerisiniz?" Konuşmayı farklı bir yöne çektim.

"Şimdiye kadar sekiz yıl olması gerekirdi."

"Alec kaç yaşında bu arada?" Bir süredir bunu merak ediyordum.

"Gelecek ay 32 yaşında olacak."

"Oh harika. 24 yaşında olacağım."

"Yaş farkı fark edilebilir mi?"

"Pek değil, diyebilirim. Konuştuğumuz zaman iyi anlaşıyoruz."

Dave beni anlamış gibiydi, çünkü dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Rahatlamıştım.

"Bu alışılmadık bir durum ama Alec'in sizin gibi birinden bir partide kendisine eşlik etmesini istemesi de alışılmadık bir durum."

"Benim için de alışılmadık bir durum," diye kabul ettim ve Alec'e göz kulak olmaya devam ettim. Bu Dave'den tam olarak emin değildim. Alec'in menajeri olarak onunla her gün temas halinde olmalıydı. Yalanlarla ördüğüm iskelenin çökmesi an meselesiydi. Ne pahasına olursa olsun bunu önlemek zorundaydım.

Sonunda Alec'i fark ettim. Siyah saçları gözlerimi mıkmatıs gibi çekiyordu. Birkaç yaşlı el sıkışarak vedalaşmasını izledim, sonra bize doğru geldi.

"Dinle, bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum, gözle görülür bir şekilde gergindim. Bu güvensiz cümle her zaman işe yarardı. "Alec'e birbirimizi tanıdığımızı söyledim. Lütfen daha önce konuşmuşuz gibi davranabilir misin? Ajansla başımın derde girmesini istemiyorum. İsimleri hatırlama konusunda hâlâ çok kötüyüm ve ..."

Dave gülümseyerek ve büyük gözlüklerini düzelterek, "Sanırım bu ayarlanabilir," dedi. Gözlükler onu daha yaşlı gösteriyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında bir adama benziyordu ama belki de yaşı Alec'e yakındı. Her halükârda anlayışlı görünüyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Alec bize katılırken.

"Öyle, değil mi Jayce?" diye cevap verdi Dave ve beni azarlamadığı için ona minnettar oldum.

Alec hiçbir şeyden şüphelenmiş gibi görünmüyordu. Bunun için yanıma çok yaklaştı.

"İyi misin?" Sıcak, karanlık sesi karnımı karıncalandırdı.

"Harika gidiyorum," diye cevap verdim biraz fazla aceleci ve açıkça fazla tiz bir sesle.

Alec bir kaşını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Görüyorum ki zamanını iyi geçiriyorsun."

"Bir şeyler yapmalıydım."

Kulağıma doğru eğildi ve çok seksi bir ses tonuyla fısıldadı: "Biraz daha yavaş olsan iyi olur. Bugün senin için bazı planlarım var."

"Her şeyi halledebildin mi?" diye sordu Dave, işinden falan bahsederek.

"Başka sorumuz yok. Bu akşamın iş bölümü tamamlandı ve artık eğlence bölümüne geçebiliriz."

Alec'in bana doğru bakışlarının bir şekilde belirsiz olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Kadifemsi dudaklarındaki o son derece ateşli gülümsemeyi gördüğümde midemde oluşan bu garip kıpırtı iyiye işaret değildi.

Alec'in yanımda olmasından ve beni hiç terk etmemesinden memnundum. Özellikle de parti bir sonraki tura geçtiğinde. Büyük villanın bahçesi bir ışık gösterisine dönüştü. Müziğin sesi yükseliyor, konuşmalar artıyordu. Tüm konukların seviyesi yükselmeye devam etti. Düz yürüyebilmek için zaman zaman buzlu çaya geçmek zorunda bile kaldım.

Dave kısa süre sonra vedalaştı ve ben de Alec ile yalnız kaldım. En azından çekik gözlü, zayıf bir adam tökezleyerek bize doğru gelene kadar. Aslında yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu ve beyaz pantolon takımı oldukça dardı. Güneş batılı çok olmasına rağmen koyu renk gözlükleri uzun burnunun üzerinde dengede duruyordu.

"Bu multimilyoner Alec Price'ın kendisi değil mi!" diye coşkuyla haykırdı ve Alec'i iki yanağından öptü. "Seninle burada buluşmayı umuyordum, sevgilim. Son zamanlarda seni daha az görüyorum."

Rahatlığını koruyan Alec, "İş için çok seyahat ediyorum," diye açıkladı.

"Hepimiz öyle değil miyiz tatlım?"

Adam beni fark ettiğinde yutkundum.

"Kim varmış burada?" diye sordu, sanki bana lolipop verilecek küçük bir çocukmuşum gibi. Adam dar yüzü için oldukça fazla yer kaplayan ağzını açtı.

Kıçımda bir el olduğu için o kadar çabuk tepki veremedim.

"Bu krema dilimi sana mı ait Alec?"

"Sizi yoldaşım Jayce ile tanıştırayım."

Arkadaşı ...

"İyi bir zevkin olduğunu biliyordum ama bu kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşünmezdim. Aman Tanrım, o elmacık kemikleri ve şehvetli dudakları. Çok sevimli, sevgilim." Adam parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Dolgun ve yumuşak, tıpkı teni gibi. şu gözler. Fotojenik olmalı. Bir ara deneme çekimine gelmelisin, tatlım." Çok fazla yaklaşıyordu, bu da beni Alec'e doğru ürküttü.

"Korkma, tatlım. Sana zarar vermeyeceğim. Tanrım, çok kışkandım, Alec."

Alec'in eli belime sıkıca sarılmıştı ve garip bir şekilde bana her şeyden daha fazla destek veriyordu.

"Sezon nasıl gidiyor?" diye sordu kuşa.

"Şu anda pek çok yeni yüz var ama henüz kimse beni gerçekten şaşırtmadı."

"Bu durum yakında kesinlikle değişecek."

"Eğer herkes senin Jayce'inin yarısı kadar güzel olsaydı, o zaman kesinlikle."

"Bize içecek bir şeyler getireyim," diye mırıldandı Alec kulağıma. "Hemen döneceğim, iyi eğlenceler."

Bir şey söylemek istedim ama o çoktan gitmişti. Onun yerine garip adam gittikçe yaklaştı.

"Ben Jo Garver." Hızlı bir tokalaşmadan sonra bana o kadar yaklaştı ki makyajlı cildinin her bir gözeneğini görebiliyordum. "Gerçekten olağanüstü güzelsin, Jayce."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

O hâlâ benimle sohbet etmekle meşgulken bileğindeki gevşek saati çıkardım ve pantolonumun cebine attım.

"Evet, sende yanlış bir şey görmüyorum."

"Çok teşekkür ederim."

"Hiç modellik yapmayı düşündün mü?"

Model, fahişe ... Sırada ne var?

"Pek sayılmaz." Bu bir yalandı ama bu adamla gereğinden fazla konuşmak istemiyordum.

"Ama yapmalısın, senin gibi biri her menajer için altın madeni gibidir. Çok para kazanabilirsin ve bunun için neredeyse hiç çalışman gerekmez. Gerçek bir top model . Ölçülerin de doğru gibi görünüyor," dedi eleştirel bir bakışla.

"Ben... Bunu düşüneneğim."

"Yapmalısın, tatlım. Hazır olduğunda veya herhangi bir sorunuz olursa beni arayın."

Göğüs cebime bir kartvizit sıkıştırdı ve sonra göz kırparak veda etti.

Alec tam zamanında geldi, beni bitireceği kesin olan iki kokteyl getirdi. Ama gerçekten umurumda değildi. Çünkü onun yanında kendimi güvende hissediyordum ve artık yapamasam bile beni eve götüreceğini biliyordum.

ALEC

J Ayce sarhoştı ve o kadar tatlıydı ki, yola bakmak zorunda kalsam da gözlerimi ondan alamıyordum. Aslında artık araba kullanmama izin verilmiyordu ama Hollywood Tepeleri'ne doğru kısa bir yolculuk yapmama verdim. Ne de olsa zaten Gecenin bir yarısıydı ve tek bir araba bile bize doğru gelmedi.

Evimin önünden geçerken, bu yoğun yanmanın giderek güçlendiğini hissettim.

Jayce ve ben yalnızdık. Artık kimse bizi rahatsız edemezdi.

Gerçekten çok sabır olmama rağmen, artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim.

Sonunda ona sahip olmak zorundaydım. Her şey ondan!

Arabayı garaja park edip kapıyı arkamızdan indirirken Jayce bana hülyalı hülyalı baktı. Yolculuk boyunca hatırlayamadığım saçma sapan şeyler hakkında kıkırdayıp durmuştu. Ama o kadar tarif edilemeyecek kadar seksiydi ki kendimi durduramadım.

hışımınla arabadan indim ve Jayce'in yanından geçtim. Onu arabaya doğru ittiğimde kıkırdamaları kesildi, nefes nefese kalmıştı. Aramızdaki tüm boşlukları kapatarak ona kaçma şansı vermedim. Ancak o da kaçmak ister gibi görünmüyordu. Nefes alış verişinde arzu vardı. Oldukça sarhoştı ama ondan ne istediğimi çok iyi biliyordu. Ve benim için hazırды.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım ve boynunu ısırdım. Acı dolu bir arzuyla nefesi kesildi ve omuzlarıma tutundu.

Elimi karnında Jayce ayakta zor duruyordu. Nefesi hızla gelirken, elimi karnına götürür götürmez daha fazlasını istedi.

Parmakları pantolonunun kemerine girmişti. Orada beni bekleyen şey beni şaşırtmadı. Jayce de en az benim kadar sertleşmişti.

"Benimle gel." Arabada kısa bir sevişmeye hayır demezdim ama ilk seferimiz için yanlış yerd.

Jayce'i aceleyle merdivenlerden yatak odama çıkardım. Daha çok koşma ve sendeleme karışımı bir şeydi. Jayce'in kıkırdamaları gecenin içinde bir güneş ışığı gibi evin içinde yankılanıyordu. Ona sahip olmalıydım!

Kapıyı arkamızdan kapattım ve onu yatağa yönlendirdim. Jayce çoktan pantolonunu karıştırmaya başlamıştı. Pantolonunu çıkarmasına yardım ettim ve ardından gömleğini omuzlarından yırttım. Kısa sürede çıtır çıtır kalmıştı. Gözlerindeki istekli pırıltı, kıyafetlerimden çabucak kurtulmak istememe neden oldu. Jayce'i yatağa fırlattığımda odanın uzun kenarındaki ateş çatırdayarak mükemmel bir hava yarattı. Ona doğru hamle yapıp bacaklarını acımasızca ayırdığımda boğazından boğuk bir kahkaha kaçtı.

"Alec," diye heyecanla inledi ve ellerini yatak başındaki mindere pençeledi.

Tatlı sesi ve yaydığı koku, nasıl hissettirdiğini bilmek zorundaydım. Açgözlülükle boynunu yalayıp yuttum ve bacaklarını daha da yukarı kaldırdım.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye iç geçirdi Jayce, dilimi dudaklarının arasına almam için yalvarıyordu, ben de onu reddettim.

"Bunu değiştireceğiz." Parmaklarım kas halkasını hissetti. Ucuyla içine girdiğimde gerildi.

Jayce'in nefes nefese kalması daha da arttı. Kendimi tekrar tekrar deliğine sokarken kahkahalar ve inlemeler birbirini izledi.

"Alec, daha fazla dayanamayacağım."

"İyi olacaksın. Daha yeni başladık," diye mırıldandım, alnındaki boncuk boncuk terlere bakarak.

"Onu istiyorum. Seni istiyorum!" diye çaresizlik içinde iç geçirdi ve ben daha fazla direnemeyeceğimi biliyordum.

Parmaklarımı geri çektim, sıkıma büyük bir miktar kayganlaştırıcı sürdüm ve ucunu deliğine bastırdım.

Jayce şaftımın kalınlığını hissettiğinde haykırdı.

"Aahhh, aman Tanrım!"

"Sakin ol," dedim sessizce ve her seferinde sadece milimetre ilerledim.

"I ... yapamam... çok büyük."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Acı içinde yüzünü buruşturmasını izledim. Yine de yavaşça hareket etmeye devam ettim.

Jayce nefesini tutuyordu ve bir anda nefesini .

Sonra oksijen için nefesi kesildi.

"Normal nefes al. Ağrı geçecek" dedim sakince. Gözleri açıldı, korkmuştu.

"Güven bana," diye mırıldandım ve boynunu öptüm. Normal yaklaşımımın aksine çok nazıktım. Gülümsedim çünkü sonunda tüm vücudu gevşemişti ve benim onun içine nasıl daha da derine battığını fark etmemişti bile.

Sonra dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. Kendimi daha da içine iterken yüzündeki her hareketi izledim.

"İyi hissediyorsun," dedim sessizce, beni tamamen içine almayı başardığında.

"Oldukça şişmansın," diye karşılık verince gülümsedim.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Jayce nefesini tutarak, "Hâlâ acıyor," diye itiraf etti.

"Bu da geçecek, göreceksin."

"Nasıl olsa gitmeme izin vermeyeceksin," diye cümle kurgumu sürdürdü.

Tekrar gülmeye başlamadan önce boynunu ısırdım. Bu tatlı hafif yüreklilik sonunda bitmek zorundaydı. Onun üzerinde izimi bırakmak istiyordum, zevkle çığlık atmasını ve ona sadece benim verebileceğim bu duygunun bağımlısı olmasını istiyordum.

Yavaşça ondan çekildim. Jayce'in yüzü heyecandan acıya dönüştü. Ama durmadım ve kendimi tekrar onun derinliklerine ittim. Direnci kaybolana kadar. Yavaş yavaş bana alışıyordu, bu da yüzüne yansıyordu. Jayce gözlerini kapalı tutuyordu ve ben onun hazır olduğunu biliyordum.

İlk kez gerçekten zorladım.

"Siktir!" diye bağırdı Jayce ve tüm vücudu dondu. Utanç ve arzu yüzünde savaşıyordu. Vücudu biraz sakinleştiğinde

rahatladığında, odaya tatlı bir koku gibi yayılan tiz bir inilti çıkardı.

"Bu nasıl?" diye sordum, yüzündeki güzel ifadeye doyamıyordum.

"Güzel," dedi aceleyle ve bir sonraki itişte ürperdi.

Kendimi tekrar tekrar onun içine soktum ve güvensizliğinin yerini tam bir şehvete bırakmasını izledim. Duygularına tamamen teslim olurken tek kelimeyle çok güzeldi.

"Devam et," diye yalvardı bana doğru eğilerek. "Sakın durma."

Üzerine eğildim ve kulağına doğru inledim. "Durmamı istemiyor musun?"

"Olmaz!" diye bağırdı, parmaklarını sırtıma geçirerek. "Boşaldığımda, yine de devam et."

"Uzun bir süre daha gelmeyeceksin!" Ona emrettim ve gittikçe hızlandım.

Jayce kendinden geçmiş gibi tatlı sesler çıkarıyordu. Gözlerindeki bakış inanılmaz bir sevgiydi ve genellikle böyle şeylerden iğrenmeme rağmen, bacaklarını daha da yukarı kaldırırken ellerimi vahşi saçlarında gezdirdim.

"Aman Tanrım, bu çok iyi," diye iç geçirdi ve sonunda acı noktasını geçtiği için güldü.

Hissettiği tek şey şehvetti ve bunun ne kadar iyi olduğunu biliyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Jayce'i becermek inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Çünkü bana teslim olan sadece vücudu değil, kendisiydi de. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ona her şeyi yapmama izin veriyordu ve bu güven vücuduna öylesine geçmişti ki bunu her yerimde hissedebiliyordum. Jayce her hamleden sonra o coşkulu iniltiyi çıkardığında inanılmaz derecede ateşleniyordu. Parmakları yatak çerçevesine daha sert pençelediğinde ve muhtemelen bilinçsizce bacaklarını daha da sıktı, böylece daha derine kayabilirdim.

"Ooooh, kahretsin!" kızarmış dudaklarından kaçtı.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Göz kapakları açıldı.

"Bunu zaten yapmıyor musun?" diye sordu, o kadar nefes nefese kalmıştı ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Bu bir şey değildi," diye tahmin ettim ve gözleri büyüdü.

Ben hızımı daha da artırırken, "Daha fazla dayanamayacağım," diye .
"Hemen geliyorum."

"Henüz değil!" diye emrettim, içinden çıktım ve onu döndürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki sayıklıyormuş gibi.

"Beni bekle!" Onu fark ettirdim ve bacaklarını ayırırken boynunu öptüm. Sonra ona dört ayak üzerine kalkmasını emrettim. Jayce sinirli görünüyordu ama dediğimi yaptı. Tüm vücudu titremeye başlamış olsa da. Onunla işim henüz bitmemişti.

"Geri çekil," diye mırıldandım kulağına uyarırcasına, boynunu kavradım ve sikimi içine soktum.

Jayce onu ne kadar sert becerdiğimi fark ettiğinde haykırdı. Bunu yapmak için en sevdiğim yol buydu.

"Alec, *oooh ... Siktir!*"

"Sana nasıl düzgün yapılacağını göstereceğim."

Sertçe ittim, o kadar sertti ki neredeyse altıma yığılacaktı. Onu kalçalarından tuttum ve kendimi tekrar içine soktum, o kadar derin ve sertti ki her hamlede haykırdı. Ben hızımı artırdıkça çığlıkları uzun, kesik kesik bir sese dönüştü. Tüm vücudu altımda titriyordu ama bundan hoşlandığını biliyordum. Çünkü sesi, kontrolün son ipliğini de koparıp attığına tanıklık ediyordu. O artık benimdi.

"*Aman* Tanrım, Alec, *aman Tanrım!*" diye soludu, itişlerimi hafifletmek için tüm gücüyle başımın ucuna tutundu.

Gülümsedim çünkü bana lanet olası bir tanrı dedi. İçimde başka neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da tamamen haksız sayılmazdı.

Artık dayanamayacak hale gelene kadar tek seferde içine girdim. Sonra onu sırt üstü çevirdim ve devam ettim. Jayce'in çoktan boşalmış olduğu gerçeğini görmezden geldim. Nasıl olsa yine olacaktı. Aklının son zerresini de alana kadar.

"ALEC!" diye bağırdı Jayce ikinci kez boşalırken.

Onu bir kez daha sıkıca kavradım ve tüm gücümle kendimi onun sıcak sıklılığına soktum.

İnlemeleri o kadar parlak ve yüksekti ki bayılmak üzere olduğunu sandım. Bu yüzden üç güçlü hamleyle işi bitirdim ve boşalmadan önce içinden çıktım. İnleyerek, suyumu karnına ve spermiyle karıştığı sikine fişkırttım.

Jayce nefes nefese kaldı, ben bacaklarını indirirken tüm vücudu titriyordu.

Yanına uzanırken "Yavaş ve derin nefes al," diye mırıldandım.

Nefesini kontrol etmesini izledim ve böylece Kollarım ve bacaklarım karıncalanıyor.

Sonunda dünyaya geri döndüğünde sadece güldü.

Onu suçlayamazdım, bu çılgın yolculuk oldukça kontrolden çıkmıştı. Ancak, tüm beklentilerimi karşılamıştı. Hatta daha fazlasını.

Jayce benim mükemmel eşimdi ve onu tekrar almak için sabırsızlanıyordum. Ama önce uyumasına izin verecektim. Tamamen bitkin düşmüştü ve uykuya dalması bir dakika bile sürmedi. Rüyasında benimle tekrar buluştuğunda göz kapaklarının hareketini izledim ve tüm oyun yeniden başladı.

JAYCE

W *Neyim var benim?*

Alec bir bebek gibi yanımda uyudu. Aslında köpek gibi yorgundum ama gözlerimi ondan alamıyordum. Alec'i izlerken o aptal romantik ateş hâlâ sırtımda çıtırdıyordu. Çok huzurlu görünüyordu, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Yarım saat önce bir hayvan gibi üzerime atladığında olduğu Alec'in tam tersiydi.

Onu hâlâ bedenimde hissedebiliyordum. Koca siki o kadar ateşliydi ki neredeyse bayılacaktım.

Seksi hep farklı hayal etmişim. Bir kızla, yatakta öpüşerek ve şefkatle, ben onu incitmemek için çok dikkatli hareket ederken. Bu sefer kız olan bendim ve Alec bana karşı düşünceli ama sadece başlangıçta. Ondan sonra, bir aygır gibi çekip gitmişti. O anı düşündüğümde kalbim hâlâ daha hızlı atıyordu.

İçimde, vücudumun her yerinde hissedebildiğim bir şeyi harekete geçirmişti. Sanki damarlarımda karbondioksit varmış gibi bir karıncalanma hissiydi bu. Ve bir türlü durmuyordu. Alec'in yüzüne baktığımda göğsümde garip bir sıcaklık hissi de buna eşlik ediyordu. Hala ne olduğunu anlayamıyordum, sadece onunla fazla zamanım kalmadığını biliyordum. Burada olmamalıydım, onu tanımamalıydım ve kesinlikle onun yatağında olmamalıydım. Ama kurallar ne anlama geliyordu ki? Hepimiz onları çiğneyebilirdik.

Ne zamandan beri biz diye bir şey var? Sanki şeytani yansımama bakıyormuşum gibi düşüncelerimde kendime sordum.

Alec'le aramızdaki şeylerin bir geleceği olmadığını biliyordum. Ne de olsa buraya bir şey çalmak için gelmişim, onu baştan çıkarmak için değil. Aksine, o beni baştan çıkarmıştı ve ben kaçmak yerine hâlâ onun yanında yatıyordum.

Kaçmalıyım. Şimdi.

Kimliğimin ortaya çıkmasının ve gerçekte kim olduğumu anlamasının sadece birkaç saat meselesi olduğunu biliyordum. O zaman polisi arayacak ve hayatım sona erecekti. Bu düşünce bir şekilde yanlış gelse de önce ortadan kaybolmalıyım.

Bunu yapmak zorundayım. Gerçeği öğrendiğinde benden nefret edecek.

Bundan çok emindim. Alec hâlâ benim bir telekız ya da her ne deniyorsa o olduğumu düşünüyordu. Öyle olmadığını öğrenir öğrenmez bir daha yüzüme bakmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, o andan korkuyordum. Çünkü midemde garip bir kıpırtıya neden olan şey onun bakışlarıydı. Ona göre ben sadece onunla seks yapması için para ödediği biri değildim. Alec beni önemseydiğini hissettiriyordu.

İşte tam da bu yüzden şimdi gitmelisin! diye bağırdı gerçekçi Jay bana. Haklı olduğunu biliyordum. Öyle ya da böyle acıtacaktı. Alçıyı ne kadar çabuk koparırsam o kadar iyiydi.

Yavaşça ve sessizce kenara doğru yuvarlandım. Yatağa geçebilecek sarsıntılı hareketler yapmamaya çalıştım. Bir bacağım yerdeyken diğer bacağımı sürükledim ve bir ajan gibi yere kaydım.

Sessizlik.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Alec hâlâ aynı yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı. Hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Yatak odasından sessizce çıkarken şans benden yanaydı. Fazla düşünmeden çantamı aradım. Hâlâ banyodaki çöp kutusunda idi ve radyo sessizdeydi.

Yarı yolda dizüstü bilgisayarını hatırladım. Aslında, Alec onu her zaman evin uzun ucundaki çalışma odasına kilitlerdi.

Bu sefer gerçekten de mutfak masasının üzerine bırakmıştı.

Bana güveniyor, diye düşündüm ve ne yazık ki bu midemdeki kötü hissi daha da arttırdı.

Bu aptal laptopu Hunter'ın mutlaka almasını gerektirecek kadar özel yapan ne?

Kimse benimle konuşmuyordu, bu yüzden hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçek şu ki, çok önemli olmalıydı. Alec orada Hunter'ın kullanabileceği bir şey saklamış olmalı. Ya da Hunter'ın çalıştığı kişiler.

Bu olabilir mi?

Belki de Alec'e zarar vermek isteyen biriymiş? Gerçekten bu bilgisayarı alıp teslim edebilir miyim?

Neden onu korumak istiyorsun? diye sordu kafamdaki aptal Jay.

Onun için hiçbir değer yok, seni her an .

Tabii ki yapardı. Bütün bu olanlardan pişmanlık duyamazdım. Bu sadece bir işti. Başka bir şey değildi.

Dişlerimi sıkarak dizüstü bilgisayarı cebe attım. Saati hâlâ kolumdaydı. Aslında saati yok etmek ve ona kaybettiğimi söylemek niyetindeydim. Ama dizüstü bilgisayarını çaldığım için bu adil görünmüyordu. Saati tezgâhın üzerine , zarftan bana söz verdiği 7500 doları aldım ve aşağı indim. Her adımda yavaşlıyordum. İçimde bir şey gerçekten direniyordu.

Bunu yapmak zorundayım!

Mücadele etmeye devam ettim ama sonunda kapıda bitti. Bacaklarım bir milimetre daha hareket etmedi. Sanki betona dökülmüş gibi orada durdum ve kapı koluna baktım. Bunu yapamazdım. Kendimi kurtarmak için çaresizce yapmam gereken bu olsa da - yapamadım.

Alec'i bir daha asla göremeyeceğimi düşününce boğazımda müthiş bir sıkışma hissettim. Bir daha sesini duyamayacağımı, nefes kesici kokusunu alamayacağımı, ellerini vücudumda hissedemeyeceğimi, bana baktığında yüzünde beliren o muzip gülümsemeyi, gözlerindeki ışıltıyı, saçlarını yüzünden uzaklaştırışını.

okşadı. Yürüyüşü, el kol hareketleri, onunla ilgili her şeyi çoktan özlemiştim.

Jayce, sen delisin! diye bağırdı omzumdaki o aptal realist arkamı döndüğümde. Yukarı çıkarken oldukça hızlıydım, dizüstü bilgisayarını tezgâha bıraktım, çantayı çöp kutusuna geri attım ve yatak odasına döndüm.

Alec hâlâ sırtı kapıya dönük bir şekilde yatıyor, uyuyordu. Savunmasızdı, tamamen savunmasızdı. Herhangi bir hırsız onu oracıkta boğabilir, sırtına bir bıçak saplayabilir ya da göğsüne bir kurşun sıkarak işini bitirebilirdi. Evindeki her şeyi alabilirdim. Ama ben ne yaptım? Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa geri döndüm. Dizimi yatağa bastırır bastırmaz Alec kıpırdandı. Homurdandı ve sırt üstü döndü. Eşsiz kokusu burnuma geldi ve boğazımdaki o korkunç sıkıntıyı yok etti. Yavaşça gözlerini açtığında gülümsedim.

"?" diye sordu sessizce ve bir şekilde tatlı tatlı.

"Sadece tuvalete hızlı bir yolculuk."

"Buraya gel." Kolunu açtı ve elimde olmadan ona sarıldım. Pek dokunaklı bir tip değildim ama onunla her şey farklıydı. Yanağımı göğsüne yaslariken Alec'i kocaman kokladım. Yüzünü saçlarıma gömdü ve kolunu bana doladı. Battaniyeyi göbek deliğime kadar çekti.

Kendimi her zamankinden daha güvende hissediyordum ve bu duygu beni korkutuyordu. Ama bundan da öte, onunla birlikte olmayı seviyordum. Mantıklı gelmese de, birbirimizi çok az tanıyor olsak da, bu adam her şeyi değiştirdi.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi yeni bir gibi hissediyordum. Pazar sabahıydı ve güneş büyük cam pencerelerden parlıyor, tüm odayı aydınlatıyordu. Şöminedeki ateş artık ama içim hâlâ yanıyordu. Alec hala yanımda yatıyordu, o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki yavaşça yataktan kalktığımı fark etmedi bile.

Bir kez daha sessizce mutfağa doğru ilerledim. Bu sefer dizüstü bilgisayarı bıraktım ve onun yerine kahveyle ilgilendim. Alec'in kahveye ihtiyacı vardı, günde beş fincan ve hepsi sabahları. Aynı zamanda buzdolabına baktım ve onun gibi insanların kahvaltıda ne yediğini merak ettim. Çetede hiçbir zaman bir mutfağımız olmadığı için, sadece çaldıklarımız ya da çalıntı parayla süpermarketten aldıklarımız vardı. Hazırlamaya gerek yoktu, bir şekilde mideye indiriliyordu. Tüm evi ateşe vermek istemediğim için ocağı kullanmamayı tercih ettim ve bunun yerine birkaç sandviç yapmakla ilgilendim. Elimde küçük bir bardak portakal suyu ile yatak odasına döndüm.

Tam Alec'in çıplak gövdesine bir göz atmak üzereydim ki içim cız etti. Alec artık orada değildi. Yatak boştu.

"Ne ?"

Şok içinde döndüm. Tepsi neredeyse elimden düşüyordu. Alec ellerini koruyucu bir şekilde parmaklarıma doladı ve yemeği bir kazadan kurtardı.

Nedense o kadar heyecanlıydım ki titriyordum.

"Bana kahvaltı mı hazırladın?" diye sordu, yarısı dökülmüş sıcak demlenmiş kahveye bakarak.

"Bu aslında benim için," diye bağırdım ve onu taşıyormuş gibi yaptım. Ama Alec uzun adımlarla beni mutfağa kadar takip etti.

Neyim olduğunu merak edip duruyordum. Hayatının en ateşli seksini yaptıktan sonra sabah erkenden kahvaltı hazırlamasına izin verilmiyordu. Ne de olsa birlikte falan değildik. Tamamen iş içindi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Jayce."

"Durum böyle olabilir ama ben öyle hissettim."

"Peki başka nelerden hoşlanırsın?"

"Birçok şey için," diye omuz silkererek karşılık verdim. Tam olarak neyi ima ettiğini biliyordum ama bunu onun için çok kolaylaştırmayacaktım. Benden zaten açıklamak istediğimden çok daha fazlasını almıştı. Ve bir şekilde gururum da vardı.

"Bunu dört gözle bekliyorum. Ama biraz daha beklemesi gerekecek," diyerek Alec hararetli havayı yatıştırdı. "Hâlâ yapacak çok işim var."

"Pazar günü mü çalışıyorsun?"

"Değil mi?"

Sırttım çünkü haklıydı.

"Ama benim işim seni mutlu etmek," dedim kendi kendime şaşırarak. Dizüstü bilgisayarının önündeki tezgâha doğru eğildim. "Ve eğer benimle ilgilenmediğin için sıkılırsam, kendimi tutamayabilirim."

Biçimli kaşlarından biri kalktı. "Yani emirlerime karşı mı geleceksin?"

"Muhtemelen mi? Bu size bağlı."

Tüm bu flörtleşmenin birdenbire nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona karşı o kadar doğal hissediyordum ki bir şekilde duramıyordum.

Alec sırtarak, "Bana on dakika ver," dedi ve dikkatini işine verdi. "Bu süre içinde bir film seç."

"Film mi?" Evden çıkıp insanların olduğu bir yere gitmeye hiç niyetim yoktu. Bütün Pazar gününü burada onunla baş başa geçirme düşüncesi çok daha güzeldi.

"Evet, bir film. Hayal edebileceğiniz her şeye sahibim."

"Çok heyecanlıyım." Televizyon ve filmler hayatımda hiçbir zaman büyük bir rol oynamadı. Sinema çok pahalıydı ve zaten her zaman çetenin işleriyle meşgul olurdunuz.

"Hangisini istersen onu seç. Ben hemen arkada olacağım."

"Tamam."

Alec'in gülümsemesi göğsümü hoplattı. Belki de kendime biraz zaman ayırıp her şeyi biraz düşünebilmem iyi olmuştu. Çünkü onun yanında gerçekten de gittikçe aptallaşıyordum. Aslında tam olarak aptallaştığım söylenemezdi ama söylediklerimin de pek bir anlamı yoktu.

Alec bana katılmak üzereyken bu fırsatı değerlendirerek bodruma indim. Bu alan şimdiye kadar ev turlarımın dışında kalmıştı. Ancak merakım o kadar büyüktü ki merdivenlerden aşağıya bir göz attım. O sırada hava oldukça karanlıktı ama merdivenlere adımımı attığım anda bir ışık yandı. Dolaylı bir ışıktı ve basamakları sıcak sarı bir renkle aydınlatıyordu. Aşağıya doğru daha da kızılılaşıyordu. Karanlık bir kapı seçebiliyordum ama başka bir şey yoktu.

Gerçekten bir film istiyor mu?

Bu garip düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordum ama bir şekilde burada başka şeylerin de olabileceğinden emindim.

Kalbim, o sefil hain, bodruma indiğimde çok hızlı atıyordu. Alec'in bana yapacaklarını dört gözle bekliyordum. Tıpkı karnım, bacaklarımın arasındaki o sıcak çekiştirme ve şimdiden kan fişkırان hain yanaklarım gibi. Aletimin yeniden şişmeye başladığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Sürekli ereksiyon halinde dolaşacak bir tip değildim. İki yıl önce Mandy'yle yaşadığımız bir olay sırasında, bana otuz bir çektirmeye çalıştığında, bende bir sorun olup olmadığını bile merak etmişim çünkü dayanamıyordu. Şimdi bunun çok mantıklı bir açıklaması olduğunu biliyordum.

Ben eşcinselim.

Bu kadar az önemsemem korkutucuydu. Daha çok rahatlamış gibi hissettim, çünkü sonunda emin olmuşum. Ve bundan utanmıyordum, özellikle de Alec gibi bir adam açıkça homoseksüel olduğunda ve istediğini aldığında. Ve özellikle beni istiyordu.

Ağır ve karanlık kapıyı bir iniltiyle iterek açarken bir şey boğazıma bastırdı. Bir şey varlığını hemen fark etti ve ışık yandı. Öndeki koridorda olduğu gibi kırmızı ve dolaylı bir ışıktı. Diğer her yer karanlıktı. O kadar loştu ki hiçbir şeyi tanıyamadım.

Bu da ne?

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışırken birkaç koltuk seçebildim. Sağında kocaman, parlak, siyah bir duvar vardı.

"Sinema mı? Gerçekten de bodrumunda lanet bir sinema var!"

Aynı anda hem çok çılgınca hem de çok havalıydı, yüksek sesle gülmek zorunda kaldım.

ALEC

I Jayce'in sesini duyduğumda nedense hep gülümsemek zorunda kalırdım. Bu durum, sinema odamı keşfettikten bodrum katındaki kahkahaları duyduğumda da tekrarlandı. Jayce eşsiz biriydi ve aslında yakında onu tekrar düşünüyordum. Onunla yaptığım seks o kadar inanılmaz derecede iyiydi ki daha iyisini hatırlamıyordum. Ve o neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Sadece orada durmuş, bana teslim olmuş ve vücuduna yaptığım her şeyden zevk almıştı. Ama sadece bu bile beni bağlamak için yeterliydi.

Bu tür düşünceler beni rahatsız ettiği için enseme ovuşturdum. Ne de olsa bu hayatı başkaları tarafından kolayca manipüle edilebildiğim için seçmemiştim. Son derece bağımsız bir insandım ve genellikle hep yalnızdım. Ama Jayce buraya geldiğinden beri her şey bir şekilde değişmişti.

Beni değiştiriyor, bu iyi değil.

Ancak, değişim tamamen olumsuz değildi. Vücudumu, sikimdeki ağgözlü arzuyu ve hatta sadece onun yanında oturup onu tekrar baştan çıkarma düşüncesiyle heyecanla çarpan kalbimi tekrar hissedebiliyordum.

Tabii ki onunla sadece film izlemeyi planlamıyordum. Onu koltuğa ve evimin diğer her yerine götürmek istiyordum. Kendimi kontrol etme yetimi çoktan kaybetmiştim. Bütün Pazar gününü en çok zevk aldığım şeyi yaparak geçirecektim.

Ancak, önce sistemi kontrol etmem gerekiyordu. Dün olağandışı bir hareketliliğin görüldüğüne dair bir mesaj almıştım.

olmuştı. olmuştı. Ama I vardı Hayır zaman bulundu, kendim onunla onunla uğraşmak için. Ama şimdi, gece gardıroptaki saat dolabına çarptığı için yanlışlıkla alarmı çalıştıranın sadece Jayce olduğundan emin için onu almak istedim. Bu güvenlik sistemi .. ev vardı I kendim kendim bir araya getirdim. Bu oluşuyordu .çeşitli Kodlar, hangisadece birkaç kişi biliyordu. Ayrıca evin her yerinde kameralar ve elbette olağandışı faaliyetleri kaydeden hareket sensörleri vardı. Sürekli olarak vardı.

Yanlış Alarmlar, Çünkü ve Sistem aşırı duyarlıydı

Büyük ihtimalle yine bir şey çıkmadı.

Dizüstü bilgisayarımdaki gözetleme sistemi programını açtım ve büyük kırmızı ünlem tıkladım, bu da hemen ilk videoyu oynattı.

Jayce'i gördüğümde dudaklarımı büzdüm. Bahçe kapısının önünde durmuş, muhtemelen doğru kapıya geldiğinden emin olmak için belirsiz bir şekilde etrafına bakınıyordu. Bir şeyler hatırlıyor gibiydi, sonra şifreyi girdi. Kapı açıldı ve dikkatle bahçeye adım attı. Evin içinde daha da dikkatli hareket etti, her köşeye ve her odaya baktı. Küstah değildi, bir şey de çalmıyordu. Aslında birinin olması gereken bir eve gönderilmiş birine benziyordu.

Kendimi keşfettiğimde dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Kamera beni ona doğru ilerlerken gösterdi. Sonra kollarını çoktan kaldırmış ve balkona kaçmaya çalışan Jayce'e geçti. Onu silahla uzak tuttum ve kayıt sona erdi.

Ancak, sistemin bana önerdiği tek video bu değildi. Eğlenerek ikinci videoyu açtım. Jayce'i gösteriyordu.

Evi gezerken saat koleksiyonuna dokundum. Kısa bir süre sonra içeri girdim ve kıyafetleri denemeye başladık.

Üçüncü video çok daha ilginçti. Dün geceye aitti ve Jayce'in karanlıkta evin içinden gizlice geçtiğini gösteriyordu. Ön kapıda durduğunda gözlerim dar bir yarığa dönüştü. Kulaklarımdaki sıkıcı zonklama aniden o kadar gürültülü hale geldi ki başka hiçbir şey duyamadım. Jayce parmaklarını çoktan kapı tokmağının üzerine koymuştu ama sonra durdu. Koridora doğru baktı. Sonra arkasını döndü.

Dizüstü bilgisayarı kapattım çünkü yeterince görmüştüm. Ruh halim anında çöktü. Jayce bu geceye kadar randevu vermiş olmama rağmen beni terk etmeyi gerçekten düşünmüş . Ona bunun için ödeme yapmışım ve o neredeyse tek kelime etmeden ortadan kaybolacaktı. Benimle iyi vakit geçirmiş, gülmüş ve şakalaşmıştı. Neden gitmek istedi?

Bunu çözebilirim!

Ancak, kolay lokma , anahtar kelime kurnazlıktı. Kendime atfettiğim bir yetenek. İnsanlardan sadece onları tehdit ettiğinizde bilgi alamazdınız. Onlarla arkadaş olmak çoğu zaman çok daha akıllıcaydı ve sonra ...

Sinemaya göz attığımda düşüncelerim durdu. Jayce koltuklardan birine uzanmış, bacaklarını kolçağın üzerine atmış, tabletteki filmler arasında geziniyordu. Hâlâ masum, hayat dolu ve naif görünüyordu. Yavaş yavaş bunun sadece bir rol olduğunu fark eder gibi oldum. Bu fikir hoşuma gitmese de, param için benimle oynuyordu. Henüz gerçeği bilmiyordum.

"Bir şey mi seçtiniz?" diye sordum, aynı zamanda dikkatleri üzerime çekerek.

"Açıkçası hayır," dedi Jayce başını kaldırıp bana sırtarak. "O kadar uzun zamandır film izlemedim ki, bunların ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir tane seçsen iyi olur."

"Hangi tür?"

"hoşlanırsın?"

Yanına oturdum ve sormadan tableti elinden aldım. "Psikolojik gerilim."

Sırtışı soldu. "Oh, kahretsin. Şimdi erotik bir filmle geleceğini düşünmüştüm."

"Böyle bir şey görmek ister misiniz? O alanda da geniş bir seçim var." Pornolar arasında gezindim ve tableti onun önünde tuttum.

Kapakların açık başlıklarını ve resimlerini görünce Jayce'in gözleri büyüdü. "Hayır, biraz ara ver."

"Sonuçta bir psikolojik gerilim," diye karar verdim ve bir arkadaşın ihaneti ve sonunda onları öldürene kadar başkalarına işkence etmekten zevk alan bir adamla ilgili bir tane seçtim.

"Ne kadar romantik," dedi Jayce, daha ilk sahnede bir kadın parçalara ayrılırken tedirgin olmuştu.

"Ben romantizme inanmam," dedim ve ona doğrudan sinemaya teslim edilmiş bir paket patlamış mısır uzattım. Hollywood Tepeleri'nde bir ev sahibi olmanın avantajları vardı. Etrafımda birçok film yapımcısı ve oyuncu yaşıyordu. Sinema her yerdeydi, bu yüzden en son filmleri ve elbette onlar için yiyecekleri almak kolaydı.

"Ben de öyle. İşimden dolayı yapamam," diye cevap verdi Jayce yeni başlayan konuya.

"Ne işi?" diye sordum onu tedirgin etmek için. Bazen insanlar bazı durumlarda yanlışlıkla gerçeği söylerler. Bilmek istediğim şeyi öğrenmek için Jayce'in hangi düğmelerine basacağımı bilmiyordum. Ama seçebileceğim birkaç planım vardı ve bunlardan biri yüzde yüz işe yarayacaktı.

"Şey, işim, burada bulunma sebebim," diye beni geçiştirdi ve ağzını öyle bir doldurdu ki sözlerini zar zor anlayabildim.

"Peki bu hangisiydi?"

"Yapmamı istediğin her şeyi yapmak için."

Dudaklarım bir sırtışa dönüştü. "Doğru cevap."

"Biliyorum."

Film hızlandı ve bir süre sessizce yan yana oturduk. Yine de pek rahat değildim. Çünkü işaretleri görmezden gelmiş olmam beni rahatsız ediyordu. Jayce'le ilk tanıştığımızda bana tuhaf gelmişti, bir türlü birbirimize uymamıştık, ama onun inanılmaz bir karizması olduğu için bunu kabullenmişim. Bir an için ona para ödediğimi bile unutmuştum. Ama bu hatayı kesinlikle bir daha yapmayacaktım. Onda bir sorun vardı ve bunun ne olduğunu bulacaktım.

"Aman Tanrım, gerçekten ona tecavüz etti ve sonra da öldürdü mü?" diye sordu Jayce, ekrandaki katliamdan tamamen etkilenmiş bir halde.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdim rahatlatarak ve sandalyemde arkama yaslandım.

Gözüm hep Jayce'in üzerindeydi. Sanki daha önce hiç sinemaya gitmemiş gibi davranıyordu. İnandırıcı görünüyordu, bu da kuşkularımı artırıyordu. Ve başka bir şey daha büyüdü - nadiren dışa vurduğum karanlık bir tür şehvet. Ama Jayce ilk karşılaşmamızdan beri bu yönümü gıcıklıyordu ve eğer kıkırdamalarını ve meleksi ışıltısını sürdürürse, yakında tüm engelleri kaldıracaktım.

Psikopat katile yavaş yavaş yaklaşan dedektif olay yerine geldiğinde Jayce, "Bu polis çok seksi," diye bağırdı. Oldukça iyi biriydi ama beni pek heyecanlandırmadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Jayce sanki bana bir şey fısıldamak istiyormuş gibi bana doğru eğildi. Mavi gözleri parladı.

"Parmaklarınızı yakabileceğiniz kadar ateşli birini tanıyorum."

En azından müşterilerini parmağında oynatmak için ne söyleyeceğini biliyor.

"Peki bu kim olabilir?" Ona doğru eğildim ve samimi bakışlarına karşılık verdim.

"Bilmiyorum..." Parmakları ön koluma dokunduğunda içimde bir şeyler yandı.

Bileğinden tuttum ve onu koltuğun üzerinde kendime doğru çektim. Jayce kucağıma oturana kadar hiç direnmeden onu takip etti. Heyecanlı solukları sikimin seğirmesine neden oldu. Parmaklarım kalçasını sertçe kavradı ve onu olabildiğince kendime doğru çektim.

Jayce ellerini omuzlarıma koydu ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Ancak bunu yapmasını istemiyordum. Her şeyi ortaya çıkarmasını istiyordum. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

Leğen kemiğimi onun altına sürüyor, sertliğimin pantolonunu delecekmiş gibi ona batmasına izin veriyordum.

Jayce ritme ayak sürüşmeye katıldı.

O kadar becerikliydi ki içgüdüsel olarak doğru ritmi buluyordu.

"Film izlediğimizi sanıyordum?" diye sordu sırtarak.

"Bunu çok daha heyecan verici buluyorum," diye cevap verdim ve bir elimi pantolonundan aşağı indirdim. Doğrudan sıcak deliğine uzandım.

Jayce'in nefesi kesildi.

"Ben... oh, Alec." Başını arkaya attı ve o kadar tarif edilemez derecede seksiydi ki daha fazla uzatmadan planımı değiştirdim. Kim olursa olsun, ona sahip olmalıydım. Şimdi.

Zorla poposunu kavradım ve onunla birlikte ayağa kalktım. Bacak bacak üstüne attı ve düşmemi engellemek için kollarını omuzlarıma doladı. Ancak onunla çok uzağa niyetim yoktu. Bunun yerine sinema koltuklarını katladım. Güneşlenme alanı olarak Jayce ile planladığım her şey için yeterli alan sunuyorlardı.

"Alec," diye inledi, açık renkli saçları döşemeyle karışırken kendini bana sürüyordu.

Pantolonunu çıkardım ve bacaklarını açtım, o da benim için açmaktan büyük mutluluk duydu. Bir sarsıntıyla içine girdim. Jayce bedenimi içinde hissedince nefesi kesildi.

Titremeye başladığında kulağına "Adımı tekrar söyle," diye mırıldandım.

"Alec...", dudaklarından tatlı bir şekilde döküldü. "Aman Tanrım!"

Sertçe ittim ve sanki dünyadaki tüm acıyı hissediyormuş gibi çığlık attı. Hiç düşünmeden, kendimi tekrar tekrar o kadar derine soktum ki neredeyse bilincini kaybediyordu. Vücudu benim yüzümden titrediğinde çok güzeldi.

"Jayce..." Dudaklarına karşı inledim.

"Oh, Alec!" Bir öpücük için yalvardı ama onu reddettim.

"Sadık mısın?"

"Ben... ne?" Kafası tamamen karışmış gibiydi ve bana bakamıyor ya da bilinçli bir cevap veremiyordu. Onu tam olarak istediğim yere getirmiştım.

Onu becerirken "Son derece sağduyulu olmanızı bekliyorum," diye açıkça belirttim.

Jayce beni duymamış gibiydi çünkü cevap olarak bir şey söylemedi, bunun yerine yüksek sesle inledi.

"Beni duydun mu?"

"I ... *Oh, Tanrım.* Daha fazla dayanamıyorum!"

Çenesini sıkıca kavradım ve gözlerimin içine bakması için onu zorladım. Kalçalarımın her hareketini durdurdum.

"Beni duydun mu Jayce?" diye tekrarladım, onun kızgınlık ve şehvet dolu bakışlarını yakalamıştım.

"Ama evet, kimse beni öğrenemez," diye cevap verdi, nefes nefese kalmıştı ve daha fazlasını istediği için kendini bana sürtüyordu.

"Ancak her şeyden önce iş ortaklarımın anlaşmalara sadık kalmalarını bekliyorum."

Jayce artık şehvetten deliye dönmüştü. Dili açgözlülükle alt dudağımın üzerinde gezindi. Beni öpmekten daha iyisini biliyordu, ben de öylece bıraktım, sikimi ondan çekerken sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Durma!" diye yalvardı.

"Üzerime otur," diye emrettim ve onu kucağıma indirdim. Üstte olan genellikle binicilik pozisyonunda baskın olsa da, onu nasıl alacağımı tam olarak biliyordum. Kalçalarını kavradım ve kendimi ona öyle bir soktum ki sadece inleyebildi.

Alnında ter göze çarpıyordu. Dudakları açıldı ve beni daha da tahrik eden şehvetli sesler çıkarmaya devam ediyordu.

"Çok sinirli olabilirim," diyerek tam boşalmak üzereyken ona haber verdim.

"Oh, Tanrım! *Bu çok iyi!*"

"Eğer peşimden gelersen, nerede olursan ol seni bulurum."

"I ... *aaaah...* sana asla ihanet etmem!" diye haykırdı inilti ve nefes alış verişlerinin karışımıyla.

Sikini tuttum ve parmaklarımı hızla başının üzerinde gezdirdim. Jayce'in tüm vücudu gerildi, doruğa ulaşmak .

"Bunu zaten yaptın."

Jayce boşalırken haykırdı. Mutluluk vücuduna yayıldı ve seğirmesine neden oldu. Yabani saçlarını alnından fırçalarken gözlerindeki rahatlamayı görmek çok sıcaktı.

"Ne... Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Bunu sen de biliyorsun." Parmaklarım öyle bir güçle etini pençeledi ki haykırdı. Bir anda tekrar üstüne çıktım, bacaklarını göğsüme sabitledim ve dudaklarını ısırıp kanamasına neden olacak kadar sert bir şekilde içine girdim.

"Ah, Alec!" Ben içimdeki dürtüye karşı koyamazken, o sinirli bir şekilde inledi.

Jayce en karanlık arzularımı yüzeye çıkardı. Genelde saklamakta iyi olduğum her şeyi. Oynamayı bıraktım ve kendimi hızla ve acımadan onun içine soktum. Boğazını sertçe kavradığımda Jayce inledi. Zorlukla nefes alabildiği için bir nefes sesi duyuldu.

Şehvet, vücudumda ateşli bir kan gibi dalgalanıyordu. Kendimi tekrar tekrar onun derinliklerine gömdüm ve duramadım. Özellikle de kısık sesle inlediğinde. Nefes almasına, soluk soluğa kalmasına izin verdim ve o anı ona ve her şeyden önce kendime dinlenmek için kullandım.

Doruk noktası o kadar hızlı geldi ki, bir gelgit dalgası gibi onun tarafından yutuldum. Jayce'e son üç derin itme ve şehvetimi ona döktüğümde vücudumun her yerinde sıcak yanmayı hissettim.

Ben ondan çoktan uzaklaşmış olmama rağmen nefes nefese kalmıştı. Yine de onu çok yakından izlemeye devam ettim. Tedirgin ama mutlu görünüyordu. Yüzündeki o ışıltı tarif edilemeyecek kadar çekiciydi.

"Eşyalarını topla," dedim ve giyinmek için ayağa kalktım.

"Ne? Ama daha akşam bile olmadı?"

"Ortadan kaybolmanı istiyorum," diye açıkça belirttim ve filmi durdurdum. "Sana zaten ödeme yaptım."

"Alec, ne ... Neden böyle oldu? Güzel bir gün geçireceğimizi sanıyordum?"

"Burada olmak istemezsin. Dün gece zaten kapıdaydın. O yüzden oyun oynamayı bırak ve defol."

"Alec... Düşündüğün gibi değil," diyerek beni ciddiyetle ikna etmeye çalıştı.

"Sebeplerinizle ilgilenmiyorum. Üç dakikanız var."

Bu sözlerle birlikte sinemadan çıktım. Göğsümdeki tatsız çekiştirme doğru şeyi yaptığımın kanıtıydı. Jayce tehlikeliydi çünkü bu kadar kısa sürede içimde hiç hissetmek istemediğim bir duyguyu tetiklemişti.

JAYCE

E r bunu biliyor ...

Daha fazla kalamazdım. Polisler muhtemelen şu anda yoldadır. Eğer yakalanmak istemiyorsam. Hemen.

Ellerimi alnıma dayadım ve tüm vücuduma yayılan mide bulandırıcı batma hissine karşı koymaya çalıştım. Rahat koltuğumdan kalkarken bacaklarım titriyordu. Elbette aramızdaki bu şeyin uzun süre devam edemeyeceğı açıktı, sadece birkaç saat olmuştu ama yine de ...

Merdivenleri zorlukla çıkabildim, içim titriyordu. Alec tek kelime etmeden benden uzaklaşırken boğazım düğümlendi. Açıklamamla hiç , artık bana bakamıyordu bile.

İçinde para olan zarfı tezgâha geri koyarken tek söylediğim "Özür dilerim," oldu. Bunu yapmak istemiyordum, çünkü onunla geçirdiğim zaman bir iş değildi. Daha önce hiç hissetmediğim kadar iyi hissetmiştim ve bunun için gerçekten para istemiyordum.

Bedenim felç olmuş gibiydi ve bir şekilde yavaşlamıştı. En azından kapıya kadar olan yürüyüş acınacak kadar uzun gelmişti.

Yarı yolda durdum ve Alec'le yüzleşmek için döndüm. Ona son bir kez bakarken kalbim deli gibi atıyordu.

"Kulağa garip geldiğini biliyorum ama... Seninle geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım."

Duruşundan vücudundaki tüm kasların nasıl gerildiğini görebiliyordum.

"Şimdi git," dedi o kadar küçümseyici bir sesle ki bu gerçekten de bana acı verdi.

Onunla konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Beni asla dinlemezdi.

Kapıyı çekip açtığımda çok ağır olduğunu hissettim. Arkamdaki kilide çarptığında daha da ağırlaştı. Güneş üzerime ısıtıcı ışınlar gönderiyordu. Güzel bir gündü ve eminim tadını çıkarıyordu. Ancak, içimden gülmek gelmiyordu. Her şeyi berbat etmişim. Her şeyi! Alec muhtemelen bir daha benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti ve ben de işimi yapmamıştım.

Bacaklarım beni ağır ağır sokağa taşıdı. Hâlâ ne olduğunu anlamamıştım. Alec'ten ve evinden uzaklaştıkça içimde tarifsiz bir boşluk hissediyordum.

Bana her ne yapmış olursa olsun, onu çoktan özlemiştim ve onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyordum. Sanki benim için bir şey ifade ediyormuş gibi fiziksel acı gibi bir şey hissettim.

Ne saçmalık! Ben aşık falan olmadım. Aşık olmadım, değil mi?

Bunu hayal edebilmem bile çok saçmaydı. Hırsızlık yapmam gereken adama aşık olmam bana bir felaket gibi geliyordu.

Hunter ve diğerlerinin bana bilgi verdiği yere gittiğimde kendimi çok kötü hissettim. Tabii ki orada kimse yoktu. Mesaj da yoktu. Yani beni terk etmişler ve kaderimle baş başa bırakmışlardı.

Şimdi ne yapmalıyım?

Neredeyse hiçbir şeyim yoktu, üzerimde aslında Alec'e ait olan kıyafetler vardı ve cebimde hiç para yoktu. Yanımda cep telefonum yoktu çünkü Owen ve Hunter GPS ile izlenmemem ya da biri beni yakalarsa aramalarımın takip edilmemesi için cep telefonum olmadan gitmem konusunda ısrar etmişlerdi. Yakalanmıştım ama Alec polisi aramış gibi görünmüyordu. Burada hala kimse yoktu ve ben yavaşça ve güçsüzce sokakta ilerledim.

İkinci viraja henüz varmıştım ki bir taksi bana doğru geldi. Titreyen parmaklarımla onu durdurdum. Neyse ki daha fazla sürmedi, çünkü tepelerden aşağıya kadar kendi gücümle asla inemezdim.

"Nereye gitmek istiyorsun genç adam?" diye sordu direksiyondaki kır saçlı adam.

"Venice Beach," diye cevap verdim, çünkü evim gibi bir şeye sahip olduğum tek yer orasıydı.

Çetenin bana nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Konuyu açıklamak zorundaydım. Ne de olsa dizüstü bilgisayarı zaten görmüştüm ve onu tarif edebilirdim. Beni tekrar gönderirlerse, kesinlikle daha iyi olacaktı.

Aptal olma Jay, ondan çalamazsın.

Kafamın içindeki o aptal ses yine haklıydı. Alec beni kovmuş olsa bile, kesinlikle ondan çalmak için geri dönmezdim. Zaten bana izin vermezdi. O kadar umursamaz davranmıştı ki kendimi hâlâ oldukça farklı hissediyordum.

Nereden ?

Alec gece gizlice odadan çıktığımı fark etmiş olmalı. Ya da Dave ona ondan yardım istediğimi söylemiştir.

Hiç önemi yok. Bitti ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.

Taksi şoförü beni kordona attığında eve gibi hissetmedim. Partideki o tuhaf kuştan çaldığım saatle parasını ödedim ve indim.

İçimdeki kurşuni ağırlık her adımı bir güç gösterisi haline getiriyordu. Sanki biri beni göğsümden vurmuş gibi yaralı hissediyordum. İnsanların arasında yürümekten daha ağır hareket ediyordum. Genç kızların bakışları bile beni durduramadı. Alec'ten sahile giderken bir şekilde bir şey kaybetmiştim. Ve onu bir daha bulup bulamayacağımdan emin değildim.

Muscle Beach'te görünmekten kaçındım çünkü muhtemelen adamın saatini ve cep telefonunu çaldıktan sonra beni hala orada arıyorlardı. Partideki çirkin saati şimdi taksi şoförünün elindeydi ama kartı hâlâ bende idi. Oldukça ısrarcıydı ve bende büyük bir modellik potansiyeli gördüğünü birden fazla kez açıkça belirtmişti. Bir an için Alec'in bu Jo ile bağlantıda olduğunu ve onunla arkadaş olursam tekrar buluşabileceğimizi düşündüm. Dünkü gibi bir partide. Belki Alec de bazı defilelere geliyordu, bu kesinlikle bir bağlantıydı.

Kesin şunu! Kendime emrettim ve bu konudaki tüm düşüncelerimi sildim. Alec artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Beni dinlemedi. Onu unutmalıyım, hepimiz için en iyisi buydu. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmasa bile. Çünkü kafamın içinde sadece o vardı. Etrafımda güzel Kaliforniya güneşinin tadını çıkaran ve plajda harika bir gün geçiren yüzlerce insan olmasına rağmen, tek düşünebildiğim Alec'ti. Tenimdeki gözlerini, sadece benim tatmin edebileceğim o açlığı özlüyordum. Böyle şeyler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmesem de, aramızda özel, olağanüstü bir şey olduğunu biliyordum. Ayrılamayan iki mıknaatısı bir arada tutmak gibiydi. Birbirimize dokunduğumuzda aynıydık. Tekrar ayrılmak sonsuz derecede zordu. Benim durumumda, bu benim düşüncelerimdi.

Onu nasıl unutabilirim ki?

Alec'in saati hala kolumdaydı, ona geri vermeyi unutmuştum ve o da benden almamıştı. Değeri ne kadardı bilmiyorum, zaten satmazdım. Bu ve gömlek onunla ilgili tek hatıralarımdı. Kokusu hala burnumdaydı, delicesine sıcak sesini duyuyordum ve dokunuşunu inanılmaz derecede arzuluyordum.

Kendini topla, Jay. Bu asla yaramazdı!

Haklı olduğumu biliyordum. Ama bu kendime işkence ettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. İki lanet gün, 48 saat ve ben bu adama bağlanmıştım.

Başka hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Ne harika hava, ne de tanıdık çevre ve ayaklarımın altındaki kum hissi,

Her zaman sevmişimdir. Tuzlu deniz havası başımın etrafında esiyor ve saçlarımı karıştırıyordu, tıpkı Alec'in sevdiği gibi.

Sürekli onu düşünmeyi bırak. Bu iğrenç!

Onunla ilgili düşüncelerimi yok etmek için tüm gücümle çalıştım. Bunun yerine etrafımdaki insanlara odaklandım. Bana gülümseyen kızların yüzlerine baktım. Bir kez daha, genellikle ilk kurbanlarım olan kadın hayranlarımla çevriliydim.

Ama o gün canım hırsızlık yapmak istemedi. Cebimde tek kuruş kalmamıştı ama yine de bunu yapmak istemiyordum. İnsanlardan bir şeyler çalmak hiçbir zaman hayatımın geri kalanında yapmak istediğim bir iş olmamıştı. Gerekli olmuştu ama hiçbir zaman kendimi rahat hissedecek kadar zevk almamıştım. Her zaman normal bir iş yapmak istemiştım, sıkıcı ama iyi bir şey, hatta belki insanlara yardım edebileceğim bir iş.

İç çekerek kalabalığın arasından ilerledim ve bir sokak sanatçısına bakarak böyle bir şeyden para kazanıp kazanamayacağımı düşündüm.

Biri adımı söylediğinde bir hokkabazın etrafından dolaşmıştım.

"Jay?"

Etrafa bakındım ama kimseyi göremedim.

"Hey, Jay, buraya !" diye tısladı tanıdık bir ses.

"Richy? Burada ne işin var?"

"Baskına gidiyorum ne düşünüyorsun?" Beni tuvalet bloklarından birinin arkasına sürükledi. Gölgelemin içinde ve gözden uzakta, beni duvara doğru itti.

"Burada ne işiniz var? Hemen gitmelisiniz! Seni görürlerse öldürürler!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hunter! Seni kurban ettiler, dışarı çıkman hiç planlanmamıştı. Yoksa dizüstü bilgisayarını sen mi getirdin?"

Başımı salladım.

"O zaman sıçtın! Bizi birlikte görürlerse ben de öyle olurum. Hemen dışarı çıkmalısın!" diye tısladı, panik içinde etrafına bakınıyordu. "Şimdiye kadar ölmüş olursun sanıyordum!"

"Öldü mü? Ama neden?"

"Seni yakaladı, onu eve girerken gördük. Hunter silah taşıdığını söyledi. Hemen oradan ayrılmak zorunda kaldık çünkü polislerin gelip cesedini bulacağını düşündük. Yani seni öldürmedi mi?"

"Hayır..."

"Vay canına, anlamıyorum. Kaçmayı nasıl başardın? Bunca zamandır neredeydin? Ve neden bu kadar komik görünüyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye. Sana anlatırdım ama ..."

"İşte, al bunu!" Richy elime bir cep telefonu tutuşturdu, belli ki az önce genç bir kızıdan almıştı, çünkü kapağı pembe ve ışıltılıydı.

"Sana numaramı vereceğim, cep telefonunu saklayacağım, böylece iletişimde kalabiliriz. Şimdi kaçmak zorundasın, beni duyuyor musun? Seni yakalayıp öldürmelerini istemiyorum."

"Teşekkürler, Richy." Ona sarıldım, sonra ikimiz de farklı yönlere doğru gözden kaybolduk.

Sahil boyunca kuzeye doğru uzunca bir süre yürüdüm. Bütün zaman boyunca şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bir evim yoktu, Richy Hunter'ın beni öldürmek istediğini ima etmişse kesinlikle çeteye geri dönmezdim.

Bu yüzden ona ya da diğerlerinden birine çarpmak istemiyorsam bölgemizden ayrılmak zorundaydım.

Neyse ki Richy'de numaram vardı ve bu sayede en azından ona yazabilecektim. Hatta belki birbirimizi görür ve her şeyi konuşabilirdik. Yine de Alec hakkında bu kadar ayrıntıya girmek istediğimden emin değildim. Dışarıdan bakanlar için birbirimizi nasıl bulduğumuz kulağa çok tuhaf geliyor olmalıydı. Belki de bulmak yanlış kelimeydi. En azından tanışmıştık ve sonra işler bir şekilde kontrolden çıkmıştı.

Acaba şu anda nasıl hissediyor?

Böyle şeyler hakkında endişelenmemem gerektiğini biliyordum. Çünkü bu beni ilgilendirmezdi ve o da nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu.

Beni dışarı attığından beri kendimi iyi hissediyordum. Yine de aklımı ondan uzun süre uzak tutamamıştım. İnsanlar sahilde çılgınlar gibi günlerini kutlarken Alec de bana eşlik ediyordu. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum. Etrafımda inanılmaz sayıda insan olmasına rağmen, dünyanın bu kısmında kendimi yalnız hissediyordum. Ve bunu değiştirebilecek kişi ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Dostum, Jayce, kendine hakim ol! Seni aramaya gelmeyecek, seni umursamıyor, ağlamayı bırak ve hayatının kontrolünü eline al!

Bakışlarım gibi göğsüm de kabardı. Alec Price hiçbir şey borçlu olduğum biri değildi. Ve düşüncelerimi de hak etmiyordu. Her zaman kendi başımaydım ve her zaman olduğu gibi kesinlikle bir yolunu bulacaktım.

Hırsızlık artık bir seçenek olmadığından, mümkün olduğunca çabuk bir iş bulmam gerekiyordu. Belki küçük bir daire bile kiralayabilirdim. Aslında bu teklifi geri çevirmiş olsam da, aklıma yine partideki o tuhaf adam geldi. Jo ya da adı her neyse. Benim harika olduğumu düşünen yüksek topuklu uzun boylu adam. Bana kartını vermişti çünkü bende büyük bir potansiyel görmüştü.

Hayatım boyunca insanlar yakışıklılığımın övgüler yağdırdı. Birinin beni kaç kez modellik yapmaya teşvik ettiğini sayamadım. Her zaman bunun saçma olduğunu düşünmüş ve hiçbir şey düşünmemiştim. Belki gerçekten para kazanabilirdim. Sokaklardan uzak bir hayat yaşamak için yeterli para.

Her şeye rağmen bir yerlere gelebileceğim düşüncesi vücudumu heyecanla titretti. Aslında bu dünyada benim gibi çocukların ebeveynlerinden daha fazlası olma şansı yoktu. Küçük bir çocukken bile her şeyi yapabileceğimi kanıtlamak istemişim. İşler farklı gelişti ama hiçbir zaman umudumu tamamen yitirmedim. Şimdi belki de sokakların kurnaz bataklığından kaçmak için tek şansımdı. En azından bu açıdan Alec'e minnettar olmalıydım. Onun bağlantıları sayesinde yeni bir hayat şansım vardı.

JAYCE

Donunda cesaretimi toplayıp cep telefonumu aldığımda güneş yavaş yavaş batıyordu. Şarjı bitmek üzereydi ve Richy'yle iletişimde kalmak istiyorsam acilen bir şarj kablosuna ihtiyacım vardı. Gece için uyuyacak bir yer de fena olmazdı.

Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığı için Jo Garver bir şekilde tek seçeneğimdi.

Telefonuna cevap vermeden önce uzun bir dakika geçirmiş gibi hissetti. Sonra biri garip bir şekilde tiz bir sesle cevap verdi. "Garver, kimsiniz?"

"Eee... Beni hatırlamıyor olabilirsin ama dün gece tanıştık. Bir partide."

"Bu partide 100 kişi vardı, daha açık konuşabilir misin tatlım?"

"Ben Jayce, orada bir arkadaşımla birlikteydim."

"Ah, Alec Price, tatlım. Ama tabii ki seni hatırlıyorum, tatlım. Bunu hiç düşündün mü? Yarın sana bir deneme çekimi teklif edebilirim."

Güneşin ufka ulaşmasını izledim. "Dürüst olmak gerekirse, bugün hâlâ bir şans olduğumu umuyordum?" diye söze girdim.

"Hâlâ mı? Elbette, neden olmasın. Bana gelin, bir şeyler ayarlayayım. Adresim kartın üzerinde. Yakında görüşürüz!" Ben başka bir şey sormadan telefonu kapattı.

Karta göz atarken garip bir bulantı hissi yayıldı. Büyük telefon numarasının yanı sıra

aslında bir adres.

"802 North Detroit Street" benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yürüme mesafesinde mi yoksa şehrin diğer ucunda mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tekrar taksi çağırmaktan başka çarem yoktu.

Ne yazık ki taksi şoförü huysuz, yaşlı bir adamdı ve burnumdan hoşlanmamışa benziyordu çünkü yolculuk boyunca dikiz aynasından bana sanki karısını çalmışım gibi baktı.

Bir süre sonra Fairfax'te oldukça lüks bir köşede durduğunda kaçmayı düşündüm. Ama insanları daha fazla dolandırmak istemedim ve ona gerçeği söyledim.

"Efendim, bir dakika bekleyebilir misiniz? İçeri girip paramı alacağım, uzun sürmez."

"Bana ödeyecek hiç paran yok mu?" Gür kaşları zaten küçük olan gözlerini tek bir iğrenç kırıışıklığa sıkıştırdı.

"Evet, ama benimle değil."

"Polisi arayacağım."

"Hayır, lütfen bunu yapmayın. Param var... Şurada." Jo Garvers'la tanışmayı umarak evlerden birini işaret ettim. O kadar muhtaç görünmüş olmalıyım ki bana gerçekten inandı.

"Üç dakika, sonra polisi arayacağım."

"Tamam, hemen döneceğim. Ne kadar ?"

"Kırk dolar."

"Ne, ama reklamda 31,75 yazıyor?"

"Bekleme ücreti."

Herhangi bir ısıracı yorum yapmaktan kaçındım ve dışarı fırladım.

Büyük evin önünde durduğumda boğazımda garip bir düğüm oluştu. Alec'inki gibi bir malikane değildi ama kesinlikle bahçeli ve lüks bir evdi. Kapı zilinde sadece Garver yazıyordu, yani bir moda evi ya da her ne deniyorsa o değildi.

İçimdeki bastırdım ve değiştirmeden önce zili çaldım. Kapı bir gıcırtyla açıldı ve beni içeri aldı. İlk bakışta çimlerin oldukça düzensiz olduğunu fark ettim. Sonra nedenini anladım. Evin önünden geçer geçmez iki kocaman uzun tüylü köpek bana doğru koşmaya başladı. Yıllardır saçlarını gibi görünüyorlardı,

Ama hiç de tehlikeli görünmüyorlardı. Etrafımda hoplayıp zıplıyorlar nefes nefese kalıyorlar ve ellerimi yalıyorlardı. Tamamen arkadaş canlısıydılar.

"Hey, sen de kimsin?" Büyük bir tazı cinsi olmalı, çünkü kafaları karnıma kadar geliyordu.

"Chanel, Madonna, misafirimizi içeri alın!" diye bağırdı tiz bir ses çimenlerin üzerinden.

Ama köpekler beni rahat bırakmıyor, üzerime atlıyor ve yüzümü yalamaya çalışıyorlardı. Onları bol bol okşadım.

"Bu divalar beni hiç dinlemiyor! Onlara böylesine önemli moda ikonlarının isimlerini verirsen olacağı budur!" diye güldü Jo Garver ve topuklu ayakkabılarıyla tepinerek yanıma geldi.

Gözlerimi onun sıska bacaklarından alamıyordum, çünkü her an düşmemesine şaşıryordum. Bu yüksek ayakkabıları çok iyi kavradığı belliydi, hatta onlarla çimenlikte yürüyebiliyor ve köpekleri bile üzerimden çekip alabiliyordu.

"Ne isterlerse yaparlar ama benim gibi insanlara her zaman iyi davranırlar." O kadar geniş bir gülümsemesi vardı ki, yüzü tamamen dişlerden oluşuyor gibiydi.

"Gerçekten çok tatlılar. Kaç ?"

"Esmer olanın adı Chanel, ikisinden büyük, şimdiye kadar altı yaşında olmalıydı. Buradaki sarışın Madonna üç yaşında ama Chanel'den daha büyük bir diva. İkisi de Afgan ve abartılı bir soydan geliyorlar ama bu birbirlerini duymadıkları anlamına gelmiyor. Mahalledeki erkek köpeklerle kimin oynayacağı konusunda bile kavga ediyorlar. Ve tüm çimlerini mahvediyorlar."

"Onları ne sıklıkla yürüyüşe çıkarıyorsunuz?" diye sordum ve sinirlerime dokunmuş gibi göründüm, çünkü Jo Garver aniden gülümsemeyi bıraktı.

"Kendi kendini atayan bir köpek eğitmeni misin?"

"Hayır, o değil. Ama eskiden bir grup köpeklerle yaşıyordum," diye geveledim. "O zamanlar onlar hakkında çok şey öğrendim."

Korna sesi hoş sessizliği bozdu.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Taksi şoförü hala bekliyor, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama cüzdanımı Alec'te bıraktım, bana yardım edebilir misin?"

", tatlım. Ona ne kadar borcun var?"

"Elli dolar."

Garver bana birkaç banknot uzattı ve ben de aceleyle geri dönüp kırıklığı ödedim, cebimde onluk bıraktım.

"Teşekkür ederim, iyi akşamlar!" diye bağırdım vedalaşmak için ama taksi şoförü başını sallayarak uzaklaştı.

"Alec Price'la mı kalıyorsun Jayce?" diye sordu Garver döndüğümde ve köpeklerin beni yalamasına izin verdiğimde.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse şu anda bir daire arıyorum."

"Eğer nerede uyuyacağınızı bilmiyorsanız, size bir dairede yer ayarlayabilirim. Kalıcı değil ama moda dünyasına yeni giren pek çok kişi kariyerine bu şekilde başlıyor. Ucuz değil ama diğer modellerle fikir alışverişinde bulunabilir ve onlardan bir şeyler ."

Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı çünkü tam olarak umduğum şey buydu. Sonunda sokaklardan uzakta bir iş, normal bir hayat şansım oldu. Jo Garver gerçekten iyi biriydi, hikâyemi bilmiyordu ve pek ilgisini çekmiş gibi de görünmüyordu. Öte yandan, görünüşümle çok ilgileniyordu, çünkü gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu.

"Gerçekten bir şansım olduğunu düşünüyor musun?"

"Ama tabii ki! O güzel yüzünle. Bakalım bir şeyler yapabilecek misin? İçeri gel. Bir şeyler hazırladım bile."

Bu konuda biraz huzursuz hissettim. Çünkü burası belli ki onun özel eviydi ve bir şirket değildi.

Garver'ın arkasındaki kapıdan tökezleyerek içeri girdiğimde köpekler hâlâ bacaklarımın etrafında koşuşturuyordu. Ev kesinlikle çılgıncaydı. Her şey rengarenk ve çılgınca bir araya getirilmişti. Muhtemelen sergilerde bulabileceğiniz pahalı sanatçı eşyalarıydı. Renklerin bolluğu karşısında şok olmuştum ve önce nereye bakacağımı bilemiyordum.

"Bu taraftan," diye seslendi Garver ve beni birkaç kapıdan geçirerek ortasında beyaz bir paravanın asılı olduğu geniş bir odaya soktu. Perdenin önünde, ortada küçük bir tabure duruyordu. Sahne iki ışıklandırma sistemi tarafından çekiliyordu.

Köpekleri arkamdan kilitleyip kapıyı kapatırken, "Bir deneme hakkında bir şeyler mi söyledin?" diye sordum. Köpekler sızlanıp tırmaladılar ama o onları görmezden geldi.

"Test çekimi, tatlım. Yeni bir yüzü ne kadar yetenekli olduğunu görmek için ilk kez kamera karşısına geçirdiğimizde buna böyle diyoruz. Her iyi görünümlü kişinin modellik için uygun olmadığını bilmelisiniz. Kimse objektifin önünde saklanamaz. Neyden yapıldığınızı göreceğiz. Eşyalarını buraya bırakabilirsin." Pembe deri bir koltuğu işaret etti.

"Nasıl dosyalanır?"

"Vücudunu görmem gerek, tatlım. Gömleğini çıkar. Sonra da tabureye otur ki rahat edesin. Rahat ve doğal."

Ben gömleğimin düğmelerini açarken o da kamerayla oynuyordu. Alec'in gömleği idi ve bir kez çıkardığımda onun kokusunu bir daha asla hatırlamayacağımı hissediyordum. Yine de çıkardım, sonuçta önemli bir şey yoktu. Bütün yazı sahilde gömleksiz dolaşarak geçirdim.

"Utangaç değilsin, değil mi?" diye sordu Garver, bembeyaz alana ayakkabılarla girmeme izin verilip verilmediğini bilmediğimde. ", rahatına bak!"

Üç ayaklı bir taburenin nesinin rahat olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden üzerine çömeldim, bir bacağımı öne doğru kaydardım ve bir şekilde rahat görünmeye çalıştım.

"Başlangıç için fena değil ... Bir kol biraz sert görünüyor, bırak öyle kalsın. Şimdi birkaç fotoğraf çekeceğim, telaşlanmayın."

Gözlerimi kısmamı gerektirecek şekilde art arda şimşekler çaktı. Işık inanılmaz derecede parlaktı ve hiçbir şey göremiyordum.

"Olağanüstü," dedi şaşkınlıkla. "Kıymılda Jayce, göster bana nelerin var!"

Bacak pozisyonumu değiştirmeye devam ettim, bir kolumu yanıma koydum ve sonra omzumun üzerinden arkadan bakmayı denedim. Hoşuna gitmiş gibiydi çünkü deli gibi şakladı ve beni daha da fazlasını yapmam için .

"Şimdi pantolonunu çıkar," dedi ve ışığı değiştirdi.

"Pantolonum mu?" diye sordum sinirlenerek, çünkü bu sadece fotoğraflarda yüzümün nasıl görüldüğüne dair bir örnek olmalıydı.

en azından anladım.

"Evet, bacaklarını görebiliyorum. Pantolonunu giyebilirsin, ben saygın bir ajans için çalışıyorum."

Pantolonumu çıkardım ve gömleğimle birlikte koltuğun üzerine koydum. Tehlikeli bir ajansın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından üzerimde bir şey bulundurmama izin verildiği için memnundum.

"Sende gerçekten yetenek var, Jayce. Senden büyük bir şey yapacağız. İç çamaşırı modeli kesinlikle uygun, seni podyumlarda da görebiliyorum. Ve yüzünü bir reklam afişinde yakın çekimde."

"Model olarak ne kadar kazanabilirsin? Yani, ajansınız beni isterse."

"Kabul edilmiş sayılırsın, tatlım. Yarın sözleşmeyi tamamlayacağım. Ortaklarım seni sevecek. Yeni yüzler için iyi bir burnum olduğunu biliyorlar. Göreceksin, yakında şehrin her yerinde ve sonra da dışarıda iş kapacaksın. Eğer iyiysen, ayda birkaç bin dolar kazanabilirsin. Top model olmanıza daha var ama her şey önünüzde açık. Ne kadar ilerleyeceğiniz tamamen size bağlı."

Bir şekilde belirli bir şeyi ima ettiği hissine kapıldım. Ama daha fazla soru sormak istemedim. Bunun için çok yorgundum ve bir şekilde tüm bu pozlar beni bunaltıyordu.

"Sanırım bugünlük bu kadarla bırakacağız. Henüz tüm barutu ateşlemek istemeyiz, değil mi? Yorgun görünüyorsun, seni doğruca daireye götüreceğim."

"Nereye?" diye sordum, esneyerek.

"Oğullarım için örnek ev, size bundan bahsetmiştim."

"Oh, doğru . Orada yaşıyor?"

"Moda dünyasında bir yer edinmek isteyen sizin gibi genç ve yakışıklı erkekler. Benimle sözleşme imzaladılar. Onlara güvenebilirsiniz, size kesinlikle çok şey öğretebileceklerdir."

Sonunda korkunç derecede parlak ışıkları kapattı. Hâlâ bir şey göremiyordum ve giyinmek için el yordamıyla koltuğa doğru ilerledim.

"Hadi, seni oraya bırakayım. Taksiye verecek paran yok, değil mi?"

"Sana zaten bir borcum var," dedim pişmanlıkla ve beni el sallayarak uğurladığında sevindim.

"Bu bir hediye, yakında bana çok para kazandıracaksın."

Rahatlayarak gülümsedim. Jo Garver ilk başta bana çok tuhaf gelmişti ama şimdi her şeyi farklı görüyordum. O, öğrencilerine göz kulak olan biriydi. Her şey tamamen yeni olsa da, bir şekilde içimde iyi bir his vardı. Bir kez olsun gerçek bir iş yapmak üzereydim. İyi ve normal bir şekilde para kazanabileceğiniz bir iş.

"Bunlar çocuklar. Çocuklar, bu Jayce. Ona yatağını gösterin ve bırakın uyusun, daha fazla oyun yok, tatlım!" Garver güzel çocuklarla dolu daireye doğru bağırdı.

Kendimi çocuk evindeki ilk günümde yeni çocuk olarak tanıtıldığımda hissettiğim gibi hissettim. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyordu, herkes benim hakkımda fısıldaşıyor ve kötü davranıyordu. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını umuyordum.

"Sabah görüşürüz, sonra seni ajansa götüreceğim ve ortaklarımın fotoğraflar hakkında ne söyleyeceklerini göreceğiz." Jo Garver kapıyı yüzüme kapatmadan önce bana göz kırptı.

Arkamı döndüğümde gergin ve tarif edilemeyecek kadar yorgundum.

"Kıyafetlerin nerede sarışın?" diye sordu geniş sırtlı ve ince kalçalı, oldukça esmer bir adam. Teni neredeyse siyah görünüyordu ama gözleri bu yüzden daha parlaktı. Gözleri maviydi ve lenssizdi.

"Hiçbir şeyim yok," dedim dürüstçe ve karşılığında tuhaf bakışlarla karşılaştım. Biri hariç hepsi arkasını döndü. Bronz tenliydi, yüzünde sürekli asılı duran uzun kahverengi bukleleri vardı ve gülümsemesi inanılmaz derecede çekiciydi.

"Merhaba, ben Ty, Kötü Çocuklar'a hoş geldiniz."

"Kötü çocuklar mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bizler bu dünyada ilerlemek için her şeyi yapabilecek kötü adamlarız."

"O zaman burası benim için doğru yer."

Ty gözlerinin vücudumda dikkatle gezinmesine izin verdi. "Göreceğiz bakalım.

Benimle gel. Görünüşüne bakılırsa gerçekten uyumaya ihtiyacın var."

Başımı sokacak bir evim olduğu için Garver'a inanılmaz derecede minnettardım. Bu örnek dairede tuvaleti ve çalışan duşu olan bir banyo, mutfak, elektrik ve yıllardır sahip olmadığım her şey vardı. Tabii ki lüks değildi, altı çocuk için oldukça sıkıştı. Ama garip bir şekilde rahat hissediyordum, onları henüz tanımasam ve bu modellik işi bana yabancı olsa da, benim için gerçekten bir şey olabilirdi.

ALEC

Mr. Price? Lütfen beni takip edin. Bay Connor sizi bekliyor."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Burns."

Esmer kadın oturduğu yerden bir hareketle kalktı ve beni koridor boyunca yönlendirdi. Bunu yaparken her zaman olduğu gibi kıvrımlı poposunu oynattı. Tüm dünya kadınlardan hoşlanmadığımı bilmesine rağmen, birçok kişi bana *doğru* tadı vermeye çalıştı. Zaman kaybı.

Bayan Burns klas biriydi. Burns klas biriydi, benden gençti ve temiz bir cildi, elf gibi bir yüzü ve çok güçlü iki argümanı vardı. Yaşlı Connor'ın onu görünüşü nedeniyle işe aldığını tahmin edebiliyordum. Resepsiyon görevlisi olarak oldukça iyi bir görüntüsü vardı ve onda bana Jayce'i hatırlatan bir şeyler vardı. Belki de gözlerinin rengi ya da bana baktığında yüzünde beliren muzip gülümsemeydi.

"Bay Connor için Bay Price," dedi, göz kırparak gülümsedi ve arkamdan kapıyı kapattı.

"Ah, Price, her zamanki gibi tam zamanında." Connor devasa antika masasından kalktı ve elimi sıktı, parmaklarını ağarmış seyrelmiş saçlarında gezdirdi.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Bana sunulan deri koltuğa oturdum ve bir bardak vişneyi kabul ettim. Normalde günün bu erken saatlerinde içki içmezdim ama Connor için bir istisna yapmıştım. Yıllar sonra bile düzenli olarak doğrudan temas kurduğum müşterilerimden biriydi. Ve işle ilgili konularda sırdaşımdı, en azından diğerlerinden daha çok.

"Borsada patlama yaşanıyor. Çok fazla tahvilimiz var, şu ana kadar iyi bir yıl oldu," dedi kalın gözlüklerinin üzerinden.

"Gelişmeleri günlük olarak takip ediyorum. Bence genişlemelisiniz. Bunu yapmak için gerekli araçlara sahibiz."

"Emin misin Price? Ekonomik durgunluktan daha yeni çıktık."

"Emlak piyasasının yükselişte olduğunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Kendi arazinize olan talep artıyor. Ayrıca herhangi bir açığı kapatmak için yeterli sermayeye sahip olduğumu da biliyorsunuz."

Connor oturdu. İş hayatında uzun yıllara dayanan bir deneyime sahip olmasına ve on beş yıldır Connor Estates'in başında bulunmasına rağmen, risk alan ve kesinlikle zamana ayak uyduran biri değildi. Yine de düzenli olarak benimle temas kurmaya çalışıyordu.

Birçok şirkette sessiz ortak, kredilerde danışman ve tabii ki kendi şirketlerimin de sahibiydim. Yıllar geçtikçe her şey neredeyse kendiliğinden gelişti ve ismim ve itibarım büyüdü.

"Sence genişlemeli miyiz?"

"Denemeye değer. Rakiplerin asla uyumaz Connor. Özellikle Los Angeles bölgesinde iyi bir üne sahipsin. Yerinde olsam, arkama yaslanıp bekleyerek bunu tehlikeye atmazdım."

Gri sakalının hatlarını . "Muhtemelen haklısın, her zamanki gibi Price."

Sandalyemde arkama yaslandım ve bu sefer ne kadar kolay yönlendirildiğinin keyfini . Onu harekete geçmeye ikna eden muhtemelen yarışma hakkındaki tartışmaydı.

"Rakiplerinizle temas halinde misiniz?"

Bardağımdan bir yudum aldım ve kolçağa yaslandım. Elbette sektördeki diğer büyük isimlerle de temasım vardı.

Aslında hepsinde parmağım vardı ama tabii ki bunu kendime sakladım. Ne de olsa ben sessiz bir ortaktım. Ve bu her şeyden önce, tüm büyük şirketlerde bir ayağımın kapıda olması ve vazgeçilmez olmamın avantajına ek olarak sağduyumu da içeriyordu. Ancak bu aynı zamanda gerçeğin bir noktada ortaya çıkma riskini de artırıyordu. Sık sık hayalini kurduğum, ancak umarım hala çok uzakta olan bir an. Ortaya çıktığında

Gerçekte ne tür bir iş yaptığımı açıklayacak olsaydım, kamuoyundaki itibarım dibe vururdu.

Yalnız olmam iyi bir şey.

İlişki gibi bir şeye ihtiyacım yoktu. Tüm dünya yedi haneli bir servete sahip genç bir girişimci olarak mükemmel bir bekar olduğumu düşünse ve hepsi beni evli görmek istese de, böylesi kesinlikle daha iyiydi.

Çünkü ona itiraf ettiğim anda ortağım tehlikeye girecekti.

İstemsizce Jayce düşüncelerimde belirdi. Onu gülerken gördüm, meraklı gözlerini üzerimde hissettim, yanaklarının kızardığını, ona biraz dokunduğumda sıcak nefesler aldığını hissettim.

"Ne , bana katılıyor musun, Price?"

Sandalyemde bir ileri bir geri kaydım çünkü gerçekten dinlemiyordum.

Connor sanki birkaç dakika süren bir monoloğu bitirmiş ve ben tek kelimesini bile anlamamışım gibi görünüyordu.

"Biliyorum... Kendin için doğru yolu bulacaksın. Bu konudaki fikrimi zaten biliyorsun."

"Muhtemelen haklısın. Başka şey yoksa?"

Başımı salladım çünkü bugünkü randevunun ne hakkında olacağından gerçekten emin değildim.

Rakamlar mı?

"Sanırım müdürüme son altı ayın iş analizini göndereceksiniz?"

"Hatırladığım kadarıyla bu sabah söndü."

"Güzel, birbirimizden haber alacağız."

Vicdan azabıyla ayağa kalktım. Aslında olay örgüsünü tamamen kaybetmiştim. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti. İşim benim için en önemli şeydi, her zaman her şeye azami dikkat ve konsantrasyonla yaklaşırdım. Ama bugün... Hayal kırıklığı.

Haftanın her günü olduğu gibi bu Salı günü de tamamen planlıydı. İş ortaklarımla yaptığım beş randevudan sonra eve döndüm ve

Masama.

Ama konsantrasyonum düzelmedi. Kendimi müzikle havaya soktuğumda ve *Löwen dağ içki fabrikasından* taze teslim edilmiş bir şişe birinci sınıf cin açtığımda bile.

Düşüncelerim hâlâ oradan oraya sıcıyordu. Jayce her yerdeydi. Yüzü rüyalarımda bile beni rahatsız ediyordu. Oturup geçen yılın rakamlarına bakmak ve hisse fiyatlarını takip etmek yerine video izleme programını tekrar açtım. Yine birkaç uyarı vardı ama hepsine ben sebep olmuştum.

"Sistemi tekrar kontrol ettirmeliyim," diye mırıldandım ve tam Dave'e ilgilenmesi için bir mesaj göndermek üzereydim ki Jayce'in son videosu gözüme çarptı.

İstemedim de olsa, geceleri seksten sonra kapımın önünde durduğu ve kaybolmaya hazır olduğu yirmi dört saniyeyi tekrar izledim. Bir gölgeden başka bir şey olmamasına rağmen içindeki çalkantıyı görebiliyordum. Bunu uzun süre düşünmüş ve karşı çıkmaya karar vermişti.

Bunun hiçbir anlamı yok, diye hatırlattım kendime, videoyu silmek üzereyken.

Ama yapamadım. Bir şekilde engellenmişim. Sonunda unutmak yerine videoyu tekrar izledim. Ve sonra diğerlerini de.

Sefil bir durumdu ve bunu acilen durdurmam gerektiğini biliyordum ama onu her gördüğümde ortaya çıkan bu duygu aynı anda hem hoş hem de iticiydi. Sizin için iyi olmadığını bildiğiniz bir bağımlılık gibi, yine de her seferinde ateş etmeyi durduramıyordunuz. Jayce'in videolarında da durum böyleydi.

Bir dakika gibi gelen bir süre sonra kendimi saate bakarken yakaladım ve iki saat geçmişti, hatırlamaktan başka bir şey yapmadığımı İKİ SAAT.

Bu artık sona ermeli!

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve ayağa kalktım. Dışarıya bir göz attığımda saatin çoktan gece yarısı olduğunu gördüm. Eve dikkat dağıtıcı bir şey için çok geçti, bunun yolları ve araçları olsa bile. Bunu yapmak istemedim.

Biraz stres atmak bana iyi gelirdi. Hâlâ bu şekilde anılarımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Jayce ortadan kaybolacaktı ve ben henüz buna . Birkaç gün daha kendime işkence etmeliydim, ta ki ondan bıkana kadar ve sonunda videoları silebileyim.

JAYCE

A Ertesi sabah oldukça erken . Saat altıdan kısa bir süre sonra ilk çalar saat çaldı ve diğerleri de birer dakika arayla bunu takip ederek hepimizi kalkmaya zorladı.

Aynaya bakmak dehşet vericiydi. Bir zombiye benziyordum. Ben de öyle hissediyordum, yorgun, gevşek ve bir şekilde ölü.

Çok fazla rüya görmüştüm ve hiçbirini hatırlamak istemiyordum. Alec'le ilgili her düşünce canımı yakıyordu, hiçbir anlamı olmamasına ve onu sadece üç gündür tanımama rağmen bana sonsuzluk gibi geliyordu.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Ty, biraz neşeli görünen tek kişi oydu. Çoktan saçını yapmış ve gözlerinin altındaki koyu halkaları kapatmak için hafif bir makyaj yapmıştı.

Daha önce hiç makyaj gibi bir şeyle uğraşmamıştım ama dairedaki tüm erkekler buna aşına görünüyordu. Yani normal bir şeydi.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye .

"Bu sadece işte sorunlara neden olur. Ben neden bahsettiğimi biliyorum."

"Yani bir erkek arkadaşın mı vardı?"

"Arthur Ferguson, muhteşem bir evi olan yıldız mimar. Benden yirmi yaş büyük ama oldukça kârlı. Yine de buradaki işle yürümedi. Eğer ilerlemek istiyorsan, bekâr olmalısın. Bu seni gerçekten beladan kurtarır."

Neyi ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu ona sormanın biraz arsızca olduğunu düşündüm. Oldukça açık olmasına rağmen

geçmişı hakkında konuşmayı seviyor gibiydi, onu Alec'ten bile daha az tanıyordum.

"Bu iş için dünyayı epeyce dolaşmanız gerekiyor, değil mi?" diye sordum.

"Kendinize bir isim yaptığınızda, her zaman."

"Bu şekilde ne kadar para kazanabilirsin?"

"Zirvede her şey açık. Sadece iyi bir başlangıç .

İşte bu yüzden buradayız."

Burnundaki son birkaç kılı almasını izledim. Aslında kibirli ya da özellikle kadınsı görünmüyordu ama yine de bu moda dünyası için yaratıldığından emindim.

"Bu Jo Garver'ı daha iyi tanıyor musun?"

"Hepimiz onu tanıyoruz, o bizim babamız gibi. Bizimle ilgilenir ve bizi müşterilerle tanıştırır."

"Ne tür müşteriler bunlar?"

Ty burun kıllarımı da kesebilmem için bana usturasını uzattı. Buna daha önce hiç dikkat etmemiştim ama bir zararı olmaz diye düşündüm.

"Çok farklı. Elbette birçoğu moda sektöründen geliyor ve sizi podyumları ve fotoğraf çekimleri için rezerve eden tasarımcılar. Ama genellikle kıyafet üretmeyen şirketlerin reklamları için de geliyorlar. Oldukça standart bir görünümünüz var, sizi reklamlar için de çağırabilirler, diyebilirim."

Aynada kendime baktım ve uzun alın tellerimi oynattım. Evet, yüzümün güzel olduğunu düşünüyordum, hatta bir şekilde, ama daha önce hayatımda hiç büyük bir rol oynamamıştı.

"Şimdi ne , Ty?"

Omzuma vurdu ve sonra saçlarımı okşadı.

"Patronu tanıyacaksın. Sonra da ajansa kabul edilip edilmeyeceğini göreceğiz. Sana şans diliyorum, çünkü senden hoşlanıyorum."

"Burada seninle yaşamak isterim." Tabii ki arkadaşlık gibi bir şeyden bahsetmek için henüz çok erkendi ama her şey hakkında gerçekten iyi hislerim vardı. Her şey o kadar yeni ve heyecan vericiydi ki sonraki adımlar için sabırsızlanıyordum.

Ty beni tekrar kenara çektiğinde bakışımı henüz bitirmiştim. Bana sanki küçük kardeşiymişim gibi baktı.

ve oradaki insanlara fırlattım.

"Hazırlıklı olmanız ve benim o zamanlar yaptığım gibi düşmemeniz için benden küçük bir ipucu."

Açıklamak için zaman ayırırken bir cevap bulmak için karanlık gözlerini aradım.

"Önemli bir müşteriyle birlikteyken, onların istediği her şeyi yapın."

Sinirli bir şekilde göz kırptım. Ty belirsizliğimi hemen fark etmiş gibiydi ve gülümseyerek bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Talepte bulunmaya hazır değilsin Jay. Bir an önce kapıdan içeri adımını atmalısın. Bu yüzden senden tuhaf şeyler isterlerse, düşünme ve sadece yap."

Aslında ona tam olarak ne demek istediğini sormak istedim ama olmadı. Çünkü ev arkadaşlarımızdan biri hışımla banyoya girdi. "Hâlâ buradasın, gitmemiz gerek!"

Çocukları sokağa kadar takip ederken vücudumda garip bir karıncalanma hissettim. Bir minibüs ve şoför bizi aldı.

Yolculuk uzun sürmedi, Garver acentesi hemen köşeyi dönünceydi. Bizi bıraktılar ve tek sıra halinde merdiven boşluğuna girdik. Oldukça aydınlık bir binaydı ve tanıyamadığım logo dışında hiçbir şey göremiyordunuz. Arkadaşların söylediğine göre ajans şehrin en iyilerinden biriydi ve moda dünyasının en büyük isimlerinden bazılarını yetiştirmişti.

Garver bizi içeri davet ederken "Ah, taze et," diye şarkı söyledi. "Şimdiden daha iyi görünüyorsun, Jayce. Kendini büyük patrona tanıtmaya hazır mısın?"

Hiçbir şeyden emin olmasam da başımı salladım.

"Mükemmel, o zaman beni takip et tatlım. Diğerleri sedcard çekimine davet edildi. Patronun işe alım testini geçersen seni de daha sonra alacağız."

"Kulağa zor geliyor," dedim pişmanlıkla ve duvarlardaki çok sayıda güzel siyah beyaz fotoğraf gözümü korkuttu.

"İdare edersin."

Beni oldukça dar bir koridor boyunca, üzerinde patronun adının yazılı olduğu ve ilk bakışta tanıyamadığım büyük bir kapıya doğru götürdü.

kayıt yapabiliirdi.

"İyi şanslar, tatlım. Birkaç dakika sonra görüşürüz." Bana göz kırptı, sonra benim için kapıyı çaldı.

"Girin!" diye seslendi diğer taraftan oldukça sinirli bir ses.

Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Ofis oldukça şık döşenmişti, devasa masanın üzerinde çeşitli güzel erkeklerin yakın çekimleri vardı. İşine gibi görünüyordu, çünkü başını kaldırdığında inledi. "Ne oldu?"

"Jo Garver beni buraya kendimi tanıtmam için gönderdi."

"Yapmanız gereken şey ilginç."

Bakışlarım odanın içinde dolaştı ama kıpırdamaya cesaret edemedim.

Büyük patron birkaç dakika boyunca beni tamamen görmezden geldi, sonra kızgınlıkla başını kaldırdı. "Pekâlâ, sen kimsin, nerelisin?"

"Fark eder mi?" diye sordum ve o anda tek bir bakışta ne kadar çok nefret barındırabileceğini fark ettim.

"Bir müşteriye kendinizi bu şekilde tanıtırsanız, asla rezervasyon alamazsınız. Biraz daha açık olmalısınız. Gerçek olmak zorunda değil. Onlara duymak istediklerini söyleyin. Buraya gelin."

Kocaman masaya doğru ilerlerken bacaklarım nedense lastik gibi olmuştu. Ama oturmama izin vermek yerine, parmaklarını şıklatarak beni yanına çağırdı. Bakışları tenimi delip geçti.

"İyi bir simetri, boy ile vücut şekli arasındaki oran doğru. Genç bir yüz, ancak daha yaşlı bir kitleye yönelik işlere girebilecek kadar köşeli," diyerek beni analiz etti. "Arkanı dön."

Ona sırtımı gösterdim ve mümkün olduğunca rahat durmaya çalıştım.

"Oranlar iyi," dediğini duydum ve yaklaştığını hissettim. Her nasılsa kokusunu alamadığım oldukça agresif bir tıraş losyonu sürüyordu. Zengin ve yaşlı bir adam gibi kokuyordu ama ondan uzaklaşmaya cesaret edemedim. O bu ajansın patronuydu ve onu kazanmam gerekiyordu. Nasıl olursa olsun.

"Jo senin aslında bir telefoncu olduğunu söyledi."

Popomu tuttuğunda yutkundum. Parmakları doğrudan bacaklarımın arasına uzandı. Sadece kısa bir süreliğine ve sanki tamamen

normal, sonra elini tekrar çekti. Önümde belirdi ve göğsüme, omuzlarıma, boynuma dokundu ve saçlarımı .

Kendimi satın almadan önce incelenmiş bir ürün gibi hissediyordum. Yine de hareketsiz kaldım ve buna katlandım. Gidecek yerim yoktu ve artık sokağa çıkmak istemiyordum. Ajansla birlikte çalışmak zorundaydım!

"Cevap ver, Jayce."

"Evet, erkeklere eşlik ettim." Bu aslında yaptığım şeyin çok süslü bir tanımıydı. Alec ile seks görüntüleri zihnimden geçti.

"O zaman bu tür şeylere aşına olmalısınız. Bu sana yardımcı olacaktır. Diğerlerinin sizi çoktan inisiye ettiğini varsayıyorum?"

"Şey... Elbette," diye yalan söyledim, çünkü aksi takdirde kendimi oldukça aptal hissediyordum.

"Güzel, acele etmelisin, sedcard çekimleri tüm hızıyla devam ediyor. Bu hafta bazı çocukları çeşitli şovlar için oyuncu seçimlerine gönderiyorum, belki sen de orada olursun."

"Gerçekten mi?"

"Size herhangi bir söz veremem ama bu sezon yüzünüzün çok iyi görüneceğini tahmin edebiliyorum. Bu yüzden çaba göster ve çocuklarla koşu alıştırmaları yap."

"Ama yüksek topuklu giymek zorunda değilim, değil mi?"

Bay Smith eğlenerek homurdandı. "Müşteri ne giymeni isterse onu giyeceksin. Şimdi defol git buradan."

"Teşekkür ederim, efendim. Bu fırsat için yani."

"Ne kadar dayanabileceğini göreceğiz."

Her ne demek istediye, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama her şeyden önce kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Hayatımda ilk kez gerçek bir iş bulma şansım vardı. Ve bunu berbat etmek istemiyordum.

Sedcard çekimi stresli ve oldukça yorucuydu. Sonunda daireye çok mutluydum. Çocuklar masanın etrafında oturuyorlardı.

Yemek masasında oturup salata yerken Ty saçımı kesme nezaketini gösterdi. Ensemdeki ve yanlardaki saçları tıraş ederek bana modern bir görünüm vermek istedi, böylece tepe kılları ve uzunlukları daha da belirginleşti.

"Ve bunun iyi görünmesi mi gerekiyor?" diye sordum aynaya şüpheci bir bakışla.

"Güven bana, müşteriler böyle şeyleri sever. Yarın iyi bir izlenim bırakmak istiyorsun, değil mi?"

"Bundan daha fazlası. Bu işe ihtiyacım var."

"Giyinmek için bir sebep daha. İnanın bana, bazen farkı yaratan küçük şeylerdir."

"Bay Smith de böyle bir şey söyledi. Şunu demek istedio? Telesekreterlik deneyimim yardımcı oldu."

"Oh, daha önce komi miydin? O zaman bu senin için bir sorun ."

"?" Cevabı duymak istemediğim hissinden kurtulamıyordum.

"Tahmin edemiyor musun?"

"Hayır mı?"

"Jay, saf rolü tüm müşterilerde işe yaramıyor. Birçoğu özgüveni ve kendilerinden ne beklediğini bilen erkekleri sever."

"Bunun bir defile hakkında olduğunu sanıyordum?"

Ty güldü ve parmaklarını omuzlarıma koydu, sonra bana doğru eğildi, böylece yüzü benimkinin yanındaki aynaya bakıyordu. Bukleleri kulağımı gıdıklıyordu ama hareket etmeye cesaret edemedim.

"Müşterilerin çoğu eşcinsel, Jay. Ve tüm gün boyunca etrafları yakışıklı genç erkeklerle çevrili. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Yani..."

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim." Omzumu okşadı, sonra enseme tıraş etmeye devam etti.

"Yani seks mi istiyorsun?"

"Bazen evet, bazen hayır. Birçoğu için onlara sadece oral seks yapmanız yeterlidir. O zaman zaten tatmin olmuş oluyorlar. Kesinlikle her şeye açık olmalısınız. Sizden bunu bekliyorlar."

"Oral seks mi?" Dürüst olmak gerekirse, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Richy her zaman kadın düşmanı sözler söylerdi ama hiç bu kadar ayrıntıya girmemişti.

"Daha hızlı ve her şeyinizi vermek zorunda değilsiniz. Seçme şansım olsaydı, her zaman bunu yapardım."

"Tabii, ben de."

Sonraki birkaç dakika boyunca Ty'ı aynada izledim ve bu *baloncuğun* ne olabileceğini hep merak ettim. Bu açıdan gerçekten zamanın gerisinde yaşıyordum. Seks çetede büyük bir rol oynamamıştı, tamamen farklı sorunlarımız vardı ve kızlarla gerçekten hiçbir şey olmamıştı. Alec benim ilk cinsel deneyimimdi ve onunla böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyordum.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordu Ty saçlarımı yıkayıp toplarken.

Saç modeli oldukça havalı görünüyordu. Bana yakıştığını düşündüm.

"Pek sayılmaz. Bana yardım edebilir misiniz?"

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi ama kabul etti. "İlk işinin yüzde onunu istiyorum."

"Demek sen busun," diye gülerek cevap verdim ama kabul ettim. Yarınki seçmeleri atlatmak istiyorsam onun yardımına ihtiyacım vardı.

"Mutfaktan iki muz getir. Şu işi hemen halledelim." Biraz sonra elimde aptal bir muzla mutfağın önünde duruyordum. ve bana neden kabul ettiğimi sordu. Bu kesinlikle aptalcaydı!

"Bir an için muzun unutun. Onu bir müşterinin siki olarak düşün." Ty işleri daha iyi hale getirmedi. Aksine, bir şekilde tüm bu konu beni gerçekten hasta etti. Kusmak istememe neden oldu.

"Kuyruğu mu?"

"Çocuk gibi davranmayı bırak, izle ve öğren. Bu hayatta kalmak için hayati önem taşıyor, anlıyor musun?"

Zayıfça başımı salladım.

Ty ağzını açtı ve dudaklarının soyulmuş muzun üzerinde kaymasına izin verdi. Aslında oldukça basit görünüyordu.

"Bunu da yapabilirim." O şeyi ağzıma soktum ve emdim. Ty aynadan beni izledi. Ucu kırıldığında,

inledi.

"Doğru düzgün izlemedin. Onun sikini ısırarak koparman gerekmiyor, aynı anda hem dikkatlice hem de zorla emmen gerekiyor. Bu işin sanatı bu."

"Bu nasıl işe yarayacak?"

Muzu tekrar ağzına soktu ve bana gösterdi. "Glansı em, sonra oldukça hızlı gidiyor. Sonra da spermini yutuyormuş gibi yaparsın. Gerçekte, her zaman yanında taşıdığın bir mendile gizlice tükürürsün."

"Kulağa iğrenç geliyor." Bunu hayal bile edemezdin.

"Bunun gibi mi?" Kalan muz parçasını ağızıma attım ve emdim.

"Bu daha iyi, ama biraz daha farklılık eklediğinizden emin olun. Adamın neyi sevdiğine dikkat etmelisiniz. Doğru açığı yakaladığınızda iyi bir başlangıç yapmış olursunuz. Ellerinizi de kullanabilirsiniz ama bence emme tekniğini bir kez öğrendiğinizde her şeyi öğreneceksiniz."

Muzun kalanını yedim.

"Teşekkür ederim Ty. Yani bana yardım ettiğin ve bıçak altına yatmama izin vermediğin için."

"Sorun değil. Keşke başlangıçta biri beni kenara çekseydi. O zaman biraz daha kolay olurdu."

"Kesinlikle çok nazıksınız."

"Belki bir gün bu iyiliğe karşılık verebilirsin?"

Sırıttım ama doğrusu bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Belki de Ty sadece kendine yardım etmek için bana yardım etmişti? Her iki durumda da dikkatimi dağıtmak için iyi bir iş çıkarmıştı. Çünkü unutmaktan başka bir şey istemiyordum. Alec hâlâ aklımdaydı ve bir türlü gitmiyordu. Günün her saniyesi benimle birlikteydi ve kendime hep aynı soruyu soruyordum: *Beni affedebilecek miydi?*

Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi biliyordum. Sonunda umut etmeyi bırakmak ve hayatımı kendi ellerime almak zorunda kaldım.

ALEC

DO gün suyun sesi bana özellikle yüksek geldi. Duş birkaç kapıyla benden ayrılmış olmasına rağmen, başka hiçbir şey duyamıyordum.

Ve evimdeki gürültü

Ohren işini çoktan bitirmiş ve gitmeye hazır olduğu halde durdu.

"Sana başka bir şey daha ," dedim ve tezgâhın üzerindeki zarfı gösterdim.

Paul, kendini tanıttığı gibi, dudaklarını bükerek gülümsedi ve tekrar saydı. Bana şehvetle göz kırptığı için tatmin olmuş görünüyordu.

"Bunu tekrarlamak istersenizbana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

Yarım ağızla gülümsedim ve kapıya doğru bir işaret yaptım. "Artık gidebilirsiniz."

Son bir kez gülümsedi ve koridorun karanlık kısmında gözden kayboldu.

Kapının kapandığını duyduğumda üzerimdeki gerginlik kayboldu.

Paul sadece bir buçuk saattir . Her şey her zamanki gibi gitmişti, gelmiş, duş almış sonra onu becermeme izin vermişti. Ancak, hiç eğlenceli

olmamıştı. İçimdeki dürtüleri neredeyse mekanik bir şekilde, hissetmeden, partnerime etmeden tatmin etmiştim. Paul ilk kez orgazm

biri gibi inlemişti, ama bu

kulağa yanlış geliyordu. Sahte, çalınmış, sadece yanlış.

Jayce gibi değil.

Onun görüntülerini aklımdan için gözlerimi kapattım. Bu strateji aslında her zaman işe yarar.

çok sık kullanmak zorunda kaldım.

Onunla geçirdiğim kısa süre bir hafta önceydi ve onunla geçirdiğim o 48 saati hafızamdan silmekten başka bir şey istemiyordum. Jayce içimde ancak büyük bir çabayla bastırabildiğim bir şeyi uyandırmıştı. Bu konuda hâlâ çok iyi değildim. Bir erkeği ne kadar sık ararsam arayayım ve hıncımı ondan çıkarırsam çıkarayım, tatmin olmama hissi devam ediyordu. Daha da kötüsü, giderek güçleniyordu. Ve onunla birlikte, Jayce hakkındaki düşünceler.

Zaman zaman aşırı tepki verip vermediğimden bile şüphe ettim. Ama güvenlik kameralarının görüntülerini izledikçe daha da emin oldum. Jayce garip davranıyordu.

Onu evin içinde birden fazla kez gizlice dolaşırken yakalamıştım. Onunla ilişkimi çabucak bitirmem doğruydı. O ve ben zaten hiçbir zaman iyi bir çift olamayacaktık.

Neden böyle bir şeyi düşünüyorum ki?

Kırkklı yaşlarında, çılgınca inleyen bir adam olan Paul de bana uymuyordu. Ona hayatının orgazmını yaşatmışım gibi davranmıştı ama ikimiz de her gece bir başkasına yalan söylediğini biliyorduk. Bende arzu uyandırmak için vücudunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Ama bir şekilde artık işe yaramıyordu. Bu hesaplama beni o kadar rahatsız ediyordu ki neredeyse kaldıramıyordum. Ama şu anda sekse her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Saf stres gidericiydi ve normalde işe yarıyordu. Ama hâlâ o kadar enerjiktim ki, kısa bir süre için ellerimi tekrar üzerime koymayı düşündüm.

Şimdiden o kadar çaresiz misin?

Ensemi ovuşturdum ve birdenbire bir ezik gibi davranmama neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Ne de olsa ben Alec Price'dım, başarılı bir girişimci, multimilyarder ve derece yakışıklıydım. Ama bunların hiçbiri beni mutlu etmiyordu. Bir şeyler olmuştu ve Jayce'in bununla bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum.

O lanet salağı kafamdan atamıyorum!

Gerçek buydu, çok uzun zaman önce olmasına ve bu arada başkalarıyla birlikte olmama rağmen onu unutamıyordum.

Sürekli olarak erkekleri onunla kıyaslıyordum - kimse ona yaklaşılamaz bile.

Ve bir kez daha kendimi güvenlik kamerası görüntülerini izlerken buldum. Tıpkı internette aşkını gizlice takip eden bir okul çocuğu gibi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de peşini bırakamıyordum. Hafızam dışında ondan bana kalan tek şey buydu.

Kendime yalan söylemeye devam etmenin bir anlamı yoktu, çünkü içten içe bunun makul bir açıklaması olduğunu biliyordum. Jayce yatakta benim için mükemmel bir partnerdi. Bana onun kadar çok şey veren kimse olmamıştı. Kısacası, onun vücudunu özlemiştim. Biraz araştırmam gerekse bile bunun yerine geçecek birini bulacaktım.

Jayce'in evime ilk kez girerken sergilediği garip davranış karşısında kendimi başımı yorgunca sallarken buldum. Bir karede koridorda ağır ağır yürürken, diğer karede çoktan pencerenin önünde durmuş, ellerini kaldırmış, bana teslim edilmeye hazır bekliyordu.

Kafamdaki iki görüntüyü üst üste bindirirken gözlerim kısıldı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

İlk gelişinde kameranın kaydettiği videoyu bir kez daha izledim. Sonra tekrar, içeri girdiğimde ve kısa bir süre sonra ellerini önümde kaldıran Jayce'i. Dondurulmuş bir kare aldım ve ilk videoyu tekrar açtım, yan yana koydum ve çok yakından baktım. Sonunda hatayı fark ettim.

"Çanta mı?"

Jayce evime girdiğinde, içinde rahatlıkla bir dosya koleksiyonu taşıyabileceğiniz kadar büyük bir omuz çantası taşıyordu. Bunu fark etmemem bir mucizeydi, çünkü yeşil beyaz kamuflaj kıyafetiyle uyuşmuyordu. Kahverengiydi ve sanki sık sık takmıyormuş gibi omzunda biraz tuhaf duruyordu. Bir sonraki çekimde, gitmişti.

"Çanta nerede?"

Onları daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Ya Jayce onları koridordaki kancaya asmıştı ve ben gözden kaçırmıştım ya da onları saklamıştı. Ama neden saklamıştı?

Video kayıtlarını tekrar gözden geçirdim. Tekrar tekrar bağlantıyı bulmaya . Ta ki videonun bir kısmının

Videolar kayıptı.

Cuma gecesi kayıtlarını inceledim ve tüm videoların üzerine yazılmadan önce bir ay boyunca kaydedilmesi için bir ayar olduğu için memnun oldum.

Saat çoktan geç olmasına ve yatakta olmam gerekmesine rağmen, videoları araştırmak zorundaydım. Saatler sürse bile o çantaya ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Dave oturma odasına girdiğinde, "Gerçekten acele etmişsin," diye selamladım.

"Uçtum! Tanrı aşkına ne oldu? Zaten bir cesedi yok etmek zorunda kalacağımndan endişeleniyordum. Paul bir şey mi yaptı?"

"Konu Paul değil, Jayce. Daha spesifik olarak, onun çantası."

"Çantası mı?" diye sordu Dave kuşkuyla ve bar taburelerinden birine çöktü. Gözleri kızarmıştı ve çok fazla esniyordu, belli ki aşırı yorgundu. Ama bunu dikkate alamazdım.

"Buraya bir çantayla geldi ama ben çantayı hiç görmedim," diye açıkladım video kanıtını açarken. "Ve nedenini buldum. Çanta hâlâ burada," diye fısıldadım, böylece gizli bir mikrofon olması durumunda sözlerim deşifre edilemeyecekti.

Dave yüksek sesle esneyerek, "Belki de unutmuştur?" diye sordu. "Yoksa başka bir şeyden mi şüpheleniyorsun?"

"Ne de olsa onu bana sen ."

"Sana kimi ?"

"Evet, Jayce. Onu senin gönderdiğini ve kapı kilidinin kodunu verdiğini söyledi."

Dave gözle görülür bir şekilde yutkundu. Bakışları benden kaçıyordu, bunun en kötüsü olduğunu biliyordum.

Bakışlarım gibi tüm vücudumdaki kaslar da sertleşti. "Ne düşünüyorsan söyle. Yoksa yemin ederim seni kendim boğarım!"

"Alec, eminim bunun bir açıklaması vardır."

"Ne için bir açıklama gerekiyor?"

"Şey, bu çantayı kastediyorum. Belki de gözünüzden kaçmıştır? Böyle yakışıklı bir çocuk tarafından ziyaret edildiklerinde kim böyle bir şeye dikkat eder ki?"

"Çantayı almadan ortadan kayboldu. Burada bir yerde olmalı. Ya patlayıcı bir cihazsa? Ya içinde bir ses kayıt cihazı varsa ve tüm konuşmalarımı kaydediyorsa? Böyle bir şeyi hiç mü?"

"O zaman onları bulmamız gerekecek."

Başımı salladım çünkü tek seçenek buydu.

Tüm villayı taradık. Dave birkaç adam çağırmayı teklif etmişti ama ben reddetmiştim. O ve ben evi herkesten daha iyi tanıyorduk ve saklanabilecek çok fazla yer yoktu. Ne de olsa villanın yüzde 90'ı cam ve ayaklı mobilyalardan oluşuyordu. Dolaplar çabucak arandı. Ama hala bulunacak bir şey yoktu.

Dave birkaç telefon görüşmesi ben de videolara tekrar . Hepsi de Jayce'in benimle birlikte olduğu süre çekilmiş olan epeyce video vardı. Çoğunu görmüştüm ama hepsini değil. Geri kalanını şimdi izlemeye karar verdim.

Bilinmeyen videolardan birinde çantayı gördüğümde midem bulandı. Cumartesi günü ben çalışırken . Jayce birinci kattaki koltuklardan birinin altından bir şey çıkarmış ve kısa bir süre sonra da çantayı yanında bulamamıştı.

Çantayı banyoya mı saklamış?

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve hışımla çıktım. Ben doğrudan banyoya Dave arka planda biriyle sohbet ediyordu. Her köşeyi, her dolabı aradım ve sonunda aradığım şeyi mermer tezgahın altında buldum. Pedal kutusunda iğrenç kahverengi bir şey buldum: Jayce'in çantası. İşaret parmağımla çıkardım ve fark ettim. Çantası olan tek kişi oydu.

kovanın içine girdi ve ağırdı, demek ki içinde bir şey . göğsümdeki her şey gerildi. İçinde bir radyo vardı.

Lanet olası küçük !

Eşyayı dikkatlice çıkardım ve sağlam olup olmadığını dinledim, rafa koydum ve çantada başka neler olduğuna baktım: boş olan daha büyük bir plastik torba, küçük bir el feneri ve bir çakı. Bunların hiçbirisi bir komi çantasında bulmayı bekleyeceğiniz şeyler değildi. Prezervatif yok, kayganlaştırıcı yok, saç fırçası ya da parfüm yok. Sakız bile yoktu. Jayce'in evime taşıdığı şey son derece şüpheliydi ve içimdeki öfkeyi daha da körükledi.

Dinlenip dinlenmediğimin bir önemi yoktu, öfkeyle çantayı kaptım ve hışımla banyodan çıktım. Ben çantayı ayaklarının dibine fırlattığımda Dave telefonu yeni kapatmıştı.

"İşte senin yakışıklı kâhyanın evime getirdiği şey bu! Şuna bir bak!"

Dave, çantayı yerden alıp içine bakarken bakışlarımı tutarken ruh halimden korkmuş görünüyordu. Tepkisi açıktı. Şok olmuştu ama olması gerektiği kadar değil.

"Hiç şaşırmış görünmüyorsun! Nedenini gerçekten bilmek istiyor muyum?" diye tısladım, öfkemi yumruklarla ifade etmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bu inanılmaz öfkenin nereden geldiğini, Jayce'e mi yoksa bunu göremeyecek kadar aptal olduğum için kendime mi yöneldiğini bilmiyordum!

Hangimiz saf, lütfen?

Jayce benimle dalga geçmişti ve ben bunu fark etmemiştim! Onun dolandırıcılığına kanmıştım ve daha iyi bilmeliydim!

"Alec, sakın ol, eminim o kadar da kötü değildir."

"*Sakin* olmamı mı istiyorsun?" diye sordum sessiz ama uyarıcı bir sesle.

Dave bana "Dikkatli düşünmeliyiz, çok fazla duygu bir engeldir," diye hatırlattı ve ben bu duygu karmaşasını yutmak için derin bir aldım.

"Az önce U.P.'den Frank'le konuştum," diye açıkladı Dave, devam etmektense saklanmayı tercih eden biri gibi görünüyordu.

Konuş.

"Peki, ne diyor?"

"Korkarım onda çok yanlış bir şeyler olduğuna dair şüphelerinizi doğruluyor."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü - bunu söylemeye cesaret edemiyorum çünkü bu çok inanılmaz

- Dosyasında Jayce diye biri yok. Ve onun tarifine uyan genç bir adam da yok. Size kimseyi göndermediler. Onlar için çalışmıyor."

"S.KTİR!" diye inledim ve belgelerimi masanın üzerinden süpürdüm.

Dave irkildi ve bir adım geri çekildi ama ben onun önünde durmayı düşünmedim bile. Ona doğru hışımla yaklaştım, yakasından tuttum ve yüzüne baktım.

"Umarım senin iyiliğin için bu aptalca bir şakadır, aksi takdirde sana başka ne için ihtiyacım olduğunu gerçekten bilmiyorum!"

Tüm gücümle kendimi toparlayıp onu dövmediğimde gözlerinde korku vardı.

"Sence neden ?"

"El feneri ve telsizle mi? Kesinlikle benimle kahve içmek için değil!"

Dave kararsızca gülümsedi ama kendini büyük bir tehlikeye attığını çok iyi bilerek bana yaklaştı. "Belki de sadece sıradan bir hırsızdır?"

Birden birbirlerini tanıdıklarını hatırlayarak karanlık bir kahkaha attım. "Partide konuştunuz. Sana ne söyledi?"

Dave dudaklarını birbirine bastırdı ve hedefi vurduğumdan emin oldum.

"Çıkar ağzındaki baklayı!"

"O ... Bilmeliydim, çok üzgünüm, Alec."

"Sana ne dedi?"

"Birbirimizi tanımadığımızı sana söylemememi istedi. Muhtemelen insanların isimlerini için ajanstan dışlanacağından korkuyordu. Ona neden inandığımı gerçekten bilmiyorum."

Yumruklarım o kadar gergindi ki eklemlerim beyazlaşıyordu. Bütün evi dövmem için fazla bir şey gerekmedi.

"Ve bunu sadece şimdi mi söylüyorsun?"

"O kadar güvensiz görünüyordu ki ona yardım etmek istedim. Üzgünüm, Alec. Hepimizi aptal yerine koydu."

Küçümseyerek homurdandım. "Bir şeyler biliyor. Aksi takdirde erken ayrılmaya çalışmazdı."

"Tam olarak anlamıyorum..."

Tabancamı ceketimden çıkardım ve Dave'in net bir şekilde görebileceği şekilde tuttum. "Anlamayacak ne var? O benim düşmanım ve çok şey biliyor."

"Peki sen ne yapmak istiyorsun?"

"Bulun onu! Uzakta olamaz."

"Bir dakika içinde adamları toplayacağım."

"Oh, ve Dave."

Tam kapıdan çıkarken tekrar bana döndü.

"Polis yok."

JAYCE

Model olmayı hep farklı hayal etmiştim. Her şeyin kameranın önüne geçip poz vermekten ve ara sıra podyumda ibaret olduğunu sanıyordum. Ama gerçek şuydu ki tamamen farklı.

İş son derece stresliydi ve günlerdir bir casting randevusundan diğerine koşturup duruyordum. Los Angeles'ta çok sayıda ajans, moda şirketi ve dolayısıyla müşteri olmasına rağmen, işlerin çok az olduğunu hissediyordum. Kendimi kaç kez sunarsam sunayım, şimdiye kadar herkes beni geri çevirmişti.

Ty ve Garver bana bunun normal olduğunu söylemişlerdi ama yine de kendimi boktan hissediyordum.

"Sonuçta seçmelere davet ediliyorsunuz, birkaç çocuk günlerdir dairede oturup birilerinin onları görmek istemesini bekliyor."

Ty o gün vahşi saçlarını terbiye etmiş ve sert bir şekilde örmüştü. Makyaj yapmamıştı ve üzerinde dar bir pantolon ve gömlekten başka bir şey yoktu.

Müşteriler beni çiğ istiyor, derdi hep. Ben de onu örnek aldım ve makyaj yapmadım ya da mücevher gibi gösterişli bir şey takmadım. Neyse ki Alec'in saatini saklayabileceğim dolaplar vardı, çünkü dairedeki diğer adamlara güvenmiyordum. Onlar benim ev arkadaşlarımdı ama bir haftadan fazla bir süre geçmesine rağmen çoğu bana hâlâ şüpheyle bakıyordu. Beni bir rakip olarak görüyorlardı ve bir şekilde öyleydim de. Bu sektörde herkes kendisi için savaşıyordu ve bu da yorucuydu. Ben de

Ajans üzerimde çok fazla baskı kuruyordu ve kısa süre içinde ilk işimi bulamazsam beni kapı dışarı edecekleri hissine kapılmaya başlamıştım.

Bugün bizi davet eden Calvin Hall'un moda markası Impressed'a ev sahipliği yapan büyük binaya girerken derin bir nefes aldım. Koridora Ty da yanımdaydı. Yüzlerce genç erkek sıraya girmiş tasarımcıyla tanıştırmayı bekliyordu. Güldüm çünkü bu çok saçmaydı.

Ty'ın yorumu "Merak etme, bugün birden fazla rezervasyon yapıyorlar" oldu ama nedense bu sefer işe yarayacağına dair hiç umudum yoktu.

Bu işe acilen ihtiyacım var!

Yaşadığım daire oldukça pahalıydı. Tabii ki Garver bana bunun için ayda 1000 dolar ödemem gerektiğini birkaç gün sonra söyledi. Küçük bir ranza, küçük bir gardırop ve buzdolabında mini bir bölme için.

Gerber, "Bunlar Los Angeles'ta normal fiyatlar, model olmak istiyorsun, değil mi?" diye sormuştu ve ben de evet demiştim. Başka ne yapabilirdim ki?

"Kaç kişi arıyorlar?" diye sordum, duvara rahatça yaslanmış ve günlüğünü kaydettiği cep telefonuna bakan Ty'a.

"Bir defile olacak, yarısı kadın yarısı erkek. Sanırım yirmi kişi olacaklar."

Başının üzerinden iş için başvuran diğer adamlara baktım. "Herkes yer bulamıyor."

"Tasarımcıların genellikle tekrar tekrar rezervasyon yaptırdıkları favori modelleri vardır. Sadece üç yer kalmış olabilir."

"Bugün yine sıfır olacağını görebiliyorum."

Hayal kırıklığımı gizleyemedim. Hayal ettiğiniz her müşteri tarafından reddedilmek boktan bir duyguydu. Başlangıçta bunu vakarla karşılamıştım ama artık kabul edilmeyi beklemiyordum.

"Bu kadar özeleştiriyapma, her zaman yaptığın gibi içeri gir, elinden gelenin en iyisini yap ve kalıcı bir izlenim bıraktığından emin ol." Ty iki kaşını da kaldırdı, unuttuğum bir şeyi bana hatırlatmak için sık sık yaptığı bir şeydi bu.

"Bunu her yapıyorum. Başka ne yapmam gerekiyor?"

Kulağıma doğru eğildi. "Ne çalıştığımızı unutma, Jay."

"Yani...?"

Anlamalı bir şekilde başını salladı.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye tısladım, çünkü komşu çocukların bunu öğrenmesini istemiyordum.

"Yaratıcı olun. Bunu herkes yapar, inanın bana."

Hâlâ kuşkuluydum ama yavaş yavaş cesaretimi kaybediyordum. Yabancı bir adamın önünde dizlerimin üzerine çökmeyi düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Oysa ben çoktan bambaşka şeyler yapmıştım.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Sadece şansını söylüyorum." Ty cep telefonunu cebine koydu ve kapıya doğru baktı. Elinde bir pano ve kulaklık olan bir kadın belirdi ve ilkini eline aldı.

Çocuklar teker teker dışarı çağrıldı. Çoğu tekrar dışarı çıktı ama hepsi değil.

Olup bitenleri uzaktan izledim ve tüm vücudumda muazzam bir gerginlik hissettim.

"Sakin ol," dedi Ty sırtımı sıvazlayarak. "Senin koşu stilinde hata bulmasını istemezsin, değil mi?"

Aynı anda hem başımı hem de vücudumun üst kısmını salladım.

Çağrıldığımda "Bunu yapabilirim, bu işi yapabilirim" diye mırıldandım.

"Göster onlara, kovboy."

Kadını yan odaya kadar takip etmeden önce Ty'a gülümsedim.

Tasarımcıyı gördüğümde kığım yanıyordu. Taş gibiydi, yüzü şişmişti ve tanınabilir bir yüz ifadesi yoktu ve muhtemelen benden bir baş kısaydı. Rengarenk sokak kıyafetleriyle dolu giysi raflarının arasında duruyordu ve benim geldiğimi bile görmedi.

"İyi şanslar," dedi kadın ve kapıyı arkamdan kapattı.

Sessizlik çöktü ve metal çubuğun üzerindeki askıların gıcirtısı ve kumaşın hışırtısından başka bir şey duymadım.

"Adın ne?" diye sordu Bay Hall, ona birkaç adım atarken. Ağzının kenarlarındaki sert çizgi stresten kaynaklanıyor olabilirdi.

Ya da o kadar çok ameliyat geçirmişti ki artık gülümseyemiyordu.

"Jayce," diye cevap verdim, elini sıkıp sıkmamam gerektiğini düşündüm, başımı sallamakla yetindim ve vücudumun şeklini net bir şekilde görebileceği şekilde ayağa kalktım.

"Boyun kaç?"

"6 feet 0 inch" diye cevap verdim, sanki bir tabancadan ateş edilmiş gibi. Her zaman elimde böyle bir şey olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden ezberlemiştim.

"Ağırlık?"

"£135."

Oranlarıma şüpheyile baktı. "Çizgiye kadar koş ve tekrar geri dön. Güzel."

Ty'ın yardımıyla koşma alıştırmaları yapmıştım ve rahat görünmek için elimden geleni yaptım.

Tasarımcı vücudumu incelemeye devam ederken "Hiç deneyiminiz var mı?" diye sordu.

"Birkaç atış," dedim dürüstçe, gerçi yalan söylemek bana daha uygun olurdu. Ancak, kontrol edebilirdi ve o zaman kesinlikle çuvallamış olurum. Tekrar sokağa çıkmak istemiyordum, sadece bunu yapmak zorundaydım!

"Yani defile yok mu?" diye sordu Bay Hall ve ben başımı salladım. "Çok riskli." Gözlerini panosuna indirdi ve ismimin üzerini çizdi.

"Efendim, ben gerçekten iyiyim. Çabuk öğrenirim ve sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tedirgin bir şekilde gözlerini kaldırdı ve hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Bana bir şans ver, pişman olmayacaksın."

"Aradığım görünüşe sahipsin, sorun bu değil."

"Belki... Seni etmeyi hala başarabilirim?"

Sadece tek bir şansım olduğunu biliyordum. Bu yüzden önünde diz çöktüm. Ona baktım ve tüm düşüncelerimi yok ettim. Gözlerindeki ifade değişmişti ve hayır demeyeceğini hissetmiştim.

Titreyen parmaklarımla fermuarını açtım. Kıpırdamadan durdu ve fermuarı indirmeme izin verdi.

Sadece yap, Jayce, devam et! Kendimi motive etmeye çalıştım. Ne yaptığımı anlamadan pantolonunun içine uzandım ve sarkık sikini çıkardım.

Dudaklarımı ona açtığımda bir hırıltı çıkardı. Tadı berbattı ve neredeyse kusmama neden olacaktı. Tam boğulmak üzereydim ki Ty' ve bana öğrettiklerini hatırladım.

Burnumdan nefes aldım ve dudaklarımın ileri geri hareket etmesine izin verirken öğürme refleksimi bastırdım. İğrençti, özellikle de sertleştiğinde. Çıkardığı sesler dalgalı inlemelere benziyordu. Demek ki doğru yapıyordum.

Ty bana iyi öğretmişti, çünkü geri dönemeyeceği bir noktaya ulaşması uzun sürmedi. Parmakları saçlarımı pençeledi ve ağzımın içine girdi. Her seferinde kusmanın eşiğine geliyordum ama kendimi toparlamayı başardım. Olanların hiçbirisi seksi değildi. Aksine, bitmesi için sabırsızlanıyordum.

Boşalmak üzereyken, "İşi aldın," diye mırıldandı.

Dudaklarımı geri çektim, elimle onu ve aynı zamanda spermini yakalamak için bir mendil çıkardım. Yutuyormuşum gibi yaptım ve hepsini elimdeki mendile tükürdüm.

Bay Hall güldü, ama nedense gergin yüzüne hiç yakışmamıştı. Titreyen dizlerimin üzerinde ayağa kalktım ve gözlerinin içine bakmadım.

"Beni ikna ettiniz." Kuyruğunu tekrar topladı ve listesindeki bir şeyi not aldı.

Orada öylece durdum ve midemde vücudumun geri kalanına yayılan o iğrenç boşluğu hissettim. Sefil hissetmek yerine, bir şekilde hiçbir şey hissetmiyordum.

"Gösteri yarın saat 14:00'te, zamanında gelin. Öncesinde gelip beni tekrar görün ve prova yapalım."

"Teşekkür ederim."

"Podyumda da bu kadar iyi olmadığını göreceğiz."

Kapı arkamdan çarparak kapandığında, artık geri dönüş olmadığını biliyordum. Artık Ty ve diğer çocuklar gibiydim ve bu konuda kötü bile hissetmiyordum. Sadece hiçbir şey hissetmiyordum.

JAYCE

DBütün gece Ty benimle koşma alıştırmaları yaptı. Ancak bunun gerekli olmadığından emindim. Ne kadar iyi ya da kötü koştuğunuz önemli değildi.

Karizma, güzel bir yüz bile değil. Bay Hall bir modelden ne beklediğini etkileyici bir şekilde göstermişti. Ben onun için bir tele çocuktan başka bir şey değildim. Bu yüzden şovdan önce yanına çağırdığı tek kişinin ben olmama şaşırmadım. O buna prova dedi ama ben farklı bir yorum getirdim.

"Kapıyı kilitle," dedi selamlarken. Beni oldukça küçük ve kalabalık bir odaya çağırmıştı.

Yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktüğünde ve pantolonunun düğmesini açtığında hiçbir şey söylemedim. Ama bu sefer çenemi kaldırdı, böylece aşağıdan gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti ve ben de itaat ettim. Neredeyse mekanik bir şekilde pantolonumdan kurtuldum, gömleğimi, pantolonumu ve çoraplarımı çıkardım. Doğrudan sikime baktığında bile hiç utanç duymadım.

"Masanın üzerine," dedi sikini çıkarırken. Pantolonunu çıkarmanın gerekli olduğunu bile düşünmedi.

Sert ahşap masanın üzerine eğildim ve kırımını ona doğru uzattım. Bay Hall bir prezervatif torbası açtı ve kısa bir süre sonra deliğime bir şeyin bastırıldığını hissettim. İçime girerken gözlerimi kapattım. Elbise jeli kullanmıştı ama yine de sert bir başlangıçtı. Sıcak ve sıkı hissi bu sefer hiç de hoş değildi. O içimde hareket ederken gözlerimi kapalı tuttum.

Oda heyecan sesleriyle doluydu ama bana ulaşmadılar. Belimi sertçe kavrayışı, popomun ritmik tokatları gibi beni üşüttü. Bay Hall sanki bunu her gün yapıyormuş gibi içimde hareket etti ve ben direndim, gözlerim hala kapalıydı.

O hızlandıkça ben sesimi çıkarmadım. Felç olmuş bir halde, bana istediğini yapmasına izin verdim. Tüm sahneyi uzaktan izlediğim için bir şekilde orada bile olmadığım kapıldım. Hiçbir uyarılma, utanma, pişmanlık, iğrenme ya da acı hissetmedim. Sadece hiçbir şey yoktu.

Tasarımcı sonunda işini bitirdiğinde boğuk bir nefes sesi duyuldu. Yüksek sesle nefes alıp vererek sikini içimden çıkardı. Neyse ki prezervatif kullanmıştı da düş almak zorunda kalmamıştım. Şimdilik elbiseyi silmek için bir mendil yeterliydi.

Tekrar giyindiğimde kendimi zombi gibi hissettim. Oradaydım ve bir şekilde değildim.

"Sonra beni görmeye gel. Şimdi makyajını yap, gösteri iki saat sonra başlayacak ve sen daha giyinmedin bile." Çirkin sırtışı beni en az sözleri kadar soğuk bıraktı.

Ayrılmadan önce kendime *bunun sadece bir iş olduğunu* hatırlattım. *Herkes böyle yapar*, dedi Ty içimden.

Tasarımcıya çağrılan kimseyi görmedim ama bu konuyu daha fazla düşünmek istemedim. Ne de olsa bu para alacağım ilk işti ve her şeyi doğru yapmak istiyordum. Yine de bunun için çok geç olduğu hissine kapılmaya başlamıştım.

Boğazımda sert bir yumru oluşmuştu. Saatler sonra heyecandan neredeyse pantolonumu ıslattığımda hala oradaydı. Çünkü performansımın zamanı gelmişti ve podyumda tökezleyip kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum.

Işık son derece kör ediciydi ama aynı zamanda diğer her şeyi unutmama da yardımcı oldu. Gösteriyi izleyen insanlar, ritmi çok yüksek olan müzik

o kadar gürültülüydü ki kalp atışlarımın hızını belirledi. Uzun yürüyüş yolunda yürürken bacaklarım kendi kendine hareket etti, çılgınca yanıp sönen kameralara baktım ve tekrar geri yürüdüm. Hepsi bu kadardı. Sonra herkes bir kez yürüyene kadar bekledim, bir kez daha dışarı koştum ve işim bitti. Bir dakikadan az bir gösteri için dört saatlik hazırlık.

"Gerçekten çok iyiydin!" Tıpkı benim gibi işe girmiş olan Ty beni övdü.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, çünkü bir şekilde hâlâ bedenime dönmemiştim. Aşamadığım görünmez bir bariyer vardı.

"Şaşırmış gibi bakma, her şeyi doğru yaptın. Artık bu sektörde nasıl iş bulacağını biliyorsun. Bu bir al-ver meselesi."

Boş gözlerle arka çıkışın önünde sigara yakan Ty'a baktım.

"musun?"

Gerçekten sigara içmiyor olmama rağmen başımı salladım. Kendimi yeniden hissetmek için başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. O uyuşukluk hala oradaydı ve bir şekilde artık gülümseyemiyordum. O gün içimde bir şeyler kırılmıştı.

"Ona teşekkür etmelisin, bu gerçekten iyi bir ilk işti, herkes seni gördü ve kesinlikle daha fazla seçmeye davet edileceksin." Ty'ın keyfi yerindeydi. Kendi tayin ettiği akıl hocam olarak kariyer basamaklarını hızla tırmandığımı görmek istiyordu. Ancak ben aşağı düşmek istemediğimden emin değildim.

Sigaradan ilk nefesimi çektiğimde öksürdüm. Duman burnumu yaktı ve ciğerlerime kramplar girmesine neden oldu. Mide bulandırıcı bir duyguydu ama nefes vermek daha iyiydi. Kramp hafifledi ve gerginliğimin bir kısmı da onunla birlikte azaldı.

Ty göz kırparak, "Bende daha da seksi şeyler var ama daireye dönene kadar sana göstermeyeceğim," diye tahmin etti. "İlk işinde bu kadar iyi bir iş çıkarmış olmanı kesinlikle kutlamalıyız."

"Bay Hall beni tekrar görmek istiyor." Birden daha önceki sözlerini hatırladım.

"Yine mi? İki kere yeter, ayrıca sen zaten işini yaptın."

"Ben giderim," dedim sessizce, sigaramdan birkaç nefes daha çektim ve sonra söndürdüm. "Beni tavsiye etmesini istiyorsun, değil mi?"

"Görüyorum ki işi anlamışsınız."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve içeri girdim.

Onları yürümeye zorladığımda bacaklarım ağırlaştı. Beni doğruca son modelleri de elbiselerinden çıkarmakla meşgul olan tasarımcıya götürdüler. Keyfi yerindeydi, defile onu tatmin etmiş görünüyordu.

"Jayce, seni övmek zorundayım, gerçekten iyi bir iş çıkardın. Tabiri caizse ilk kez sahneye çıktığın için modellerimin arasında göze çarpmadın. Aferin sana."

Gülümsedim ama gerçek değilmiş gibi geldi.

"Gelecek sezon için seni kesinlikle tekrar ayarlayacağım. O zamana kadar pratik yapmaya devam etmelisin." Asistanı tarafından odadan çıkarılmadan önce bana sadece göz kırptı.

İşim resmen bitmişti. Ve sonunda bir rahatlama hissettim.

Ty dışarıda, sokakta bekliyordu. Sigarasından bir nefes çekmeme izin verdi ve sürekli önümde nasıl harika bir kariyer olduğundan bahsetti.

Gülümsedim çünkü ona inanmak istiyordum. Ciddiye alınmak ve dışarıdaki insanlara yaşlı kadınların ceplerini boşaltan bir hırsızdan daha fazlası olduğumu şansına .

Yine de bu boşluk içimde kalmaya devam etti. Bende bir sorun vardı ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu çünkü saat çoktan geç olmasına rağmen Ty'ın otobüste bana açıkladığı gibi günün programında hala bir oyuncu seçimi vardı.

"Bir tane daha mı?"

"Bu sefer farklı," dedi gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. "Ajans sadece birkaçımızı gönderiyor, bu biraz daha özel."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu iç çamaşırı hakkında. Resimler parlak moda dergilerinde yer almayacak. Ama iyi para kazanacaklar, yani var mısın?"

Başımı salladım çünkü tek önemsendiğim şey paraydı. Ne pahasına olursa olsun dairedeki yerimin parasını ödemeyi başarmak istiyordum.

Son dökümün yapıldığı yere vardığımızda güneş çoktan batmıştı.

Oakwood'dan çok uzakta olmayan, havaalanı yakınlarında oldukça köhne bir fabrika binasıydı. Sokak sınırlarını en ince ayrıntısına kadar bilmiyordum, onlar da değişiyordu, ama çetenin havza alanına yakın olduğumuzdan emindim.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" diye sordum Ty'a. O da hemen bir sigara yaktı.

"Kesinlikle, daha önce onlar için çalıştım."

Oakwood'a bu kadar yakın olması hoşuma gitmemişti. Hunter'ın beni gerçekten takip ettiğini düşünmüyordum ama Richy birbirimizi son gördüğümüzde oldukça perişan görünüyordu.

Kesinlikle beni kovalamayacak, onun için hiçbir zaman o kadar önemli olmadım, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırladım.

"Gergin misin?" diye sordu korku nedir bilmeyen Ty. Her zaman rahat ve uyumlu biriydi. Ancak iki yılı aşkın bir süredir sektördeydi ve bu süre içinde çok deneyim kazanmıştı. Ben daha işin çok başındaydım. Ama artık geri çekilemeyecek kadar derine inmiştim.

Bu dünyada hayatta kalmak için kimseye ihtiyacım olmadığını herkese kanıtlamak istiyordum. Ne çeteye, ne Richy'ye, ne de Alec'e. Bir daha asla kimseye bağımlı olmak ve asla kendi başıma başaramayacağıma dair o mide bulandırıcı duyguyu yaşamak istemiyordum.

"Bana bir nefes ver." Ty'ın gönüllü olmasını beklemedim, onun yerine sigarayı elinden aldım. Sırıttı çünkü kendinden emin tavrım hoşuna gitmiş gibiydi.

"İşte tam da bu tavırla gidip işi alacaksın. Unutmayın, biz kötü çocuklarız. İhtiyaç duyduklarını alan kötü çocuklar."

Kötü bir çocuk, evet, öyleydim. Hayatta kalmak için her zaman ihtiyacım olanı aldım. Bu açıdan, bu iş benim için mükemmeldi.

Kendimden emin bir sırtışıla dumandan derin bir nefes çektim. Artık boğazım yanmıyordu. Aksine, dumanın

Bir sonraki işe girmek üzere olduğumu düşününce adrenalın vücuduma hücum etti.

Kapının üzerindeki garip logoya birkaç kez baktım ve sonunda ne anlama geldiğini anladım.

"Burada porno mu çekiyorlar?"

"Hayır, o kadar da kötü değil." Ty güldü.

"Garver saygın bir ajans olduğunu söyledi. Bizi neden buraya gönderiyorlar?"

"Onlar yapmadı. Davetiye bir arkadaşımından geldi."

Cennet kuşu Jo Garver'in modelleriyle daha çok eğlenen bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında her zaman beklemediğiniz kişilerdi.

Örneğin Ty, iyi bir komşu çocuğu gibi görünüyordu, hoş, açık fikirli, vahşi bir bukle başı ve kazanan bir gülümseme. Ve yine de bana bir sakin nasıl düzgün emileceğini göstermişti. Peki neden şaşırmıştım?

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Ne yapmak istersen," diye yanıtladı gizemli bir şekilde.

"Böyle bir oyuncu kadrosu var mı ki?"

"Hızlı öğreniyorsun, Jay," diye sırtarak cevap verdi. "Şöyle söyleyelim, hazır olduğunda iş hemen başlar."

Sigaradan derin bir nefes daha çektim, sonra kül tablasında söndürmek yerine yere bıraktım ve ezmek için ayağımla üzerine bastım.

Ty , "Ne kadar asi," diye yorum yaptı.

Ona en iyi parmağımı verdim, sonra da kapıya kadar onu takip ettim.

Bina oldukça köhneydi, uygun bir şekilde adlandırılmış *Gangbang Boys* dışında burada başka kimse yoktu.

Büyük bir kapıdan geçerken, fotoğraf stüdyosuna dönüştürülmüş bir tür salona vardık. Çeşitli arka planlara sahip çeşitli setlerde çıplak ve oldukça açık pozlarda erkeklerin fotoğrafları çekiliyordu.

Yeni ortaya çıkan güvensizliği yuttum ve Ty'ı tezgâha kadar takip ettim; tezgâhın arkasında bizim yaşlarımızda olması gereken oldukça yakışıklı bir adam oturuyordu.

Her birimize siyah bir zarf uzattı.

Ty kaşlarını bilerek kaldırdı ve sonra onunkilere baktı.

Bu iş için ne kadar alacağımızı merak ediyordum ve zarfın içinden 1000 dolar çıkınca şaşırdım.

"Bunun için tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" diye mırıldandım giriş yapmak için bekleyen diğer çocuklara katılırken.

"Bir saatlik poz, oldukça iyi bir maaş, değil mi?"

"Bir saat mi? Bin dolar için fazla değil."

"Sana söyledim, bu iş ağırlığınca altın değerinde."

"Ve sen hala o değersiz dairede mi yaşıyorsun?"

"Paraya başka bir şey için ihtiyacım var."

Neyi ima ettiğini çok iyi biliyordum. Ty bana birden fazla kez onun *bokunun* tadına bakmayı teklif etmişti. Ancak, uyuşturucu hayranı değildim. Çocuk yurduundayken biraz denemiştım ama bana hiç iyi gelmemiştı ve çocuklardan biri bu yüzden öldükten sonra bir daha asla bir şey almayacağıma yemin etmiştım.

"Sakin ol Jay, ürkmüş bir geyiğe benziyorsun."

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim ve cebimde kaybolmasına izin vermeden önce parayı saydım. Karşılığında benden ne , daha önce yaptıklarımın daha kötü olamazdı.

On dakikadan az bir süre sonra sıra bize geldi. Ty pespaye görünümlü bir adamla perdelerden birinin arkasında kayboldu, ben ise oldukça iri yarı, sakallı bir adamla plajda güneşli bir gün tarzında bir fotoğraf setine gittim. Perdede denizin bir kısmı ve mavi gökyüzü gösteriliyordu. Ayaklarımın altındaki kum gerçektı, ama resmin üstünden çıkan tuhaf palmye ağacı gerçek değildi.

"Sınır var mı?" diye sordu adam kamerayı ayarlarken.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdim ve gömleğimi çıkardım.

"Yavaş ol, ufaklık. Giyinmeye . İşaretin üzerinde dur ve beni aç. Sonra göreceğiz."

Sonuçta beni çıplak istediği ortaya çıktı, ama önce gömleğimi baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı ekmemi ve istemiyormuşum gibi davranmamı istedi. Ama sonuçta ırılıplaktım ve çirkin posterin önünde akla gelebilecek her şekilde poz verdim. Tüm bu süre boyunca gözümün önünde para vardı ve ayrıca bana yakında biteceğini söyleyen saat.

"Ve şimdi öne doğru eğilin ve sanki biri sizi kınızdan sikecekmiş gibi arkanıza bakın."

Vücudumun sunabileceği her şeyi ona verirken kendimi sessiz bir seyirci gibi izledim.

İşini bitirdiğinde yanıma geldi, sikimi kavradı ve karanlık bir şekilde sırtıttı. "Gerçekten iyi gidiyorsun, evlat. Biraz pratik yaptın, değil mi?"

Dokunuşunun beni soğuk bırakmasına şaşırmadım, içimde hiçbir şey kıpırdamadı, kesinlikle hiçbir şey.

"Bir atışım daha var, sonra işim bitecek. Kalın borumu o küçük dar deliğinde istiyorsan beni bekleyebilirsin."

"Tamam," dedim, çünkü önemli değildi. Bir horozun az ya da çok önemi yoktu. Ty bana bunun işin bir parçası olduğunu ve bu konuda herhangi bir endişe duymak yerine buna alışmam gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmişti.

"Sonra görüşürüz, evlat." Gitmek için dönmeden önce kasıklarını tuttu ve bana kocaman şişkinliğini gösterdi.

Ne zaman bu kadar kayıtsız kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu kesinlikle işleri kolaylaştırıyordu. Ve zirveye ulaşmama yardımcı olacaktı. Özgürlüğün yattığı yere gitmek istiyordum.

Ty henüz dönmemişti ve arka odadaki adamla ne yaptığını gerçekten bilmek istemiyordum, bu yüzden onu dışarıda beklemeye karar verdim. Bana sigaralarını bıraktı ve ben de biraz temiz hava almak için dışarı ıktım.

Yağmur yağmaya başlamıştı ama bu beni rahatsız etmemeliydi. Cam tentenin altında durdum ve bir sigara yaktım.

Yaz yağmurunun taze kokusu burnuma çarptı ve içimde hayata benzer bir şeyler uyandırdı. Günlerdir durmak bilmeyen bir gerilim altındaydım. Sabahtan akşama kadar kendimi bir randevudan diğerine sürükledim ve her seferinde ancak gece yarısından sonra uyuyabildim.

beş saat sonra tekrar kalkmak ve güne hazırlanmak için.

Bir model olarak hayat gerçekten çok yorucuydu. Gözlerim kapalı bir şekilde eski binanın cephesine yaslanıp dumanın ciğerlerime girip çıktığını hissetmekten başka bir şey yapmadığım bir anda kol ve bacaklarımdaki ağırlığı hissettim. Yağmur durmadan yağıyor ve diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Kalbimin hâlâ attığını biliyordum ama hissedemiyordum. Daha önce bir milyonerin bana her dokunuşunda çok şey hissettiğim yerde artık hiçbir şey kalmamıştı. Kara, karanlık bir delikten başka bir şey yoktu. Tam içinde duruyordum ve artık başımın üzerindeki ışığı göremiyordum.

Yağmur damlalarının gölgelikte çıkardığı düzenli çınlama, bir arabanın yanaşmasıyla aniden kesildi. Kapının hemen dışında durdu ve hepsi siyah giyinmiş birkaç adam dışarı çıktı. Daha fazla uzatmadan bana doğru koştular, kollarımdan tuttular ve beni yağmurun içine çektiler.

Soğuk ıslaklık bana çarptığında, sersemliğimden uyandım.

"Ne oluyor lan?! Bırak beni!"

Adamlardan biri minibüsün sürgülü kapısını açtığında neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyordum.

Karşı koymaya çalıştım ama sayıları çok fazlaydı ve çok güçlüydüler. Ben arabanın içine düşene kadar fedailer gibi kollarımdan çektiler.

"Kimsiniz lan siz ve ne istiyorsunuz?" diye tısladım içlerinden biri beni yere iterken. "Seni Hunter mı gönderdi? Benim gönderdiğimi mi söylüyorsun-"

Başıma bir şey çarptı ve bir anda yok oldum.

ALEC

DAltın-kahverengi sıvı, bardağın içinde ileri geri döndürdükçe binlerce yönden parılıyordu. Işık birçok pürüzlü kenarda kırılıyor ve *Jenssen Arcana Konyak*'ın inanılmaz derecede pahalı görünmesini sağlıyordu. Ve şişesi 6000 dolardı. Normalde bu kadar yüksek kalitenin tadını alabilirdim ama bugün durum böyle değildi. Süpermarketten alınmış ucuz bir konyak da , her gergindi çünkü en kötüsünü bekliyordum.

Hatta kapı açıldığında kısa bir süre irkildim. Sakinleşmek için bir an gözlerimi kapattım, sonra ziyaretçime döndüm.

"Yani?" diye sordum, daha fazla merakta kalmak istemiyordum.

"Tamamdır."

Başımı salladığımda göğsümde garip bir yanma hissi oluştu. "Güzel, gidebilirsin."

Kapı beni tekrar ürküten bir gürültüyle kapandı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, aksi halde mükemmel olan düzeni bozdum. Yıllar boyunca inşa ettiğim her şey bir anda çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hollywood Hills'teki villamda güneşin altında dinlenmek ve her geçen saniye daha fazla para kazanmamı izlemek yerine, şimdi bir çıkmaz sokağın sonundaki şehir villamda oturmuş, dünyanın nihayet yıkılmasını bekliyordum.

Tabancayı elimde evirdim çevirdim ve şimdi onu kullanmanın zamanı olmadığını merak ettim. Aslında, onu sadece

korumam için. Bir gün onlara ihtiyacım olacağına hiç inanmamıştım. Ne yazık ki şimdi her şeyi farklı görüyordum.

Şarjörün dolu olup olmadığını kontrol ettim ve emniyeti açtım. Sonra silahı taktım ve kapıya nişan aldım. Kapıdan giren her kimse bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

Sol gözümle odaklanmak için sağ gözümü kısıtım. Ateş etmeyi öğrenmiştim ama bu konuda pek de iyi değildim. Birini öldürmek yerine muhtemelen kolundan vururdum.

Nefes aldım, nefesimi tuttum ve sonra parmağımı tetiğe koydum.

Nefes verdiğim anda biri kapıyı çekerek açtı. Dave silahımın namlusuna bakarken dondu kaldı.

Parmağımı hemen tetikten çektim ve tabancayı indirdim.

"Ne yapıyorsun? Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Dave kalın gözlüklerini düzeltti, gülümsemesine rağmen gerginliği her halinden belliydi.

"Ne ne yok?" diye sordum ve silahı yerine koydum.

"Korkarım pek bir şey yok. Adamlarımız her yerde ama henüz tek bir ipucu bile yok. Ben de farklı olmasını isterdim."

Küfrederek yumruğumun bir sandalyeye çarpmasına izin verdim. Sallanmaya başladı ve sonunda devrildi.

"Bu doğru olamaz! Her yerde yüzlerce adam var ve tek bir ipucu yok mu? Ajansınızın dünyanın en iyisi olduğunu sanıyordum. Paraya değdiğini söylemiştin."

"Bir şeyler bulacaklar, Alec. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Zaman mı? Ne kadar zamanım var? Evimi her an basmayacaklarını kim söyleyebilir?" Yerleşik sakinliğim çoktan gitmişti. Bu durumda ne düşünebilir ne de uyuyabilirdim. "Polisi ya da FBI'ı bu işe bulaştırmayı çok isterdim ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz, o yüzden adamları sonuç almaları için gaza getirin!"

"Sakin olun, onları bulacağız ve sonra bir çözüm üzerinde konuşacağız. Her şey eski haline dönecek."

"Saçmalık!" diye tersleyince bir adım geri çekildi. Dave'in sert bir adam biliyordum, benim ve saldırganlığımı kaldıramazdı. Nadiren öyle davrandım ama davrandığımda da hemen gözünü korkuttum. Bu bana pek yardımcı olmadı,

Bu işi çözmesi için ona güvenmek. Eğer bu evden ayrılır ayrılmaz lanet kafam gümüş bir tepside önüme konmayacak olsaydı bunu kendim yapmak isterdim.

Zengin ve ünlü olunca böyle oluyor işte. Başımı salladım ve ensemini ovuşturdum. Bu şehirdeki herkes yüzümü tanıyordu, görünmeden kaybolmam ya da sokaklarda gizlice yürümem imkansızdı. Muhabirler dışında, benimle uğraşan başka insanlar da vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Neden şimdi? Neden on yıl önce değil?" Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Bilmiyorum ama öğreneceğiz."

"Peki bu arada ben ne yapıyorum? Burada oturup ölene kadar içiyor muyum?" Büyük bir yudumun daha bardağıma sıçramasına izin verdim.

"Onun bu işle bir ilgisi olduğuna eminim," diye homurdandım ve içindekileri bir dikişte yuttum.

"Görünüşe göre gerçeği öğrenmek için adamlarımızı peşinden göndermeliyiz."

"Hayır, kendim yaparım."

"İstiyorsun ... Emin misin? Sanırım böyle bir şeyi düzgün bir şekilde yapmak için biraz fazla utangaçsın?"

Dave'e aklını kaçırmış gibi baktım. "Ben yaparım, ben bitirene kadar hiçbiriniz onunla konuşmayacaksınız."

"Acil bir durumda size destek olabilmeleri için kapının dışına birkaç adam göndereceğim."

"Yani o bir katil mi?" Küçümseyerek homurdandım, çünkü bunu gerçekten hayal bile edemiyordum. "Pek olası değil ama haklısın, işimi şansa bırakmamalıyım. Özellikle de onunla."

Jayce beni kandırmakta çok başarılı . Olduğunu söylediği kişi olmadığı gerçeğini bir an bile düşünmemiştim. Bana bu kadar yaklaşmasına, bu kadar dikkatsizce, bu kadar safça izin vermiştim. Bu kesinlikle bir daha başıma gelmeyecekti!

"Onu nerede buldular?" diye sordum Dave'e.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kaşlarımı talepkâr bir şekilde kaldırdım.

"Gangbang Boys'dan yeni geldi. Orada bir iş yapmış olmalı."

Küçümseyerek homurdandım. En azından bu noktada onun hakkında yanılmamıştım.

"Demek o bir fahişe."

"Her şey buna işaret ediyor, evet."

"Ve o bizden daha çok şey biliyor."

"Sanırım bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Kendime cesaret vermek için bir bardak daha doldurdum. Normalde işadamlarıyla sosyalleşir, hisseler ve yatırımlar, krediler ve durgunluk hakkında konuşurdum. Ölüm tehditleri daha az yaygındı. En azından bu ölçüde. Altı saat içinde o kadar çok kişi gelmişti ki artık evimde duramaz hale gelmiştim. Sahildeki küçük kaleme kaçmak zorunda kaldım; bir yolun sonunda ve sık ağaçların arkasında diğerlerinin arasında iyi gizlenmiş olan eve. Burada yaşadığımı kimse bilmiyordu ama yine de etrafımda en iyi yirmi adamım vardı ve gece gündüz kapıları, pencereleri ve mahalleyi gözlüyorlardı. Ama bu yeterli olmaktan çok uzaktı.

"Yarın sabaha kadar cevap vermek istiyorum Dave. Aksi takdirde başka sayfalar açacağım."

"Merak etme, davanın üzerindeyiz ve bir şeyler bulacağız. Sorgulamaya seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Bardağı masaya çarptım ve bir hamleyle ayağa kalktım. Biraz başımın döndüğü gerçeğini özenle görmezden geldim.

"Ben yaparım! Ve hangi sesi duyarsanız duyun, içeri girmeyin."

JAYCE

DKafatasımdaki zonklama o kadar dayanılmazdı ki tekrar uyumayı diledim. Ama ne yazık ki bu mümkün değildi çünkü ağrı tüm vücuduma yayılıyordu.

İnleyerek sert zeminde kıpırdandım, kan tadı alıyordum ve biri bana yumruk attığında kendi dilimi ısırığımı biliyordum. Başımın arkasını tutmak için kaldırdığımda kolum inanılmaz derecede ağırlaştı. Orada devasa bir şişlik oluşmuştu ve çok acıyordu. Her kimse beni bayıltmak için bir ağaç gövdesi kullanmış olmalıydı.

Siktiğimin otuzbircisi!

Hangi kış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hunter beni yakalamak için çok hevesli görünüyordu. Bu adamları üzerime salmak biraz abartılıydı.

Richy şarkı söyledi mi?

Son bir haftadır pek iletişimimiz olmamıştı, ona saklandığımı ve artık normal bir iş yapmaya çalıştığımı söyleyen birkaç mesaj yazmışım ama nerede yaşadığımı ya da başka nerelerde takıldığımı söylememiştim. Yani bana hiçbir şey söyleyemezdi.

Ty'ın bununla bir ilgisi var mı?

Hayır, bu da bana pek olası görünmedi. Sonuçta o bir modeldi ve herhangi bir yeraltı örgütüyle bağlantısı yoktu. Gerçi içinde bulunduğu ortam da pek iyi adamlarla anılan bir ortam değildi. Bana zarar vermek isteyeceğini düşünemezdim.

Ama kim o zaman?

Soruyu daha sonraya ertelemeye ve şimdilik ortadan kaybolmaya karar verdim. Ama gözlerimi açtığımda heyecanım sıfıra inmişti. Karanlık bir mahzenin içindeydim. O kadar karanlıktı ki sadece belli belirsiz hatları . Duvarlarda bazı koyu gölgeler ve oldukça uzakta üzerinde zayıf bir ışık parlayan bir kapı vardı.

Altımda çıplak taş zeminden başka bir şey yoktu. Vücudum sanki saatlerdir burada yatıyormuşum gibi hissediyordu. Ayağa kalktığımda sırtım ağrıyordu. Baş dönmesi gözlerimi kapladı ve bir an hiçbir şey göremedim. İnleyerek alnımı ovuşturdum ve bir noktaya konsantre olmaya çalıştım. Ama yapamadım ve bu sadece alnımın arkasındaki ağrının artmasına neden oldu.

Ne de olsa sonsuza kadar burada yatamazdım ve nerede olduğumu ve her şeyden önce beni buraya kimin getirdiğini bilmem gerekiyordu.

Geçen her saniye Hunter'ın bu işle bir ilgisi olduğu daha da netleşiyordu. İnsanları karanlık mahzenlere kilitlemek onun tarzı değildi ama *kiminle* çalıştığını bilmiyordum. Ve Richy beni gerçekten tedirgin etmişti.

Seni öldürecek, gitmelisin," diyen uyarı sesi yine kulaklarımda çınladı.

Fazla umudum olmasa da en azından konuyu açıklamak istedim. Ne de olsa onlar beni öldürmeden önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Soğuk benim anahtar kelimemdi, kiler ısıtılmıyordu ve fayanslar son derece soğuktu. Titriyordum çünkü giysilerim yağmurdan dolayı hâlâ sırlıslıklamdı. Ya da artık saklayamadığım korkumdu. Sanki durdurulamayan bir otomatizm gibiydi. Bana her ne oluyorsa, sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum.

Ama savaşmadan pes edecek değildim, bu yüzden alnımın arkasına ne kadar sert vurursa vursun ayağa kalktım.

Sallandım ama dik durdum ve yönümü bulmaya çalıştım. Kapı her şeyden daha parlaktı ve bana bu odanın aslında ne kadar büyük olduğunu çok net bir şekilde gösterdi. O kadar uzaktaydı ki birkaç adımla bile ulaşamazdım.

Ona en yakın şey bir raftı. Ona tutundum ve dikkatlice duvara doğru ilerledim. Somut tuğlalar olduğu belliydi ama kısa süre sonra yine raflarla kaplandılar. Arkalarında yine soğuk tuğlalar vardı ve sonunda elbette kilitli olan kapıya ulaştım.

Kendimi ona doğru bastırdım ve tanıdık bir şey duyup duyamayacağımı görmek için dinledim. Ama hiçbir şey yoktu. Beni öldürmeye gelen insanların yumuşak mırıltısı bile yoktu.

Odayı aramaya devam etmeye karar verdim ve duvarın sol tarafı boyunca ilerledim.

Kısa süre sonra ağzına kadar garip silahlarla dolu bir dolapla karşılaştım. Bunların ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyordum ve kısa bir süre sonra dev bir dondurucu gibi hissettiren bir şeye ulaştım.

Burada garip şeyler var...

Ancak bunu düşünecek zamanım yoktu çünkü kulaklarım hâlâ çalışıyordu. Ayak sesleri kapıya yaklaştı ve ışık birdenbire gözlerimi kısmamı gerektirecek kadar parlaklaştığında aşağıya daldım. Bir gölge belirdi ve hemen kapıyı tekrar kapattı.

Ama ışık şimdi odayı da aydınlatıyordu, sarımsı bir renk ve biraz da kırmızı. Dolaplar, raflar ve hatta garip sandık bile aydınlanmıştı ve sonunda bir şeyi tanıdım. Az önce içeri giren adam nefesimi kesmişti.

Alec ...

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kalbimin tekrar attığını hissettim. Atıyordu - normalden daha hızlı ve daha güçlü. Ve bu bana hemen paylaştığımız her şeyi hatırlattı.

Yaşlı Jayce kollarını Alec'in boynuna dolamak istiyordu çünkü onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordu.

Ancak yeni Jayce buraya gelmeye zorlandığını çok iyi biliyordu.

"Kimin için çalışıyorsun?" Alec doğrudan konuya girdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyerek ayağa kalktım. Alnım hâlâ zonkluyordu ama acıyı belli etmemeye çalıştım. "Demek eski arkadaşlarına böyle davranıyorsun?"

"Biz arkadaş değiliz."

"Benim hatam, ben düşündüm ki... Oh, unut gitsin." Kafamın içindeki uğultu o kadar dayanılmazdı ki oturmak istedim. Ama sağlam durdum.

"Peki, kimin için çalışıyorsun?" diye tekrar sordu Alec.

"Suçlu gibi mi görünüyorum?"

Kendi kararlarımı veremeyeceğimi düşünmesi beni rahatsız ediyordu. Tabii ki haklıydı! Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın onun için daha anlamlı olmasını ummuştum.

Aklından bile geçirme, Jayce. Hiçbir anlamı yok!

"İsteddiğini nasıl elde edeceğini çok iyi bilen birine benziyorsun."

Güldüm çünkü bu çok saçmaydı. Alec'in benim ve hayatım hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. O çoktan kararını vermişti.

"Neden buradayım?" diye sorarak durumu çevirdim.

"Çünkü bana ."

İlk kez hareket ediyordu. Yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim.

"O ben miyim?"

"Bana yarım günlük bir ilgi borçlusun," diye hatırlattı ve ne yazık ki haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Ve şimdi bunu talep etmek mi istiyorsun? Burada mı?" Etrafıma bakındım ve aniden bir oyun odasında durduğumu hissettim. Daha önce hiç görmemiş olsam da böyle hayal etmişim.

"Senden istediğim şeyi bana verebilirsin ve sonra gitmene izin veririm."

Boğazımdan bir kahkaha daha çalındı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Beni buraya haydutlar getirdi. Beni bir arabaya sürüklediler ve dövdüler. Şimdi de gitmeme izin mi vermek istiyorsun?"

"Böyle şeyler hakkında bir iki şey biliyor gibisiniz."

"En az senin kadar."

Artık o kadar sertleşmişim ki hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Peşime bir avuç tehlikeli adam takması Alec'in pek hoşuna gitmemişti. Ve her nasılsa, onun varlığında başından beri hissettiğim şey tam olarak . Alec'in

Tehlike. Onun sırrı. Karanlıktı, tıpkı gözlerinin içine bakmak gibi.

"Şimdi beni zincire vurup öldüresiye dövecek misin?" diye doğrudan sordum, ama bu onu şaşırtmadı. "Yoksa sadece konuşmak mı istiyorsun?"

Alec daha da yaklaştı, öyle neredeyse yüzünü görebiliyordum.

"Burada soruları ben soruyorum." Sesi öylesine soğuk bir ton almıştı ki istemsizce yutkundum. Zamanında pek çok tehlikeli karakterle tanışmıştım, hepsi de kanundan uzaktı ama hiçbirisi onun gibi değildi.

Hiçbir anlam ifade etmemesine rağmen, kokusu bana ulaştığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum çünkü o kadar güzel kokuyordu ki. Ve sonra o ses geldi ... Görünüşe göre ölmemiştim.

"Çantayı buldum. İtiraf etmeliyim ki çöp kutusu iyi bir saklanma yeri. Yine de pek akıllıca davranmamışsın. Evim CCTV kameralarıyla dolu, her hareketinizi kaydettiler."

Ne kadar aptalca davrandığımı hatırlayınca boğazım düğümlendi.

"Çöp kutularına poşet koymak yasadışı mı?" diye karşı çıktım ama Alec gözünü bile kırpmadı. Artık bana o kadar yakın duruyordu ki gözlerinin karanlık derinliklerini görebiliyordum.

"Sen kimsin ve benden ne istiyorsun?" hırladı. Dik durdum ve yüzüne baktım.

"Sanırım asıl soru şu, benden ne istiyorsun?"

"Jayce... Böyle oyunlar oynayacak havada değilim. Sen de öyle, çünkü cevap alamazsam ne olacağını bilmek istemezsin."

"Tahmin edebiliyorum. O adamlar oldukça acımasızdı. Hâlâ doğru düzgün düşünemiyorum."

"İşbirliği yapmazsanız başka şeyler de yapabilirler."

"Yani gerçeği bilmek istiyorsun?" diye sordum sessizce, çünkü bir şekilde onu görmek istememe neden oluyordu.

Sarsıntılı hareketler yapmamaya dikkat ederek otomatik olarak ona yaklaştım. Bir şekilde ne görmek için onu kışkırtmak istedim. Belki de özellikle

Zekiydim ama onun yanında hiç zeki olmamıştım. Aramızdaki o garip çatırtı, her ikimiz de onu iyi saklasak bile, hâlâ oradaydı.

"Seni kim gönderdi?"

Gözlerinin koyu grisi kısa bir süreliğine parladı, sonra eli o kadar hızlı yukarı doğru hareket etti ki onu savuşturamadım. Boğazımı kavradı ve çenemi kaldırarak ağzımı iyice görmesini sağladı.

"Bunu sana söylersem seni öldürmek zorunda kalırım," dedim gülümseyerek.

Ama Alec'in espri anlayışı gibiydi. Parmakları derime battı ve içimdeki havayı sıktı.

"Jayce, ben çok ciddiym. Seni kimin gönderdiğini söyle."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim ve bunun onun için yeterli olmayacağını biliyordum. Parmakları tenimde daha da derinleşti. Boynumdaki baskı o kadar güçlendi ki hafifçe paniklemeye başladım.

"Dalga geçme. Gerçekten kötü bir ruh halindeyim. Seni kim gönderdi?" diye homurdandı Alec.

"Ben..." diye inledim ama o kadar belirsizdi ki anlayamadı. O da beni bıraktı.

Boynumu tuttum ve derin bir nefes aldım. Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi atıyordu ama bunu ona göstermek istemedim. Beni bir şekilde korkutabileceğini düşünmesini istemiyordum.

"Bilmiyorum, tamam mı? Aptal dizüstü bilgisayarını çalmam emredildi ama kimin için bilmiyorum."

"Yani sen bir hırsız mısın?"

Eğlenerek güldüm. "Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Benden ne çaldın?"

"Ben almadım, tamam mı? Saat dışında senden hiçbir şey almadım."

"Cidden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Acı acı güldüm. "Biri yüzüne karşı söylediğinde bile gerçeği kabul etmiyorsun."

"Yani dizüstü bilgisayarımı çalman gerekiyordu. Neden?"

"Bilmiyorum."

Birden yakamdan tuttu ve beni göğsüme doğru itti. Sırtımdaki ağrı bacaklarıma kadar indi ama ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

"Seni kim gönderdi!"

"Bilmiyorum," diye tısladım, kendimi sonsuz bir döngünün içinde hapsolmuş gibi hissediyordum. "Sorman gerekiyorsa çok fazla düşmanın var gibi görünüyor."

Boynumdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Görünüşe göre hedefi tam on ikiden vurmuştum.

"Yani sizi eve gönderen bir aracı mı vardı? Yoksa bana hurdalıktaki boş posta kutusunun numarasını mı vereceksin?"

"Ha?"

Alec sıkıntıyla inledi ve beni bıraktı. "Dizüstü bilgisayarını çalmanı kim söyledi?"

Sessiz kaldım. Ondan bir şey sakladığımı hemen anlamış gibiydi, çünkü beni tekrar sert göğsüne bastırdı, bu sefer burnu benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

"Söyle bana," diye fısıldadı dudaklarıma bakarak.

"Bunu yaparsam ölmüş sayılırım," dedim dürüstçe ve bir şekilde felç oldum. Boynumu kavrayıp neredeyse dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar şefkatliydi.

"Onlardan kaçıyorum," diye fısıldadım. "Her şeyi berbat ettim ve şimdi beni arıyorlar."

"Seni kim arıyor?" diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

"Eski çetem. Liderleri Hunter, beni sana o gönderdi."

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce Alec beni bıraktı.

Orada donup kaldım, kalbimin deli gibi çarptığını hissettim ve ne kadar aptal olabileceğimi düşündüm. Dublöre hemen kanmış ve her şeyi ağzımdan kaçırmıştım!

"Şimdi mutlu musun?" diye tısladım ona, bilinçli olarak kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyordum.

"Hepsi bu değil," diye tahmin etti, bunun üzerine sadece inleyebildim.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Bunu göreceğiz."

"Şimdi benimle ne ?"

"Ben daha fazlasını öğrenene kadar burada kal."

"Burası çok soğuk," diye açıkladım ona.

"Buna alışkın olmalısın."

Ağzım açık kaldı çünkü daha önce bana hiç bu kadar çirkin bir şey söylememişti. Aramızda her ne varsa tamamen yok olmuştu. Alec pisliğin tekiydi ve hâlâ üzerimde çok fazla etkisi vardı. Umutsuzca ondan etkilenmeyi bırakmam ve sonunda benim için en iyi olanı yapmam gerekiyordu.

"Beni yukarı çıkarana kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

"Pazarlık edecek durumda değilsin Jayce. Sen benim tutsağımsın."

Esprili bir şeyler söylemek istedim ama aklıma bir şey gelmedi. Çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Kimse beni aramaya gelmeyecekti.

ALEC

*J*ayce artık parlamıyor.

Böyle düşüncelerle garipti. Jayce'le ilk tanıştığımda, kendisinden , delicesine parlayan bir aurası vardı. Şimdi ondan hiçbir şey . Bakışları değişmişti, hatta bakışlarında küçümseme bile görebiliyordum. Tutku yoktu, merak yoktu ve kesinlikle güven de yoktu. Jayce buz gibi sertti ve bana çok şey anlatmış olmasına rağmen gitmesine izin veremezdim. Çok biliyordu. Ve ben de biliyordum.

henüz değerlendirmek için yeterli değil.

"Nasıl geçti? Sana bir şey söyledi mi?" Oturma odasına girdiğimde Dave beni karşıladı. Öncekinden daha gergin görünüyordu.

"Hunter adında birini tanıyor musun? Jayce onun çetesinin lideri olduğunu söylemişti. Ama belki de bunu sadece uydurmuştur."

Dave omuzlarını silkti. "Adını hiç duymadım."

İşini hak edip etmediğini ilk kez merak etmiyordum. Evet, konu finansal ve organizasyonel konulara geldiğinde bir dahiydi. Her şeyi kontrol altında tutuyordu ve işe yarıyordu ama şimdi son derece tehlikeli bir durumdaydım ve onun yardımına her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

"Onunla ne ?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. Belki de sonsuza dek ortadan kaybolması onun için daha iyi olurdu. Ancak ben böyle bir şey yaptıracak tipte biri değildim. En azından daha önce buna hiç ihtiyaç duymamıştım.

"Haberler var," dedi Dave uysalca ve tablette bana gönderilmiş bir e-postayı gösterdi.

"Ne yaptığınızı biliyorum! "

"Başka bir tehdit," dedim nefesimi tutarak. "Aynı göndericiden mi?"

"Onları tanıyamıyorum. Mesajlar farklı adreslerden geliyor ama aynı kişi olabilir. Mesajlar çok kısa ve benzer bir tarzda yazılmış."

"Çok yardımcı oldu," dedim gözlerimi devirerek ve kendime bir bardak doldurdum.

"Bununla ne Jayce?"

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum."

"Adamlar... onunla ilgilenmeli mi?"

"Hayır! Kimse ona el kaldıramaz." Tüm bunlardan Jayce sorumluydu ve sonunda bana gerçeği söylediğinde yüzüne bakmak istedim. Çünkü söylediğinden çok daha fazlasını bildiğinden emindim. Eğer hepsi bir yalan değilse.

"O farklı," dedim Dave'den çok kendime.

"Seninle çok oynadı."

"Evet." Mantıklı olan da buydu. Jayce bir iş yapmıştı. En değerli varlığımı çalmak için beni baştan çıkarmaya çalışmıştı. Bunun için ne özür dileyecek ne de güzel sözler söyleyecektim. Jayce benim düşmanımdı ve gerçeği bilen biri için çalışıyordu.

"Kimin için çalıştığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Dave ihtiyatla.

"Henüz değil. Ne yazık ki çok fazla olası aday var. Olayla ilgisi olmayan biri de olabilir. Bunu en geç birisi kafama bir kurşun sıkmaya çalıştığında anlayacağım." Güldüm ama bunda komik bir şey yoktu. Bunca yıldır yaptığım şeyin karşılığını ne zaman alacağımı merak ediyordum. Şimdi o an hiç de uzak görünmüyordu.

Vücuduma soğuk bir karıncalanma hissi yayıldı ve bana fazla zamanımın kalmadığını hatırlattı.

"Çemberi biraz daha sıkı kapatabilir misin?" diye sordu Dave, zaten gerginlikten alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu.

"Muhtemelen. Emin olmak için kanıta ihtiyacım var." Konyağı yudumladım. Ölene kadar içmek istediğim gecelerden biriydi.

"Bu Jayce'e şimdi ne olacak? Onu ortadan kaldırmamız gerekmez mi?"

"Üst katta bir misafir odası tutacak," diye karar verdim ve onu getirmeleri için iki adam gönderdim.

"Sence bu akıllıca mı, Alec? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Düşman için çalışıyor ve hâlâ seninle oynuyor olabilir."

"Belki, ama mahzende donarak ölmesine izin vermeyeceğim."

"Onun sağlığını önemsiyor gibi görünüyorsun. O sadece bir telefoncu çocuk."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Aslında onun bir hırsız olduğunu ve kimsenin şüphelenmediği çok iyi bir hırsız olduğunu düşünüyorum."

Aklımdan bir düşünce geçti. Ama ben söyleyemeden tekrar kayboldu.

Dave endişeyle, "Dikkatli ol, onunla yalnız konuşmamalısın," dedi.

"Bunun için endişelenme. Onun yerine beni kimin öldürmek istediğini bulmaya çalış."

"Bildiğim kadarıyla, bu senin ölümünle ilgili değil, sadece ölümünle ilgili."

"Bu aynı şey değil mi?"

Dave alaycı bir şekilde gülümsedi çünkü haklı olduğumu biliyordu.

Eğer mesele kamuoyuna yansır, işim biterdi. Yıllarca hapse girebileceğim gerçeği bir yana. İtibarım, adım ve yüzüm sonsuza kadar yanacaktı.

Yüzüncü kez pencereden dışarı baktığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sokak hâlâ karanlıktı ve sadece sokak lambaları tarafından uzaktan aydınlatılıyordu. Bir türlü dinlenemiyordum. Uyku artık söz konusu bile değildi. Dışarıda birileri inşa ettiğim her şeyi tehdit ediyordu. Ne yazık ki bunu yapabilecek çok fazla insan vardı ve ne kadar düşünürsem düşüneyim bir sonuca varamıyordum.

Dave ve harika özel dedektiflerinin hiçbir şeyi halledememesi beni son derece rahatsız ediyordu. Neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve hala ellerinde hiçbir şey yoktu!

Kendimi pencerenin pervazından ittim ve odanın içinde yürüdüm. Üst kattaki oturma odası eski bir Viktorya dönemi evi tarzında parlıyordu.

Salonlar. Evlerimin her birinde farklı bir dönem tarzında yaşadım, ancak antika mobilyalar bile bugün moralimi düzeltmedi.

Bakışlarım, pırıl pırıl siyahlığıyla odaya hâkim olan kuyruklu piyanoya takıldı. Kapağını açtım ve parmaklarımın tuşların üzerinde kaymasına izin verdim. Uzun zamandır piyano çalmamıştım ama bu duyguyu sık sık özlüyordum. Müzik kelimelerin anlatabileceğinden çok daha derine iniyordu. Üzerinde dengede durduğum uçurum, ilk melankolik notaların çınlamasına izin verdi.

Melodi odayı doldururken gözlerimi kapattım. Karanlık, trajik ve acımasızdı ama güzeldi ve bana bir anlığına unutturdu.

Bir süre sadece parmaklarımın oyununa teslim oldum.

"Bunu nereden öğrendin?"

Başımı çevirdim ve Jayce'in iki adım ötede durmuş beni izlediğini gördüm. Geldiğini duymamıştım.

"Senin misafir odasında kilitli uyuman gerekmiyor mu?"

"Kaçtım çünkü kimin bu kadar iyi oynadığını bilmem gerekiyordu. Bunu bilmiyordum ..."

Kapağı anahtarların üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Jayce önümde durdu, parmakları kollarımı sarmıştı.

"Benim yüzümden durma, lütfen."

Sözleri beni istediğimden daha derinden etkiledi. Bir an için parlak mavi gözlerindeki parıltıyı tanıdığımı sandım, sonra onun ne olduğunu hatırladım: düşmanım.

Parmaklarını kendimden çektim ve bir kez daha dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdüm.

Jayce garip bir sesle, "Beni tekrar kilitlemeleri için adamlarını mı çağıracaksın?" diye sordu.

"Onlardan yine kaçarsın," diye sözümü tamamladığımda gerçekten de güldü.

"Sanırım el beceriniz o kadar iyi ki kilitleri de açabiliyorsunuz?"

"Arabalar, kapı kilitleri, yaşlı kadınların çantaları. Bir sokak çocuğu olarak bilmeniz gereken her şey."

"Sokak çocuğu mu?" diye sordum, aslında trajik hayat hikâyesiyle ilgilenmiyordum. Herkesin hayatta hangi yolu seçmek istediğine dair bir seçeneği vardı. Ben buna yürekten inanıyordum ve

Aklınıza koyduğunuzda bir Şeyi başarabileceğinizin en iyi rneği.

"Evet, nereden geldiğimi sanıyorsun?"

tercih ettim. En azından doğrudan değil.

"Yani sen bir hırsız mısın?"

"O bendim. Şimdi bir modelim."

Bunu sadece gülerek yorumlayabildim. "Yani porno yıldızı mısın?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben ciddi fotoğraflar çekiyorum, senin düşündüğün gibi değil."

"Ben yle duymadım." Seviyem tekrar düştüğü için kendime bir bardak daha doldurdum. Hak etmediği halde Jayce için de bir bardak bitirdim. Bana teşekkür bile etmedi ama içindekileri bir dikişte yuttu.

"Her ne , doğru değil. Artık düzgün bir işim var ve para kazanmak için insanlardan çalmak zorunda değilim."

"*Kazanmak* kelimesi zaten bunu söylüyor. Bunun için bir Şeyler ."

"Yolunu biliyor gibi görünüyorsun. Neler oluyor? Neredeyiz biz?"

"Benim evimde," dedim sertçe. Canım hiç konuşmak istemiyordu. Tek istediğim bütün bunların bir an önce sona ermesiydi.

"Kaç tane eviniz var? Bu Hollywood Hills'teki malikane değil."

"Doğru, biz ... Los Angeles'ta başka bir yerdeyiz. Bilmeniz gereken tek Şey bu."

Jayce pencereye yaklaştı, perdelerden birini kenara itti ve sonra, "Santa Monica o zaman," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu görebilirsin. Şurada Muscle Beach var."

Birisi ona bundan bahsetmiş olmalı. Yani saklandığım yer hiç de güvenli değildi. Dave'e hemen söylemek zorundaydım.

"ol, Alec. Ben burada , her köşeyi bilirim.

Pantolonunu ıslatmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Model o zaman," diye bir önceki konuşma konusuna devam ettim.

"Evet, fotoğraf çekimleri ve podyum işleri için para alıyorum."

"Sende potansiyel var." İlk tanıştığımızda bunu zaten fark etmiştim.

Jayce göz kamaştırıcı görünüyordu ama her zaman çok önemli bir şeyi kaçırdığını hissetmiştim. Ondaki kayıtsızlığı daha yeni keşfetmiştim. Şimdi başlangıçta düşündüğüm adam haline gelmişti. Artık onunla tekrar yakınlaşmakla ilgilenmiyordum. Jayce masumiyetini kaybetmişti ve bunu geri kazanamazdı. Aramızda hâlâ bir şeyler olsa bile. O da diğerlerinden daha iyi değildi ve büyük bir rahatlama hissettim. Çünkü artık onun için endişelenmeme yoktu ve sonunda onu unutabilirdim.

"Bu iyi bir iş ve şimdiden çok ilerleme kaydettim," diye övündü ve bana podyum yürüyüşünü gösterdi. Aptalcaydı ve bir şekilde böyle bir şey için hala gülümseyebildiğim için mutluydum.

"Hâlâ pratik yapıyorum. Ama sadece bir haftadır yapıyorum. Diğerleri yıllardır bizimle birlikte ve çok tecrübeliler."

"Sizi iyi bir model yapan şey deneyim değildir," dedim.

"Yani bunu da mı biliyorsun?"

"Kastettiğiniz buysa, tüm sektörlerde müşterilerim var."

"Görünüşe göre düşmanlar da. Ya da neden başkalarının sizin için bir şey çalmasını istiyorlar? Bu dizüstü bilgisayarda bu kadar önemli ne var ki?"

Az önce ima ettiğim gülümseme anında yüzümden kayboldu.

"Buna cevap vermeyeceğim."

Jayce omuzlarını silkti. "Neden istediğini yapmıyorsun? Sana yardım teklif edecektim ama nasıl olsa kabul etmeyeceksin. O yüzden şimdi yatmaya gidiyorum. Sabah burada olmazsam, adamlarınızın fedai olmak için gereken özelliklere sahip olmadığını anlayacaksınız."

"Bana yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordum kuşkuyla kalkmış bir kaşla.

"Çılgınca, biliyorum."

Ona dikkatle baktım çünkü ona güvenmiyordum. Nasıl güvenebilirdim ki? Bana yardım etmesi için hiçbir neden yoktu. Benden daha fazlasını bilmiyorsa tabii.

"Aklında ne var?"

"Bilmiyorum ama insanlara fark ettirmeden gizlice bir şeyler almakta oldukça iyiyimdir. Belki bu yardımcı olur?"

"Eğer hangi kişiyi arayacağınızı biliyorsanız."

Yüzünde şüpheli bir hareket, bir kas seğirmesi ya da başka bir şey bekledim. Ama o sadece gülümsedi.

"Öğrenir öğrenmez bana haber ver. O zaman gitmem gerek. Yarın bir dökümüm daha var."

"Sen burada kal. Eğer bana yardım etmek istiyorsan, her an hazır olmalısın" diyerek onu durdurdum.

Gözleri göğsümün üzerinde gezindi ve yüzüme baktı.

"Tamam."

Verdiği cevap bana yardımcı olmaktan çok kafamı karıştırdı.

"Paramı kalırım." Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtişı dağıtmak istedim.

"*Sana* ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

Jayce omuzlarını silktilti. "Bu bana bir işe mal oluyor ve senin yeterince paran var."

Bu kadar arsız olması inanılmazdı. Yine de dudaklarımın gülümseme şeklinde kıvrılmasına engel olamadım.

"Ne kadar?"

"Günde bin dolar."

"Ve bu konuda bir şeyler mi yapıyorsunuz?"

"Nasıl ve ne olursa olsun sana yardım ederim. Ama artık değil." Bakışı açıkça belirsizdi.

"Zaten artık bu tür şeylerle ilgilenmiyorum."

"Çok daha iyi, ben de öyle."

Henüz barışa güvenmiyordum. Öte yandan, Jayce bana garip bir şekilde güven verici bir his veriyordu. Beni gerçekten gülümsetmeyi başarmıştı ve içimdeki gerginliğin bir kısmı gitmişti çünkü hala onun işleri ne kadar doğal yaptığına inanamıyordum.

Gerçek Jayce çok daha az saf ve kendine çok daha fazla güvenen biriydi. Onu daha çok sevdim, en azından iş düzeyinde, çünkü cesaretini kaybetmesi konusunda endişelenmeme . Birisi gibi görünüyordu,

Neyin önemli olduğunu bilen biriydi. Ve özellikle şu anki durumumda, onun gibi biri gerçekten işime yarayabilirdi.

JAYCE

Alec'in fedaileri tam bir perçin gibiydi. Gizlice ortadan kaybolmak benim için çok kolay olurdu. Aslında benim için en iyisinin bu olduğunu bilmeme rağmen bunu yapmadım. Gece yarısına kadar kaldım.

Sabah gün ağarırken evde bir hareketlilik duyuldu.

Misafir odasına bitişik bir banyo vardı, böylece en azından Alec'le karşılaşmadan önce duş alabilir ve saçımı yapabilirdim. Elbette bunun bir önemi yoktu, yine de son serseri gibi görünmek istemiyordum. Onun sandığı gibi değil.

Porno yıldızı. Beni gerçekten hiç tanımıyor.

Midemdeki huzursuzluk hissini zemin kata kadar sürükledim. Açık planlı yaşam alanı, oturma odası ve mutfak bir arada barındırıyordu. Alec ve Dave yan yana oturmuş kahve içiyor ve sessizliklerini koruyorlardı. Yani henüz bir haber yoktu.

"Günaydın," dedim biraz fazla neşeyle ve karşılığında buz gibi bakışlar aldım.

Dave, iç çeken Alec'e "Odadan nasıl çıktı?" diye sordu.

"Biz iş ortağıyız. Onu daha fazla izlettirmeyeceğim," diye açıkladı Alec yumuşak bir şekilde.

"Neden?" diye sordu Dave sesinde belirgin bir panikle. Sanki Alec'e çaktırmadan bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi göz kırptı ve başını bana doğru salladı. Denemesi geri tepti çünkü o kadar açıktı ki gülmek istedim.

"İşe yarayabilir." Alec kahve içerken bile inanılmaz seksi görünüyor. Saçını henüz yapmamıştı, uzun

Saç telleri alnından aşağı sarkıyor ve onu tamamen cüretkâr gösteriyordu. Bunun yanı sıra, gözlerinin etrafındaki solgunluk ve koyu renk kenarlıklar da ona çok yakışıyordu.

Av planımı acilen yeniden düşünmeliyim.

"Yiyecek bir şey yok mu?" diye sordum boş masaya bakarak.

"Mankenlerin yemek sanıyordum?" diye karşılık verdi Alec, ben de sııttım. Bu durumda hâlâ espri anlayışı vardı. Bu hoşuma gitmişti. "Size ne ikram edebilirim efendim?"

İğneleyici imayı fark etmedim ama yine de üzerine atladım için.

"Başlangıç olarak bir meyve salatası ve ana yemek olarak hindili sandviç,

Portakal suyu ve kızarmış yumurta. Tatlı olarak da bir cheesecake."

Dave'in nefesi kesildi, arsızlığımdan hoşlanmamış gibiydi. Alec ise sırtışını gizlemekte zorlanıyordu. Aslında hiç gazete okumadığını bilmeme rağmen gazeteyi açtı. Bilgilerini her zaman internetten alırdı.

Alec beni şaşırtarak, "Yemeğin on dakika içinde burada olmasını sağla Dave," dedi.

Dave şok olmuş gibiydi. Neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı, bu da gözlükleri için bir tehlike oluştıracaktı.

"Pardon?"

"Misafirimizin kahvaltıda ne istediğini duymadın mı?" Alec gazeteyi indirdi ve çok ciddi görünüyordu. Korkutucu görünmesine rağmen, içgüdüsel olarak sadece şaka yaptığını biliyordum.

Dave farklı düşünüyor gibiydi, çünkü ayağa kalktı ve aceleyle odadan çıktı.

gidip biraz süt çıkardım ve kutudan içtim.

Alec boş gözlerle beni izledi, sonra gazeteyi tekrar eline aldı - ve ters tuttu.

Elinden kaptım.

"Jayce, ne yapıyorsun?" diye tersledi beni.

"Sen okumazsın bile."

Bakışlarını aceleyle benden uzaklaştırdı. Ona çok yakın durduğumu ancak şimdi fark ettim ve bir adım geri çekildim. Aramızda hiçbir şey yoktu, bu yüzden birbirimize dokunmamız iyi olmazdı. Bu yüzden bir sandalye ötedeki masaya oturdum ve kendime biraz kahve doldurdum.

"Peki, sana ne konuda yardım etmemi istiyorsun?"

Alec cevap vermek yerine homurdandı ve önündeki masada duran tableti eline aldı. Üzerine dokundu, sonra da bana uzattı.

Gözlerim, üzerinde sağlam bir tehdit gibi görünen bir mesaj bulunan ekranı taradı.

"Birisi korkmamı istiyor," diye açıkladı, gözle görülür bir şekilde gergindi. "Bu son 24 saat içinde aldığım on bir mesajdan biri."

"Bu ciddiye alınacak bir şey mi?" diye sordum, çünkü çevremden bu tür tehditlerin genellikle koz olarak kullanıldığını biliyordum. Gerçekten büyük bir şeyle ilgili değildi, bazen sadece acilen paraya ihtiyacı olan insanların çaresizlik eylemiydi.

"Ne kadar ücret ?"

"Hiçbir şey."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Hiçbir şey gibi mi? İstedikleri hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey."

"Bu hiç iyi değil."

Alec bana "Bunu ben de biliyorum, aptal!" diyen bir bakışla baktı.

"Demek bu adamlar ciddi. Gerçekten bir şeyler yapmış olmalısın." Her nasılsa onun zengin bir çiftin her şeyi kendisine miras kalan mükemmel oğlu olmadığı düşüncesi beni rahatlatmıştı. Bu onu benim için daha elle tutulur hale getirdi.

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtladı ve tableti koydu.

"Ve şimdi burada oturmuş her şeyin kendi kendine çözülmesini bekliyorsun, öyle mi?"

Alec'in bakışları doğrudan söylediklerim karşısında yukarı doğru fırladı.

"Sadece söylüyorum. Polisleri aramadınız ve gorilleriniz - şimdi söylediğim için üzgünüm - ama hiç iyi değiller."

Çenesini sıktığını görebiliyordum.

"Sokaktan gelmiş olabilirim ama kuralları çok iyi bilirim. Biri size saldırmaya çalışırsa, tam olarak iki seçeneğiniz vardır. Ya kuyruğunuzu kıstırır, polise koşar ve onu önce bulmaları ve öldürülmemeniz umuduyla onları azarlarsınız ya da karşı saldırıya geçersiniz."

Alec bana boş boş baktı, bu da konuşmaya devam etmemi sağladı.

"Her ne yaptıysan, eminim aklına gelebilecek birkaç kişi vardır. Yerinizde olsam onların peşinden giderdim. Günün düzeninin bu olduğu çevrelerden geliyorum. Orada işleri kendin çözersin, oturup ağlayarak değil. Uykunda bıçaklanmaktansa savaşta ölmek daha iyidir. Sokakların kanunu budur."

"Dave!" Alec aniden o kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim.

"Kahvaltı iki dakika içinde burada olacak," diyor Dave, gözle görülür bir telaşla kapıdan içeri giren.

"Artık buna ihtiyacımız yok, Bonhams'daki bir sonraki açık artırma ne zaman?"

Dave o kadar şaşırmıştı ki neredeyse cep telefonunu düşürecekti. "Bugün öğlen için, saat on iki."

"Güzel, bana bir limuzin gönderin."

"Sormamın sakıncası yoksa, neyin peşindesiniz?"

"İnsanların , başka ne olabilir ki? Yoksa cidden burada oturup beni vurmalarını bekleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Alt dudağımı ısırarak sırtışıımı gizledim. Alec az önce benden alıntı yapmıştı. Sözlerim ona net bir şekilde ulaşmış gibi görünüyordu.

"Sence bu akıllıca mı? Tehditlerden sonra...?"

"Adamlardan ikisi bize eşlik edecek."

"Biz mi?" Dave hiç de iyi anlaşıyor gibi görünmüyordu. Gözleri panik içinde bana sabitlenmişti. "Onu da yanında götürmek istemiyorsun, değil mi?"

"İcabına bak," dedi Alec ve sorusuna cevap vermeden konuşmayı bitirdi.

Dave öfkeden patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama razı oldu ve kapıyı arkasından kapattı.

Tüm bu durumdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama Alec'e dokunmak için acil bir ihtiyaç hissediyordum. Aramız tahmin ettiğim kadar soğuk değildi. Beni evine oldukça sert bir şekilde sürüklemesine ve pek dostça davranmamasına rağmen, planımı kabul etmişti. Sadece beni dinlemekle kalmamış, aynı zamanda köşede korkakça oturmayı bırakıp bir şeyler yapmaya da karar vermişti. Boğazımdaki tatlı, sıcak yanmayı yuttum.

"Nereye gidiyoruz? Müzayedeye mi?"

"Bu doğru. Hemen üstünü değiştirmelisin, dışarıda duramayız."

Alec gardırobundaki takım elbiselerden birini seçmem, denemem ve saçlarımı jölelemem için bana yirmi dakika verdi. Siyah takım elbiseyle zemin kata çıktığımda aptal gibi görünüyordum.

Alec bunu farklı görüyor gibiydi, çünkü bana gülmedi, bunun yerine gözleri birkaç kez yukarıdan aşağıya doğru gezindi.

Beceriksiz gorillerden ikisi bize dışarıda eşlik etti. Saat on bir buçuktu ve güneş gökyüzünde o kadar yükselmişti ki hemen terlemeye başlıyordunuz. Limuzini gördüğümde terden sıırıslıklam olmuştum: streç ve cilalı siyah. Alec'in önünde arka koltuğa kayarken kendimi bir film yıldızı gibi hissettim. İçeride her şey bir parti için hazırlanmıştı ama ışıklar kapalıydı. Şu anda sarhoş olmak uygunsuz olurdu. Çünkü gizli bir görevdeydik ve Alec'e neler yapabileceğimi kanıtlamak istiyorsam soğukkanlılığımı korumalıyım.

Kafamın içinde bana neden gecenin karanlığında çekip gitmediğimi soran sesi duymazdan geldim. Elbette ortadan kaybolmak ve Alec'i yalnız bırakmak kolay olurdu ama bunu yapamazdım. Çünkü bir şekilde işin içinde olduğumu ve şimdi bu tehditlere yol açan bir şeyi tetiklediğimi hissediyordum.

Yan taraftaki pencereden dışarı bakan Alec'i göz ucuyla gizlice izledim. Düşünceli, neredeyse içe dönük görünüyordu. Ve benimle arasında net bir fiziksel mesafe bırakmıştı. Aramızda bir daha hiçbir şey olmayacağını fark ettim. İşten sonra ortadan kaybolacaktım.

Oraya düşündüğümde daha çabuk vardık. Şoför bizi yirmi dakika sonra ana yola bıraktı. Binaya kadar olan kısa mesafe boyunca takım elbisemin içinde çok terledim.

Alec'in yanında binaya girdiğimde kendimi bir gangster filmindeymişim gibi hissettim. Fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı ve içeri girdik.

Tüm o varlıklı insanların bulunduğu müzayede salonuna göz gezdirirken biraz midem bulandı. Buraya kesinlikle ait değildim ama Alec'i hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordum.

Koluna dokundum ve beni sadece o duyabilsin diye kulağına doğru uzandım.

"Peki, ne çalmalıyım?"

"Hafif bir şeyle başlayalım."

Alec bana doğru eğildi, başımı iki elinin arasına aldı ve beni döndürdü, böylece iki adamın şişman göbeklerini bir arada tutup güldüklerini görebildim.

"İkisinden daha şişman olanı eski bir tanıdığım ve oldukça zengin bir pislik. Çok uyanıktır. Eğer cep telefonunu çalmayı başarırsan, biraz daha konuşabiliriz."

"Çocuk oyuncağı." Kalabalığın arasına zarifçe karışmadan önce ona umut verici bir şekilde göz kırpmaktan kendimi alamadım.

Şişman adama yaklaşırken Alec'in bakışları üzerimdeydi. Oldukça kibirli görünüyordu, bu dünyada parayla her şeyi satın alabileceğini çok iyi bilen biri gibiydi. Ve göğüslerden hoşlandığını da gizlemiyordu. Ona yaklaşmak yerine, gözlerini dikmiş olduğu oldukça yakışıklı bir kadının elini tuttum.

"Affedersiniz bayan, ama yanınızdan geçip gidemedim. Gözleriniz pırlanta gibi parlıyor."

"Bu gerçekten çok hoş genç adam, ama ben onun için çok yaşlıyım." Allıkla kaplı yanakları bile biraz kızarmıştı.

"Ben de öyle bir şey demedim ama şuradaki bıyıklı beyefendiyi tanıyor musunuz?"

"Oh, Bay Goodman'ı mı kastediyorsunuz?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Kısacık, beni fark edeceğini düşünmemiştim." Yanaklarının kızardığı belliydi. Adamdan hoşlanıyordu. Ve ona yaklaşmama yardım edecekti.

"Sizden çok övgüyle bahsediyor, hanımefendi."

"O zaman nezaketi için ona teşekkür edeceğim."

"Bunu yapmalısın. Senin için yumuşak bir noktası var gibi görünüyor."

Sinirli görünüyordu ve bir şekilde onun için üzüldüm, ama doğrudan açgözlü gözlerini hemen göğüslerine indiren bu Goodman'a yöneldi.

Ben çok iyiyim!

Adam kıza bakarken ve kız gittikçe kızarıırken, yanından geçerken bir elimi omzuna koydum çünkü oldukça sıkıydı. Diğer elimi gizlice ceketinin cebine soktum ve cep telefonunu çıkardım.

Ben büyük bir tur Alec'in yanına dönerken arkamdan güldü. Yaklaşmamı kuşkuyla izledi.

"Bu kolay oldu," diye fısıldadım ve cep telefonunun cebinde kaybolmasına izin verdim.

Uzandı ve çalıntı malları yokladı.

"Çok çabuk oldu."

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Işık güzel gri gözlerine vurdukça göz bebekleri küçüldü. Bir an için büyülenmiş gibiydim, sonra bakışlarımı boynuna indirdim.

"Size yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

"Aynısından daha fazlası. Ve bu adamlardan." Alec birbiri ardına, cep telefonunu almam gereken dört adamı daha gösterdi.

"Arabayı hazırla."

Cep telefonları her zaman o şeylerden biri olmuştur. Artık gezegendeki herkesin bir cep telefonu olduğu ve çok sık kullanıldığı için, kaybolduğunu fark etmeniz için fazla zamanınız yoktu. Ve her an ses çıkarabiliyorlardı. Alec'e geri vermeden önce sesi kısacak kadar akıllıydım ama bu yine de başarının garantisi değildi.

Daha önce bir kez çuvallamış olsam da, adamlardan teker teker çalarken kendimi güçlü . Alec'e döndüğümde kimse cep telefonunun kayıp olduğunu fark etmemişti. O anda açık artırma başladı ve adamların dikkati dağıldı.

Dört parçayı çaktırmadan gösterdiğimde Alec gözle görülür bir şaşkınlıkla, "İnanılmaz," dedi. "Hadi gidelim."

"Bu daha iyi."

Birlikte çıkışa doğru ilerlerken poker suratımı takındım. Neyse ki o kadar çok insan vardı ki kalabalıkta göze çarpmıyorduk.

Ancak limuzine geri döndüğümüzde artık sırtıtmamı engelleyemiyordum.

Alec de yle. Sürekli başını salladığını ve eğlenerek güldüğünü görüyordum.

Santa Monica'ya değil de güneye doğru yola çıktığımızda merak etmeye başladım.

"Neyin peşindesin?"

"Yeteneklerini daha fazla test etmem gerekiyor."

"Sen bilirsin." Az önce hırsızlığımın bir yetenek olduğunu kabul etmişti. Yani benim hakkımda o kadar da kötü düşünmüyor gibiydi. Bu beni garip bir şekilde mutlu etti.

ALEC

Jayce inanılmazdı. İki test sürüşünden sonra, arabanın arka koltuğu cep telefonları, kol saatleri, çeşitli kartvizitlerin ve kredi kartlarının yanı sıra birkaç cüzdanla doluydu. kişisel eşyalar.

İnsanları manipüle etmenin onun için bu kadar kolay olması gerçekten şaşırtıcıydı. Kurbanlarından hiçbiri bir şey fark etmemişti, çünkü ışıltılı gülümsemesi hepsini kandırmıştı. Ve o kadar kolay görünüyordu ki, herkesin bunu öğrenebileceği izlenimine kapılıyordunuz. Durumun böyle olmadığını biliyordum. Jayce bu işte inanılmaz derecede iyiydi, çünkü hayatı boyunca yaptığı tek şey buymuş gibi görünüyordu. Dudaklarındaki muzaffer gülümsemenin de kanıtladığı gibi, bir bakıma acımasızdı da.

Normal şartlar altında, kendilerini dürüst olmayan bir şekilde zenginleştiren insanlardan nefret ederdim. Onun durumunda bir istisna yapmak zorunda kaldım. Çünkü işine duyduğu özgüvene hayranlık duyuyordum. Ayrıca ganimeti bana teslim edip benim kararımı beklemesini de doğal karşılıyordum. Ona henüz söylememiştim ama eminim ki kendisini eskisinden çok daha değerli bulduğumu çoktan hissetmişti.

Bunlar sadece testti, ama tamamen art niyetsiz değillerdi. Jayce'i peşinden gönderdiğim adamların hepsi geçmişteki ve şimdiki iş ortaklarımdı. Eğer isterlerse hepsinin beni alaşağı etme potansiyeli vardı.

Eve döndüğümüzde öğleden sonra geç saatlerdi.

Benden sonra arabadan Jayce hâlâ taze ve uyanık görünüyordu. Poposuna baktım ve hâlâ inanılmaz derecede çekici olduğunu fark ettim. Önüme bakarak onu evin içinden geçirip diğer taraftaki terasa götürdüm. Havuz Hollywood Hills'teki villadan çok daha küçüktü ama birkaç tur yüzmek için yeterince büyüktü. Ve ben de tam olarak bunu yapacaktım. Ancak, Jayce daha hızlıydı. Bana sormadan terli takım elbisesini çıkardı ve pantolonuna kadar soyundu.

Birden fazla kez kışını bana doğru uzattığı için kışkırtmanın dostu gibi görünüyordu. Vücuduna hayran olduğumu gizlemedim. Ne de olsa onu ilk kez çıplak görmüyordum. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti ama yine de bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Vücudu daha zayıf görünüyordu, kilo vermişti ve boynunda ve karnında hoşuma gitmeyen birkaç iz vardı.

Ona bunu sorma isteğimi bastırdım ve bunun yerine çalıntı malları cam masanın üzerine bıraktım. Şingirtı ve takırtı Jayce'in dikkatini çekti ve sanki balayındaymışız gibi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana döndü.

Kendini *topla Alec*, dedim kendi kendime, çünkü onun varlığının bana ne yaptığını açıkça hissedebiliyordum. Aletimdeki bu açgözlü çekişin farkındaydım.

Jayce sıırılsıklam ve daha da baştan çıkarıcı görünerek yanıma gelmeden önce birkaç tur yüzdü. Su, vücudundan süzülerek göğsü ve karın kasları arasındaki çukurlarda birikti. Yanımdaki şezlonga uzandığında gök mavisi gözleri parlıyordu. Durumu göz önünde bulundurarak evimde doğal bir şekilde hareket etmesi kesinlikle iddialıydı. Yine de beni her şeyden çok sakinleştiren şey tam da buydu.

Jayce ilgiyle, "Bu şeyler size herhangi şekilde yardımcı oluyor mu?" diye sordu.

"Eğer beyefendilerin hepsinin cep telefonlarında şifre yoksa, evet."

Goodman'ın cep telefonunu aldım ve ekran kilidini açtım. Aslında güvenli değildi. Mesajlarına, rehberine ve aramalarına doğrudan erişimim vardı.

Jayce ayağa kalktı ve ekrana bakmak için yanıma geldi. "Tam olarak ne arıyorsun?"

Elini omuzlarıma koymasına tahammül ettim ve Goodman'ın son mesajlarını inceledim.

"Bilmiyorum, kimseyle temasım yok, bana karşı bir komplo kurulduğuna dair kanıt yok."

Jayce, "Böyle bir şeyi kısa mesajla yazması pek olası değil," dedi ve haklı olduğundan emindim.

Konu oldukça büyüktü ve bu nedenle de hassastı. En ufak bir ipucu bile yardımcı olabilirdi: şüpheli kısa bir mesaj, bir kişiye yapılan çok sayıda arama.

Goodman gibi insanlar vicdansız olsalar da, benim hafife alınmayacağımı çok iyi biliyorlardı. Savaşmadan geri çekilecek bir adam değildim. Kim benimle uğraşırsa kaybederdi.

Jayce, "Gerçekten gerginsin, gevşe," dedi ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

Bir an kendi haline bıraktım, sonra bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim ve ayağa kalktım.

"Pekâlâ, o zaman gerilmeye devam et. Ben bir kez daha yüzmeye gidiyorum."

Başını eğerek havuzun içinde kaybolana kadar bakışlarım onu takip etti.

Varlığının bana ne yaptığını tam olarak bildiği hissinden kurtulamıyordum. Sırt üstü suyun içinde yüzüyor olması tesadüf değildi, böylece güneş nemli vücudunda parlıyordu.

Onu dışarı atmam gerekiyordu ama Goodman'ın cep telefonunda küçük bir ipucu bulmuştum bile. Fotoğrafını çektim ve diğer cep telefonlarını araştırdım. Ne yazık ki, yarısının kilidi açılamamıştı. Ama bu da bir başlangıçtı.

"İçeri gelmek istemiyor musun? Gerçekten çok ferahlatıcı!" Ben son cep telefonunu karıştırırken Jayce bana seslendi.

"Şu anda bunun için yok," diye cevap verdim ve çoktan eve doğru yola çıkmıştım.

"Oh, hadi ama. Ne zamandan beri bu kadar sıkıcsın?"

Yavaşça ayağa kalktım ve Jayce'in meydan okuyan bakışlarına karşılık verdim.

Aslında benim tutsağım olduğu için oldukça arsızdı.

Ben havuza doğru ilerlerken, o havuzun ortasına doğru yüzdü ve aptal bir sırıtışla ona katılmamı bekledi.

Sanki beni etkileyebilirmiş gibi.

Ona istediğini vermek yerine eve döndüm.

Kendinden emin Jayce'i masum ve saf olandan daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim. Onun cüretkârlığı damarlarımda açgözlü bir yanmayı körüklüyordu. Onu kendime doğru , duvara yaslamak ve nefes alamaz hale gelene kadar dudaklarını yalamak istiyordum. Bana boyun eğmesini ve ondan istediğim her şeyi yapmasını istiyordum. O kadar doyumsuz olana kadar onu kıvrandırırırdım ki önümde diz çöküp onu becermem için yalvarırdı. O zaman hayır derdim. Pantolonumdaki seğirmeler aksini söylese bile.

O benim düşmanım, diye hatırlattım kendime midem bulanarak. Jayce benden çalmaya çalışmıştı, boğazına kadar pisliğe batmıştı ama yine de pencereden dışarı bakmaktan kendimi alamadım. Hâlâ sakince birkaç tur yüzüyordu. Benim havuzumda, benim mülkümde, benim paramla! Ve onun varlığı için para ödemem bile gerekiyordu!

Başımı sallayarak sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir içki doldurdum. Jayce'i etrafımda tutarak her ne düşünüyorsam, belli ki aklımı kaçırmıştım.

Ondan çabuk kurtulmalıyım.

Ne yazık ki Jayce koşarak terastan geçtiğinde planlarım suya düştü. Vücudundan inci gibi bir ıslaklık damlıyordu ve pantolonu o kadar nemliydi ki sikinin şeklini açıkça görebiliyordum.

Gözlerimi kaçırdım ama yine de odaya girdiğinde tüm hislerim onunla birlikteydi. Kendine bir bardak su doldurmak için sakince mutfak tezgahına gitti.

Kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Ortadan kaybolmak zorunda, diye kendime bir kez daha hatırlattım.

Son bir yudum aldıktan sonra hızla pişirme adasının etrafından dolaştım.

Önünde durduğumda Jayce gülümsedi. Gözlerindeki tanıdık ışıltı göğsümde bir şeylerin patlamasına neden oldu. Bardağı yere bıraktıktan sonra ıslak dudaklarını yaladı.

"Gitmelisin," dedim ve arkamı döndüm çünkü onu görmeye daha fazla dayanamıyordum. Çok sürmedi ve her şeyi unuttu verdim.

"Ama neden? İlerleme kaydetmiyor muyuz?"

"Biz mi?" Bu kelime yanılttı. Onun yanımda olması yanılttı. Bunların hiçbirisi doğru değildi. Yine de tek yapabildiğim onun gözlerinin içine bakmak yerine parmaklarımı cama geçirmekti.

Bana dokunmasa da onu sırtımda hissediyordum. Bana bakarken gözlerindeki özlemi hayal edebiliyordum.

Buna bir son vermeliyim. Şimdi.

Derin bir nefes vererek dönüp ona baktım. Bana beklediğimden çok daha yakın duruyordu ve bakışı daha da kötüydü. Güven ve şefkat dolu bakışlarıyla yüzümde bir cevap aradı.

"Sana yardım etmek istiyorum, Alec." Dostça sesi bardağı taşıran son damla oldu.

"Neden?" Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geldi. İrademin zayıfladığını hissettim.

"Bunu bilmiyor musun?" Aslında bana arsızca göz kırpmayı başarmıştı.

Yüzündeki herhangi bir hareketi kaçırmamak için ona doğru eğildim.

"Beni gerçekten kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

Bir an önce güven ve bağlılığın olduğu yerde şimdi tür savunmasızlık vardı. Ne kadar ileri gidebileceği inanılmazdı.

"Benim hakkımda bu kadar kötü düşündüğüne göre benden gerçekten nefret ediyor olmalısın." Ağzından çıkan bu sözler çok fazlaydı.

Boynunu kavradım, bakışlarımı tutmaya zorladım ve onu tezgâha doğru ittim. Bacaklarımın arasındaki sertliği hissedince nefesi kesildi. Benden uzaklaşamadı. Vücudu sanki ona ilk kez dokunuyormuşum gibi titriyordu.

"Sen bir çağrı çocuğu değil misin?" diye mırıldandım dudaklarına karşı, dudaklarını benim için beklenti içinde açarken. Bunu o kadar çok arzuluyordu ki neredeyse çok kolaydı.

Elimi sırtından aşağı kaydırıldığında, "Asla olmadım," diye inledi. Pelvisini benim için eğdi, böylece sertliğini benimkine karşı hissedebildim.

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?" diye sordum, tam dudaklarının önünde.

Daha hızlı nefes aldı, yanaklarındaki kızarıklık bana çok tanıdık geliyordu, tıpkı sulu mavi gözlerindeki bakış gibi. Bana dokunmaya cesaret edemedi çünkü hiçbir şeye karar vermenin ona düşmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Evet," diye soludu Jayce, boğazını doğrudan görebilmem için boynunu uzatarak. Benim izlerim hâlâ orada, diğerlerinininkilerle birlikte görülebiliyordu.

Parmaklarım ince boynundan köprücük kemiklerine doğru kaydı. Derisinin altında hızlı kalp atışlarını hissettim. Hâlâ ilk tanıştığımız zamanki kadar hassastı. Çıplak teni o kadar sıcaktı ki nemi çoktan buharlaşmıştı.

Ona dokunmak o kadar tanıdık geldi ki kendimi daha fazla tutamadım. Onu kovalamak yerine, dudaklarımın boynunun üzerinde kaymasına izin verdim. Çenesini yaladığımda heyecanla nefesini tuttu. Hızlı nefes alışları ve çaresiz yumuşak inlemeleri kanımı bir daha asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir sıcaklığa kadar ısıttı.

"Alec... Seni istiyorum."

Tatlı sesi tüm şüpheleri yok eden bir ateşi tutuşturdu. Bacaklarından tuttum ve onu tezgahın üzerine kaldırdım, bu sırada pantolonunu da çıkardım.

Jayce sabırsızlıkla inledi ve omuzlarıma tırmandı.

Sikimi çıkardım. Çünkü ona sahip olmalıydım - şimdi!

Jayce olacakları beklerken kesik kesik nefes alıyordu. Vücudunun üst kısmını yatar pozisyona getirdim ve bacaklarını kenara çektim. Onları omuzlarıma doğru yerleştirdi, içine girmek için mükemmel bir pozisyondu.

Bacaklarının arasına doğru bir hamle yaptığımda Jayce heyecanla yüzünü buruşturdu. Biraz tükürük onu incitmememe yardımcı oldu. Ama öyle olsa bile durmamı istemedi. Parlak inlemeleri odanın içinde çınlıyor, bana bunun dünyadaki en güzel ses olduğunu hatırlatıyordu. Her hamlede sesi daha da yükseliyordu. Onu bu şekilde almamı seviyordu ve onunla ilgili her şey beni sertleştiriyordu.

Jayce'in vücudu sanki yıllardır iyi prova yapmış bir takımımız gibi itişlerimin ritmine göre sallandı. Bacaklarını daha da yukarı kaldırdı. Onun kalçalarını tuttum ve kendimi içine soktum, ona daha da bu

hoş sesler çıkarıyordu. Jayce bir şekilde kendini desteklemeye çalıştı ama levhanın üzerinde ileri geri kayıyordu. Bu yüzden onu boynundan tuttum ve sıcak küçük deliğini yemeye devam ederken sıktım. Sertlikten hoşlandığını biliyordum ve geri çekilmedim.

İnlemeleri, belli bir melodisi olan tek uzun bir seste birleşiyordu. Onun seslerini herhangi bir piyano çalışından daha güzel, bu da damarlarımdaki ateşi daha da körüklüyordu. Bu asla durmayacaktı. Aletimi tekrar tekrar içine soktum çünkü o tatlı gülümsemeyi çok özlemiştim. Bana öyle bir bağlılıkla bakıyordu ki kendime engel olamıyordum.

Boşalmadan hemen önce onu levhadan çektim. Dik duramıyordu ve neredeyse yere yığılıyordu ama sikim arzuyla pompalanırken ona tutundum. Daha fazla tutamadım ve kendimi sınırın ötesine taşıdım. Elime birkaç güçlü hamle yaparak karnına fişkırttım. Beni takip etmesi üç saniyeden az sürdü.

Birbirimizin gözlerine derin derin bakarken nefeslerimiz dudaklarımızın önünde birbirine karıştı. Jayce mutlulukla gülümsedi ama bakışlarında boğazımı sıkan başka bir şey daha vardı: dürüst bir şefkat.

Bir adım geri çekildim ve ne yaptığıma baktım. Ancak birkaç dakika sonra bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ettim.

Lavaboya döndüm ve kendimi toparlamak için kısa bir süre gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Şehvet hâlâ bir doğa gücü gibi damarlarımda dolaşıyordu. Az önce olanlarla ilgili hiçbir şey yanlış gelmiyordu. Aksine, bir birliktelik gibi hissettiriyordu. Basitçe ait olunan bir şey. Ama yine de doğru değildi. Jayce benim için ihanetinden bile daha büyük bir tehlikeydi. Göğsümde parlayan ve sadece onun bende yarattığı o hassas kıvılcımlar, diğer taraf için çalışıyor olmasından daha kötüydü. Tek başına beni alaşağı edebilirdi.

"Bu... Gerçekten inanılmazdı," sesi arkamda çınladı. "İyi bir fikir olmasa bile."

Ona döndüm ve bakışlarından onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Asla bir *biz* olamazdık. Öyle bir yerden geldik ki

asla işe yaramayacağı farklı dünyalar.

"Bu bir daha asla olmamalı," dedim soğukkanlılıkla o tekrar giyinirken.

"Hayır. Bir daha asla."

Diğer giysileri almak için terasa çıkarken gülümsemesi utangaçtı.

Döndüğünde ben çoktan işime dalmıştım. Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordum, çünkü onunla bir odada daha fazla yalnız zaman geçirmek istemiyordum. Bu çok tehlikeliydi. Ve onu geri kazanmak ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun, bu bir daha asla gerçekleşemezdi.

"Bir şey bulabildin mi?" Dave beni işimin neden olduğu trans halinden çıkardı.

Saatlerdir ihanete karışmış olabilecek kişilerin isimleri üzerinde kara kara düşünüyordum. Birkaç kişinin üzerini çizebilmişim bile. Ama hala somut bir şey yapmam için çok fazla kişi vardı.

"Yavaş ilerliyor."

"Aslında bunu kastetmiştim Jayce."

Onun adını duymak bile göğsünde hoş olmayan bir çekilme hissine neden oldu.

"Peki o?"

"Sonunda onu ortadan kaldıracak mısınız?"

"Hayır, onun yetenekleri benim için çok önemli."

"Umarım tek sebep budur." Dave'in suçlayıcı alt tonuna gerek yoktu.

"Ben onun hırsızlık becerilerinden bahsediyorum, yanlış anlamayın."

"Bu da gerçekten çok zorlama olurdu."

Jayce'e güvenmediğini biliyordum. Dave çok dikkatli olmam gerektiği konusunda haklıydı. Yine de hakkımda bu kadar az şey düşünmesi beni rahatsız etmişti. Jayce'in oyunlarına tekrar kanacak kadar saf bir aptal değildim. Elbette erkekleri baştan çıkarmakta çok iyiydi ve

Hatta belki yine . Ama andan itibaren sağlam duracak ve ona direnecektim.

JAYCE

E yine olmuştu ve bu çılgınlıktı. Bir daha böyle bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. O iğrenç adamlar bana dokunduktan sonra olmazdı.

Beni kırmışlar, duyarlılığımı elimden almışlar ve köreltmışlerdi. Alec'in bir dokunuşuyla her şey unutuldu. Bunu istemiştim, buna ihtiyacım vardı. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Gözlerimi kapattım çünkü onu hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Elleri, dudakları ve aleti gibi büyüleyiciydi. Onunla ilgili sevmediğim hiçbir şey yoktu. Ve yine çok derine indiğimi biliyordum. Ama ne yapmam gerekiyordu? Kendimi son derece suçlu hissediyordum ve şimdi ortadan kaybolup onu benim yüzümden büyük bir tehlikeye atma riskini göze alamazdım. Sadece bu düşünce bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Alec, birbirimizi tanıdığımız süre içinde bana ondan önceki herkesten daha çok yaklaşmıştı. Richy bile bana onun kadar tanıdık gelmiyordu. Alec'in bana olan zayıflığını bana dokunuşundan ve her şeyden önemlisi bana her bakışından anlıyordum. Tutkunun yanı sıra çok daha fazlası vardı.

Düşünceli düşünceli dudaklarımı okşadım ve bir insanı ne kadar arzulayabileceğinizi ilk kez merak . Birbirimizi bu kadar çekici hissetmemiz artık normal değildi. Elimizde değildi ve dürüst olmak gerekirse, her şeyin nereye korkuyordum. Çünkü bir noktada beni terk edecekti. Sonra ne olacaktı?

Bir işim var, diye hatırlattım kendime, çünkü onu tamamen unutmuştum. Aynı anda başka bir şeyi de hatırladım. Alec tarafından kapı dışarı edildiğimden beri, bir daha asla sahtekârlıkla para kazanmamaya yemin etmiştim. Artık çalmak ya da insanları kandırmak istemiyordum. Alec'in beni tekrar ortaya çıkardığı şey de tam olarak buydu. Son birkaç saat içinde onun için o kadar çok adamdan para çalmıştım ki saymakta zorlanıyordum. Ve bu aynı şekilde devam edecekti. Bir hırsız olarak yanında olmama ihtiyacı vardı ve ben de hayır demeyecektim.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Dave, Alec ve ben yaklaştıkça beni daha fazla kontrol ediyordu.

Banyoda akşam için hazırlanıyordum çünkü Alec'in benim için planları vardı.

Dave yarı çıplak olmama aldırıyor gibiydi ve aslında mahremiyetimi istiyordu. Hatta kapıyı arkasından kapattı.

Ondan korkmuyordum. Gangster gibi davranan ama öyle olmayan adamlardan biriydi. Ne kadar hava atarsa atsın ve ne kadar sert görünürse görünsün, bu numarayı yutmuyordum.

"Yanlış bir hareket yaparsan seni yakalarım. Polis ve hapishane, karşılaşabileceğin şeylere kıyasla iyi olurdu."

Tehdidi beni şaşırtmadı. Başından beri bana karşı pek dostça davranmamıştı.

"Yanlış bir hareket ne olabilir ki?" diye sordum saçımı düzeltirken. Aynadan yaklaştığını görebiliyordum.

"Neden bilmiyorum ama Alec sana güveniyor gibi görünüyor. Ona tekrar ihanet etmeyi aklından bile geçirme."

"Öyle bir niyetim yok," dedim dürüstçe, çünkü Alec'i asla incitmek istemedim. Bir daha asla diğer tarafta olmak istemedim.

"Bana bir yeraltı örgütünün parçası olduğunuzu söyledi."

Homurdandım çünkü bu terim kulağa yanlış geliyordu.

"Gülünecek ne var ki?"

"Ben olsam yeraltı örgütü demezdim."

"Sen buna ne?" Dave gözlüklerini düzeltti.

"Biz buna çete diyoruz."

"Pekala, demek bir çetenin parçasısın."

"Öyleydim," düzelttim ve kaşlarımı aldım. Dave bu işlemi şüpheli gözlerle izliyor gibiydi.

"Yani artık bu çetenin bir parçası değil misin?"

"Görevimi tamamlamadığım için, hayır."

"Peki göreviniz neydi?"

"Bunu sana Alec söylemedi mi?"

"Belki mi? Bunu bizzat sizden duymak isterim."

"Pekâlâ." Cımbızı yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm.

"Patronum; karanlıkta sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz oldukça kaba bir kadın; beni dizüstü bilgisayarını çalmam için Alec'in evine gönderdi. On dakikam vardı, ama o sırada çoktan içeri girmişti, bu yüzden tabii ki hiçbir şey olmadı."

"Ne tesadüf," dedi Dave ve Alec'in tam da benim onun evinden dizüstü bilgisayarını çalmaya çalıştığım anda içeri girmesinin aslında oldukça bariz bir tesadüf olduğunu ilk kez fark etmeme neden oldu. Bu örtüşme elbette tesadüfî olabilirdi ama bir şekilde planlanmış gibiydi. Hunter'ın bu işin içinde olduğuna dair şüphelerimi güçlendirdi. Ne de olsa Alec'in evinde çalınabilecek çok daha değerli eşyalar vardı. Yani bu bilgisayarda birilerinin Alec'e karşı kullanabileceği şeyler olduğunu biliyor olmalıydı. Ya da işvereni, her kimse.

Bir kez daha çetede ki düşük konumuma lanet ettim. Hiç kimse benimle konuşmamıştı. Zincirin en alt halkasıydım ve kirli işlerden ben sorumluydum. Alec'e bu şekilde nasıl yardım edebilirdim ki?

Dave'in tüm dikkatini toplayarak yüksek sesle, "Çeteden biriyle bağlantı kurabilirim, eğer yardımını olacaksa?" diye sordum.

"Ben olsam tavsiye etmezdim. Cep telefonu sinyalleri takip ve Alec kimsenin nerede olduğunu öğrenmesini istemez. Eğer işler kötü giderse, düşmanları doğrudan buraya çekilecektir."

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim ve Dave'in yüzünde bir gülümseme .

"Geri çekilmeli ve Alec'in senden yapmanı istediği şeyi yapmalısın. Yalnız gitmeyin, bu konu çok önemli."

Başımı salladım çünkü ben de aynı şekilde düşünmüştüm. Tüm bu şeyin üzerinde ne gibi etkileri olacağı hakkında hala hiçbir fikrim yoktu. Bu benim ilk oldu.

Komplo ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Dave bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünmese de ona sormadan edemedim.

"O laptopta ne var? Alec onu yok etmek istemeleri için ne yaptı?"

Dave iki kaşını kaldırdı ve gözlüklerini düzeltti. "Bunu bilmiyorum. Ama kötü olmalı. Tehditler temelsiz değil. Ona bu konuyu sormamalısın, sana da bana anlattığından fazlasını anlatmayacaktır."

"Yani bunu kendine mi saklıyor?"

Alec çok ketum bir insandı. Bu ketumluk ona yakışıyordu ve çekiciliğinin büyük bir parçasıydı. Menajeri Dave'in bile somut bir şey bilmemesine şaşırmadım.

"O iyi değil," dedi Dave çok daha sessiz bir şekilde ve ilk kez anlamama izin verdi. "Ve onun daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Hepimize bir iyilik yap ve durumu daha da kötüleştirme."

Sözleri mideme kramplar girmesine neden oldu.

"Yapmayacağım," diye söz verdim. Alec aramızdaki bağa karşı çıksa da ben daha iyisini biliyordum.

Aramızda olmaması gereken bir şey ortaya çıktı. Bu beni korkuttu ve aynı zamanda kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Çünkü herkesin hayatta kalmak için savaştığı çok acımasız bir dünyada gerçektir.

Dave kapıya doğru ilerlerken sessizce, "Onu incitmek istemiyorum," dedim.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Acıdan başka bir şey hissetmediğim halde başımı salladım. Fırsatını bulur bulmaz Alec'i terk edecektim ve bu sefer beni tekrar bulmasına izin veremezdim.

ALEC

"Daha önce hiç yapmadım," dedi Jayce sırtarak, aynada kendine her yönden bakarak. "Yüzümü gerçekten tanıyamıyorsun."

"İşte bu yüzden kolay bir zaman geçireceğiz." Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim çünkü o çok . Bazen hayatında ilk kez bir şey keşfeden küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Öte yandan beni nasıl parmağında oynatacağını çok iyi bilen baştan çıkarıcı bir yakışıklıydı. Beni gerçekten bir yerlere getiren birçok iyi fikrinin dışında.

Liste artık sadece birkaç isme inmişti ve bugün bir adım daha ileri gittik.

"Bu sefer kiminle ilgili?"

"Bir partiye davet edildik. İş ortaklarımdan biri her yıl doğum günü için maskeli bir balo düzenliyor," diye açıkladım Jayce'e ve siyah maskemi taktım. "Aslında bakarsan büyük çaplı bir seks partisi. Ama bir sürü oyun, bolca içki, güzel yemekler ve görünmeden bilgi edinmek için tek tük fırsatlar var."

"Kulağa heyecan verici geliyor," dedi Jayce, gözleri parlayarak.

"Öyle olacak."

"Ama seni tanıyorlar, değil mi? Eğer düşmanlarınız oradaysa, size göz kulak olacaklardır."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu doğru. Bu yüzden oraya birlikte . Benim

Özgürlük, elbette sahte bir isimle davetiye almanıza izin verir, ancak kimse kimliğinizi sormaz."

"Yani birlikte gitmiyor muyuz?"

Sözleri midemde garip bir çekilme hissine neden oldu.

"Resmi olarak değil, hayır."

"Ama kesinlikle kimse bizi birlikte görmeden iletişim kurmalıyız?"

"Doğru yönde düşündüğünüzü görüyorum. Dave'den arazinin bir haritasını istedim. Orada belli bir saatte buluşacağımız bir yer var. O saatten önce birbirimizle temas kuramayız."

"Kulağa yasak gibi geliyor," dedi Jayce gözleri parlayarak.

Maske ona çok yakışmıştı. Çok yakışmıştı, eğer benim aletimde bir şey varsa. Bundan sonra fiziksel yönden devam etmek istemediğimiz konusunda anlaşmış olsak da, aramızdaki çekim hâlâ hissediliyordu. Bunu her şeyden önce benim onun yakınlığını, onun da benimkini aramasından anlıyordum. Soyunma odası 20 metrekare olmasına rağmen birbirimize o kadar yakındık ki ensesindeki ince tüyleri net bir şekilde görebiliyordum.

Odadan üzereyken Jayce, "Bir planın var mı?" diye sordu.

"Kurallara sadık kalırsanız işe yarayacaktır."

Jayce bana meydan okur gibi başını eğdi. "Merak etme, birkaç saat kendimi toparlayabilirim."

Bundan sonra ne yapacağını sormak istedim ama onu dışarı çıkarmadan önce başımı sallamakla yetindim.

Villanın dışındaki sokakta bile birlikte görülmeyelim diye bizim için iki araba ayarlamıştım. Görevin başarılı olması için inandırıcı olması gerekiyordu.

Aynı anda arabalarımıza binerken, "Hazır mısın?" diye sordum.

"hazırız, umurumda değil." Göz kırparak arabaya bindi.

Gözlerimi devirerek onu takip ettim. Gelecekte arsızlığı bıraksa iyi olur. Kendimi tekrar unutmamı istemiyorsa.

Ama belki de istediği tam olarak budur?

Başımı sallayarak pencereye oturdum ve şoföre çalışmasını emrettim. Gelecekte düşüncelerimi gerçekten kontrol altında tutmam gerekiyordu. Ne de olsa her şey tehlikedeydi. Jayce'in bana yaptıkları, düşmanlarımın bana yapabileceklerinin yanında hiçbir şeydi.

Nigel Hastings tanıdığım en acımasız adamdı ve bu nedenle listemde üst sıralardaydı.

Onunla iş ilişkim uzun zaman ama yine de efsanevi seks partilerine davet ediliyordum. Muhtemelen gizli bir grup seks partisinden başka bir şey olmadığı içindir.

Nigel'in modellere karşı bir zaafı vardı, bu yüzden sadece yakışıklı genç erkekler davet edildi. Jayce mükemmel uyum sağlamıştı, kimse soru sormayacaktı. Özellikle de bu sektörde zaten deneyimi olduğu ve bir sohbetle puan bile toplayabileceği için.

Ama asıl mesele Jayce'in ne söylediği değil, kalabalığın içinde nasıl hareket ettiğiydi. Görünmeden ortadan kaybolmasının kolay olacağından emindim.

Buna karşılık, ilk bakışta tanınmadan maske takan insanların arasına karışabilsem de oradaki herkes beni tanıyordu.

Şoför beni girişte bıraktığında saatim dokuzu gösteriyordu.

"Arabayı sokağa park et. Birazdan döneceğiz," diye talimat verdim inmeden önce.

Sokaktaki dağınık ışık oyunları üzerime koyu gölgeler düşürüyordu, böylece duvardaki küçük kapının içinde neredeyse görünmeden kaybolabiliyordum.

Nigel yasaklı bir adamdı. Bir girişi daha da dramatik göstermek için atmosferle oynamayı severdi. Bu yüzden girişe giden dar ve karanlık koridoru süslemesine şaşırmadım. Sis ışıkları karanlık zeminde ince bir halı oluşturmuştu. Kırmızı-mor ışık her yerde parlıyordu.

Arkasında hafif bir müzik alan kapının önünde narin bir genç adam duruyordu. Solgun yüzündeki maske altın rengineydi ve vücudu sadece ona meleksi bir görünüm veren beyaz keten bir kumaşla örtülüydü. Sarı bukleleri resmi tamamlıyordu.

"Hoş geldiniz efendim. Davetiyenizi görebilir miyim lütfen?" diye fısıldadı nazik bir sesle.

Kartı ona uzattım ve parmaklarıma dokunmasına şaşırmadım. Partide bu kıyafetle karşılaşacağım tek kişi o değildi. Nigel'ın antik çağlara karşı bir zaafi vardı ve bu yüzden tema büyük olasılıkla yine Yunan ya da Roma tapınaklarıydı. Her halükarda, böyle bir akşam için parasını büyük bir şekilde pencereden dışarı atmaktan çekinmiyordu. Paramla alabileceğim başka şeyler de dş nebiliridim ama en iyi örnek de ben değildim. Ne de olsa Jayce'e varlığı için günde bin dolar  d yordum. Prensipte o hâlâ benim k hyamdı ve böyle bir yükümlülüğü yoktu. şimdiye kadar pek işe yaramamış olsa bile.

"Lütfen içeri gelin, ev sahibi sizi bekliyor, Bay Price."

Kapıyı çaldı ve içeriden açıldı. Hemen sıcak bir duvarla karşı karşıya kaldım. Çıplak terli erkekler, vahşi seks ve çok fazla alkol kokuyordu. Üniforma giymiş birkaç uzun boylu genç adam yanımdan geçti.

Siyah takım elbisemin içinde bir şekilde uygunsuz görünüyordum ama bu beni rahatsız etmemeliydi. Etrafıma bir göz attığımda diğer davetlilerin de takım elbiseyle geldiklerini fark ettim. Yani şimdi iblislerin soyunmasına yardım edenler meleklerdi.

Parti daha yeni başlamış olmasına rağmen tüm hızıyla devam ediyordu. Nigel beni hayal kırıklığına uğratmamıştı; normalde büyük bir giriş holü olan yere, oldukça gerçek görünümlü bir dizi sütunla devasa bir Yunan tapınağı inşa etmişti. Her yerde tavandan sarkan ipeksi, geçirgen kumaşlar odaları ayrı ayrı bölümlere ayırıyordu. Devasa minderlerin arasında birbirine karışan gölgeli figürler ateş çanakları tarafından aydınlatılıyordu.

Kapı arkamdan kapandı. Terleyen, nefes nefese kalmış bedenlerden oluşan bir girdabın içine çekildim. Bir seks partisi bunun yanında hiçbir şeydi ve sadece gürültüden bile kanımın kaynadığını hissedebiliyordum.

Yunan meleklerden biri, üzerinde soğanlı bardaklarda alkol servis edilen gümüş bir tepsiyle bana yaklaştı.

"Sizi ateşleyecek küçük bir şey, efendim?"

Bardaklardan birini aldım ve içindeki koyu renkli sıvıya baktım. Şaraba benziyordu, ama Nigel'ı tanıyorsam, hepsi bu değildi. İş ortaklarını sınırsız ve ahlaksız görmekten hoşlanırdı. Bardaklara alkolden daha fazlasını koyduğuna çok emindim.

"Belki sonra," dedim ve bardağı tepsiye geri koydum. Saate bir göz attım. Jayce yakında gelecekti, bir izlenim edinmek için fazla zamanım yoktu. Çünkü gelir gelmez onu doğruca çalışma odasına gönderecektim.

Ondan önce, her şeyin güvende olduğundan emin olmalıydım. Çünkü kesinlikle

Jayce ev sahibinin kollarına koştu.

Eğer öyleyse, o zaman sadece ben.

JAYCE

Z Binaya girmeme izin verilmeden önce yirmi dakika arabada beklemek zorunda kaldım. Alec bana hiçbir koşulda birbirimizle ilişkilendirilmememiz gerektiğini açıkça belirtmişti. Maske yardımcı oldu

Tabii ki, ama o güvenli oynamayı tercih etti.

Ben de bir süre gölgede bekledim ve villanın etrafındaki koşuşturmayı izledim. Bu, sokaklarda kutlanan partilerden biri değildi. Çok sayıda insanın bulunduğu ve dans ettiğini gösteren renkli ışıklar ya da yüksek sesli müzik yoktu. Ancak çok sayıda araba gelip gidiyordu. Ama insanlar duvarın arkasında o kadar çabuk kayboluyorlardı ki onları pek göremiyordum. Sanki villada olup bitenler bir şekilde yasaklanmış gibiydi.

Kalbim küt küt atarken saatime baktım ve zamanımı bekledim. Alec bana temel bilgileri anlatmıştı ama kendime pek güvenmiyordum. Daha önce hiç seks partisine gitmemiştim. Kapının ardında beni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de korkup kaçmayacaktım. Alec'e ona yardım edeceğime söz vermiştim ve tam olarak bunu yapacaktım.

Saate bakarak dakikaların geçmesini bekledim. Saniye ibresinin her atışında kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Sonra zaman geldi.

"İşte gidiyoruz," dedim ön taraftaki şoföre. Arabayı çalıştırdı ve yavaş bir tempoyla girişe doğru ilerledi.

Dışarı çıktığımda tepemde bir gümbürtü duyuldu. Bir fırtına yaklaşıyordu. Yağmurun başlaması kesinlikle uzun sürmeyecekti.

Böylece tüm güvensizliklerimi unuttum ve doğruca girişe yöneldim. Eve giden yol oldukça karanlıktı ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Kapıcı olarak görevlendirilmiş bir çocuğu gördüğümde tüm vücudum heyecanla karıncalandı.

"Hoş geldiniz efendim. Davetiyeniz?" İnce elini bana doğru uzattı ve bir an için kalbim sıkıştı. Sonra Alec'in bana bir davetiye verdiğini hatırladım. Ceketimin cebinden çıkardım ve ona uzattım.

"Çok teşekkür ederim Bay Connors. Umarım keyifli bir konaklama geçirirsiniz."

Kapıyı ve kısa bir süre sonra kapı benim için açıldı.

Kutsal ... Vay anasını!

Odaya girdiğimde kalbim durdu. Bu bir parti değil, pornoydu! Vücut parçalarının alkış sesleri her yerden duyuluyordu. Beni soğuktan başka bir şey bırakmayan tüm inlemelerden bahsetmiyorum bile.

İşinin ne olduğunu unutma Jay, sadece buna odaklan!

Saatime baktım ve buluşma noktasında olmam gerekmeden önce hâlâ yirmi dakikam olduğunu fark ettim. Etrafta dolaştırılan tepsilerden birinden bir kadeh şarap aldım ve derin bir nefes alabileceğim bir oyuk bulmak için odanın içinde başladım.

Ne yazık ki böyle bir şey yoktu. İnsanlar her yerde öpüşüyordu ve orada sadece erkeklerin olduğunu fark ettiğimde kanım . Henüz tek bir kadınla bile tanışmamıştım. Benden çok daha yaşlı erkeklerin vücuduma bakışları o kadar açgözlüydü ki, arkamı dönmeyi çok isterdim. Birçoğu çoktan çıplaktı ve yakışıklı genç erkeklere aval aval bakarken aletlerini okşuyorlardı.

Alec, beni neyin içine soktun?

Gözlerim onu aradı ama kalabalığın içinde göremedim.

Ya bu adamlardan biriyle birlikteyse...?

Bunu yapmasını yasaklamaya hakkım yoktu. Biz iş ortağıydık - ya da onun gibi bir şey. Kiminle ve nerede isterse öpüşebilirdi. Yine de bu düşünce göğsüme soğuk bir bıçak gibi saplandı. Alec'i gördüğümde daha da arttı. Birçok erkek birbirine benziyordu:

siyah takım elbiseler, siyah maskeler ve koyu renk saçlar. Ancak, bu kişinin Alec olması gerektiğinden emindim. Yumuşak bir sisle örtülü odada bile onun karanlık aurasını tanıyabiliyordum. Yanında, yaşlı adamlarla yatmak için rezervasyon yaptırmış gibi görünen yarı çıplak güzel çocuklardan biri vardı.

Aslında planın bir parçası olmasa da kalabalığın arasından ilerledim. Ona yaklaştıkça daha da emin oluyordum. Bu Alec'ti ve yanındaki adam onu çok fazla tutuyordu!

Çek ellerini onun üzerinden! İçimden tükürdüm ve kararlı bir şekilde ona doğru ilerledim.

Alec geldiğimi bile görmedi ama parmakları hevesle göğsünü okşayan sarı saçlı adama gülümsedi.

Şaraptan büyük bir yudum daha aldım, bardağı etrafta dolaşan tepsilerden birine koydum ve doğruca Alec'e yöneldim.

Beni gördüğünde gözlerini kaldırdı. Dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Belli belirsiz başını salladı ama onu durduramadım.

Diğerini itip Alec'i yakalamak yerine sarışının boynunu tuttum, kendime doğru çektim ve öptüm. Üzüm ve tütün kokuyordu. Dudakları yumuşaktı ama çok fazla tükürük vardı.

"Eşlik etmemi ister misiniz efendim?" diye tatlı tatlı fısıldadı ondan ayrılırken.

"Belki," dedim gülümseyerek ve bana dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bakan Alec'e dikkat çekmeden baktım. Şaşırmış görünüyordu ama hiç kıpırdamadı.

Kışkırtmam etkili olmuşa benziyordu, çünkü en yakındaki garsonu yakaladı, bir bardak aldı, tek seferde içti ve sonra kıcını tuttu.

Bir bardak daha içtim ve dilimi başka bir çocuğun boğazına soktum.

Alec kalabalığın arasında kaybolmayı başarana kadar oyun bir süre bu şekilde devam etti.

Bence bu bizim için çok aptalcaydı.

Öte yandan, buradaki herkesin davrandığı gibi davranmıştık, hatta çoğu daha da kötü davranmıştı. Yani bu bir

mükemmel bir kamuflaj, kimse bizden eğlencemizden başka bir şey istememizi beklemez.

Elimde dördüncü kadehle kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Alkol etkisini göstermeye başlamıştı. Biraz başım dönüyordu ve insanların hareketleri çarpık görünüyordu. Bardağa baktım ve ne tür güçlü bir şey karıştırdıklarını merak ettim. Ama umurumda değildi, sarhoşken bile insanlardan çalabilirdim. Bu geçmişte hiç engel . Hatta Richy bir keresinde bana sarhoşken de çok daha tatlıydı.

Sence Alec de benim sevimli olduğumu düşünüyor mudur?

Cevap kesinlikle hayırdı. Alec beni sadece dürtülerini tatmin etmek için kullandığını bana birçok kez açıkça belirtmişti. Ve görevi tamamlar tamamlamaz yollarımızı tekrar ayıracaktık.

Kalabalığın içinde ilerlerken bu düşünce kafamda bir kadehteki şarap gibi dönüp duruyordu. Ev çok büyüktü ve erkekler her yerde utanmadan sevişiyordu. Tüm bu atmosferin beni üşütmediğini hissettim. Daha da kötüsü, birkaç dakikadır taş gibi olmuştum ve bu durum devam eden işlere konsantre olmam gerektiğinde pek de yardımcı olmuyordu.

Şehvet bir kar fırtınası gibi bedenimi kasıp kavuruyordu. Her yerimden kan çekiliyordu. Düşüncelerim sadece Alec'e odaklanmıştı. Beni tekrar kullanmasını istiyordum - şimdi.

Kendine gel Jay, bu yüzden burada değiliz!

Tabii ki değildik. Ama ne yazık ki vücudum bunu çok farklı görüyordu. Şişkin sikinden başka bir şey düşünemiyordu. Hatta tuvalete geri dönüp kendim yapma fikriyle oynuyordum ki önümde bir adam belirdi ve yolumu kesti. Ne geri dönebiliyordum ne de onu geçebiliyordum. O da gitmeme izin verecek gibi görünmüyordu. Onun yerine daha da yaklaştı, aç bakışları bana dokunmadan bile beni kendine çekiyordu.

"Birbirimizi tanımıyor muyuz?" sesi çınladı ve başımdaki tüm kan çekildi.

Hassiktir! Bu Bay Smith, mankenlik ajansının patronu!

Artık maskenin arkasındaki yüzünü bile tanıyordum. O soğuk, açgözlü gözleri birden fazla kez canlı olarak görmüştüm. Agresif tıraş losyonu beni zehirli gaz gibi sarmıştı.

Kaç, Jay, o seni tanımadan önce!

Kaçmaya çalıştım ama birden arkam o kadar kalabalıklaştı ki boşluk kalmadı. Eli çoktan omzumdaydı. Beni çevirdiğinde başımı eğdim.

"Adın ne oğlum?"

Sessiz kaldım çünkü aksi takdirde sesimi tanıyabilirdi.

"Benimle gelmek ister misin?"

Aptalca bir fikir olmasına rağmen başımı salladım. Elimi tuttu ve kalın saatine bir göz attığımda ona yirmi kaldığını gördüm.

Alec!

Şimdi buluşmamız için tam da doğru zamandı!

Araziyi kabaca gözden geçirmiştım ama hangi kapının bahçeye çıktığını bilmiyordum.

Bay Smith boş bir yer bulmak için beni alana doğru yönlendirdi. Kalan zamanımı bir çıkış aramak için kullandım.

Ve sonunda şansım yaver gitti!

Kapı açıldı ve garsonlardan biri elinde boş bir tepsiyle içeri girdi. Yağmurun ıslattığı bahçeye bir göz attım ve kendimi Bay Smith'ten ayırdım.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan, ben topuklarımın üzerinde ilerlerken.

O kadar başım dönüyordu ki istediğim kadar hızlı koşamıyordum. Koşmaktan çok tökezleyerek kapıya doğru ilerledim. Kapı hâlâ açıktı ve yağmurun içine daldım. Üstümde şiddetli bir şekilde gürlüyordu. Bahçe çok büyüktü ve tam olarak nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden koşmaya başladım. Arkasında gölgeli figürlerin sürüklendiği loş pencerelerin yanından geçtim. Bir revak aradım ve diğer tarafta gördüğümü sandım.

"Geri dön!" diye seslendi Bay Smith arkamdan.

Kahretsin, beni gördü!

Daha hızlı koştım ve yönümü tamamen kaybettim. Giysilerim sıırıslılandı ve hiçbir şey göremiyordum. Bunun da ötesinde, şehvet damarlarımda dolaşıyordu. O kadar sertleşmişim ki parmaklarımı zar zor kontrol altında tutabiliyordum. Ama bunun için zaman yoktu, Alec bekliyordu ve bu yağmur denizinde nerede olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Adını haykırmak istedim ama yapmadım ve umutsuzca aramaya devam ettim.

"Buraya gel oğlum!" Bay Smith'in sesi duyuldu ve fazla zamanım kalmadığını anladım.

Sonunda eve yaslanmış birkaç sütuna ulaştım. Birkaç basamakla karanlıktan başka bir şeyin olmadığı derinliklere inildi.

"Alec?" boğazımdan kaçtı ve merdivenlerden aşağı tökezleyerek indim.

Ama orada değildi. Patronun yüksek sesle bağırması arkamda yankılandı.

Tam koşmaya devam edecekken biri beni omuzlarımdan tutup karanlık bir köşeye sürükledi. Sıcak dudaklar ağzıma bastırırken yağmur bilincimin her yerine hücum etti. Daha önce öptüğüm garsonların aksine bu farklıydı.

Yabancınn dudakları o kadar doğal bir şekilde dudaklarıma yapıştı ki isteyerek açıldım. Hiç tereddüt etmeden dili ağzıma girdi ve nefesimi kesti. Kokusunu ve ellerini başımın etrafına sarışını fark ettiğimde başıma bir sıcaklık yayıldı.

Alec diğer her şeyi yaptığı gibi sahiplenici bir şekilde öptü. Dili talepkâr bir şekilde benimkini dürttüğünde kalbim heyecandan hiç sakinleşemedi.

Ağzımın daha da derinlerine kayarken ve nazik dil oyununa karşılık verirken bir iç çektim. Onu ilk kez tatmak o akşam başıma gelebilecek en güzel şeydi. Ağzımda fırtınalar estirdi. Beni duvara doğru itmesine izin verdim ve tüm gücüyle bana yaslandığında hiçbir direnç göstermedim. O da en az benim kadar sertti ve hayatımızın geri kalanında ellerimizi birbirimizden asla uzak tutamayacağımızı biliyordum. Bunu da istemiyordum, onun her şeyini . Ne zaman ve nerede isterse bana sahip olabilirdi.

"Becer beni," diye yalvardım ona nefesimizi tutarken.

Bakışları da arkasından yağan yağmur kadar kasvetliydi. Normalde parlak olan gri, beni çevirdiğinde neredeyse siyah görünüyordu. Ellerimi evin önüne dayayarak soğuk ve ıslak pantolonu popomdan çekmesine izin verdim. Bu sefer uzun sürmeyeceğini biliyordum ama umurumda değildi. Sonunda içimdeki bu açgözlü yanmayı söndürmek zorundaydım!

Bacaklarımın arasındaki sertliğini şimdiden hissedebiliyordum. İçime daha iyi girebilmesi için parmak uçlarımda durdum.

İçime girerken koca siki sıcak ve inatçıydı. Kulağımın dibindeki karanlık, aç soluk kanımı kaynatı.

Alec kendini daha fazla tutamadı. İkimiz de yüksek sesle inleyene kadar kendini bir hayvan gibi içime soktu. Neyse ki fırtına daha da gürültülüydü, bu yüzden tutkulu çığlıklarımız yağmurda kaybolup gitti. Yine de onları zapt edemiyordum. Alec'i içimde hissetmek dünyanın en ateşli şeyiydi ve üzerime ne kadar sert indiğine asla doyamıyordum. Hiç sormadan ihtiyacı olanı aldı ve benim de tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

Kendimi duvardan uzaklaştırdım ve daha da derine girebilmesi için popomu ona doğru uzattım. Hızlanırken elleri hevesle kalçalarımı kavradı. Tenin tene çarpması, çığlıklarım gibi yağmur tarafından yutuldu. Bir daha asla durmamasını istiyordum. Bu anın sonsuza dek sürmesi gerekiyordu. Ama ne yazık ki çok çabuk bitmişti.

Alec bu sefer benden bile erken boşaldı. Uzun uzun inlemesi o güne kadar duyduğum en güzel sestiydi ve hiç tereddüt etmeden onu gökyüzüne kadar takip ettim.

Aletini çıkarırken suyu kıcımdan fışkırdı. Onu özlediğimi hemen hissettim, ama bunu söylemedim ve bunun yerine nefesimi kontrol altına almaya odaklandım. Hiperventilasyon geçiriyordum ve parmak uçları ve ayak parmakları doğal olmayan bir şekilde karıncalanıyordu. Üstelik hâlâ o kadar başım dönüyordu ki kendimi zorlukla ayakta tutabiliyordum.

Ama güldüm çünkü o anı çok sevmiştim. Tamamen bitkin ama son derece mutlu bir şekilde, her zamanki gibi ellerini zarif bir şekilde saçlarında çalışan Alec'e baktım. Ama o

Başaramadı çünkü başındakiler sıırıslıklam olmuştı. Alnındaki ter damlları yağmur damllarına karışıyordu ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O gerçekten de tanıdığım en güzel adamdı.

Eğer istersen, her zaman senin yanında olacağım.

JAYCE

L doruk hissi yavaşça kayboldu ve yerini garip bir şekilde baskıcı bir soğukluğa bıraktı. Az önce olanlar bir daha asla yaşanmamalıydı. Ama olmuştu, hem de gizli bir görevde seyahat ediyor olmamıza rağmen.

Bunun için doğru zaman değildi.

Daha da kötüsü, Alec'e karşı bir şeyler hissediyordum. Ve onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar güçleniyordu.

Evine girdiğimde başlamıştı. Ve hiç durmadı. Nasıl durabilirdi ki? Sadece onunla kendimi tamamlanmış hissediyordum. Ve beni tekrar incitmesinin an meselesi olduğunu çok iyi biliyordum. Ve o andan hapse girmekten daha çok korkuyordum.

Tekrar giyinmeye çalışırken düşüncelerim zıplayan bir top gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Giysilerim sıırıslılandı. Tıpkı Alec'inki gibi. Görünmeden eve geri dönmemizin hiçbir yolu yoktu.

"Soyunmalıyız," diye önerdi Alec, bakışlarımı sürekli kaçırarak.

Hâlâ sert olduğunu görebiliyordum ama onunla bu konuda konuşmadım. Ayrıca hala tahrik olduğumu da fark ettim. Daha yeni rahatlamış olmamıza rağmen.

"Sence çıplak daha mı az dikkat çekeriz?" diye sordum sinirli bir sırıtışla.

"Birkaç eşarp alırız, o zaman tıpkı Yunanlı zevk düşkününü çocuklar gibi görünürüz."

"İyi fikir."

Eşyalarımızı bıraktık ve sadece pantolonlarımızla koşarak terasa geri döndük. Tamamen çılgıncaydı ve Alec'in tam da bu yönünü seviyordum. Onunla her zaman yeni bir şey deneyimliyordum ve bana bizim için bir gelecek olmadığını açıkça belirtmiş olmasına rağmen, onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Alec kapıyı açtı ve beni içeri çağırdı. İçeri süzüldük ve sanki bir saunadaymışız gibi karşılandık. Görünmeden içeri daldık, zaten soyunmuş olan çocuklardan giysilerimizi aldık, giyindik ve altın maskelerimizi taktık.

Tamamen giyindiğimde Alec bana sırttı.

"Harika görünüyorsun," diye kulağıma fısıldadı ve sonra yerden aldığı bir tepsiyi bana uzattı.

Bu şekilde personelden biri gibi görünecektim ve misafirlerin girmesine izin verilmeyen odalara erişimim olacaktı.

Kapılarda güvenlikten sorumlu birkaç goril vardı ama sayıları o kadar azdı ki bizi görmedikleri garanti.

Alec sessizce, "Çalışma odası salonun iki oda arkasında," dedi ve başıyla pek göze çarpmayan bir kapıyı işaret etti. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Anlaşıldı," diye başımı sallayarak onayladım ve kalabalığın içinde kayboldum.

Önceden ne yapmam gerektiğini konuşmuştuk, bu yüzden hazırlıklıydım. Ancak, vücudum hala tamamen çıldırıyordu. Sikim diken diken olmuştu ve onu alevli kumaşın altına saklamak için mücadele ediyordum. Ayrıca biraz başım dönüyordu ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Alec bana güveniyordu ve ben de ona, onun yanına ait olduğumu kanıtlamak istiyordum.

Tüm düşünceleri bir kenara ittim ve kapıya doğru ilerledim. Neyse ki ikizlerimden biri yeni doldurulmuş bir tepsiyi dışarı çıkmıştı, bu yüzden görünmeden geçebildim.

Arkasındaki mermer koridor korkutucu derecede soğuk ve karanlıktı. Birkaç hizmetçi etrafta dolaşıyordu. Daha önce kullanılmış olan bardakların yerleştirildiği masalar vardı.

Diğerlerine katıldım, tepsimi doldurdum ve hepsi gözden kaybolana kadar bekledim. Sonra tepsiyi yandaki kapının yanına bıraktım ve görünmeden içeride kayboldum.

Henüz aradığım çalışma odası değildi, hemen arkasındaydı. Ama doğru yoldaydım ve ki maske ve hizmetçi kıyafetleri giymiştim, böylece güvenlik kameralarında bile herkes gibi görünecektim. Çalışma odasına varana kadar, burada ne istediğimi tam olarak biliyormuşum gibi kendimden emin bir şekilde ilerledim.

masası hemen aklıma geldi ve doğruca oraya yöneldim.
için.

Alec bana bu Hastings'in eski kafalı bir adam olduğunu söylemişti. ve modern teknoloji adına pek bir şey yoktu. Bir bilgisayar vardı ama notlarını hala dolma kalemle yazıyordu, bu yüzden Alec bize yardımcı olacak el yazısı bir not olmasını umuyordu.

Masif ahşaptan devasa masanın etrafında döndüm ve ilk çekmeceyi açtım. İçinde bir tabanca vardı.

Vay anasını!

Hemen acele etmem gerektiğini fark ettim.

Ama diğer çekmecelerde önemli bir şey yoktu. Bir sürü evrak var ama şüpheli bir şey yok.

Masanın hemen altındaki büyük çekmecede küçük deri bir defter keşfettim. İçinde adresler ve isimler yazılıydı. İşe yarayabilirdi, bu yüzden onu tuniğimin altına sakladım. Birkaç not daha gözüme çarptı, onları da cebime attım.

Tam dolaplara ve raflara daha yakından bakacaktım ki kapının koluna basıldı. Aşağı daldım ve masanın arkasına saklandım.

Kalbim çarparak bekledim. Bir adamdan gelmiş olması gereken ayak sesleri duyuluyordu. Tam kompartımandan tabancayı çalacaktım ki başka ayak sesleri duyuldu. Hızla yaklaşıyorlardı.

"Price, seni bir daha partilerimden birinde göreceğimi sanmıyordum," dedi meçhul adam oldukça kibirli bir sesle.

"Böyle bir fırsata karşı koymakta zorlandığımı biliyorsun," diye yanıtladı Alec, sesi anında güven vericiydi.

Birkaç adım ötedeydiler, ben de büyük masanın arkasından bakmaya cesaret ettim.

Alec ve adam kapıda duruyordu. Bir sonraki odaya yaklaşık on adım vardı, kesinlikle görünmeden başaramazdım. Mümkün olduğunca çabuk bir şeyler düşünmeliydim!

Düşün, Jay! Bir kez olsun sikini değil kafanı kullan!

Ev sahibi Nigel Hastings olduğunu tahmin ettiğim adam, "Özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, sessiz bir yer bulmayı umuyordum. Bildiğiniz gibi, herkesin görmesini istemediğim özel ihtiyaçlarım var."

Gırtlaktan bir kahkaha yükseldi. "Gerçekten de öyle. Bunun için hazırlık yaptım. Bu tür istekleriniz için size oyun odasını göstermekten mutluluk duyarım. Genç bir adam seçtiniz mi?"

"Hâlâ arıyorum, birini tavsiye edebilir misiniz?"

Sesleri yavaşça uzaklaştı.

"Elbette. Size tanıtmak istediğim üç kişi var."

Kapı nihayet kapandığında rahat bir nefes aldım. Sesleri zar zor duyuluyordu ve bu anı kaçmak için kullandım.

Komşu kütüphaneye doğru koşturdum ve bir koridora çıktım. Tuniğimi ve maskemi düzelttikten sonra dikkat çekmemek için bir tepsi aradım. Kalbim küt küt atarken partiye döndüm ve konukların arasına karıştım.

Alec'ten iz yoktu ama baskından sonra arka girişten kaybolmadan önce birkaç dakika orada kalacağım konusunda anlaşmıştık.

Birkaç içki doldurdum, saatimi birkaç kez kontrol ettim ve ilk fırsatta oradan ayrıldım.

Araba hazırды ve hemen bindim. Alec çoktan içeri girmişti ve kimse beni takip etmeyince rahatlamış görünüyordu.

"Aldın mı?"

Başımı salladım, sonra Alec şoföre gaza basmasını işaret etti.

Arabayla Hollywood Tepeleri'ne çıkarken kendimi çok heyecanlı hissediyordum. Alec daha fazla saklanmak istemediğine karar vermiş ve beni de kendisiyle gelmem için davet etmişti.

Şoför bizi evin önünde bıraktığında kalbim doğal olmayan bir hızla atıyordu. Alec şifreyi girdikten sonra beni içeri götürdüğünde yalnızdık.

O da benim gibi güldü. Huysuz yaşlı komşunun kapısının önüne köpek boku bırakmış iki küçük çocuk gibiydik.

Onu sevmekten kendimi alamadım. Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey, gerçekte kim olduğunun sadece bir kısmıymış. Her saat onun yeni bir yönünü keşfediyordum gibi hissediyordum ve bunların hepsi göğsümde sıcak bir his yaratıyordu. Beni ona çeken şey, bu dürüst ve kontrolsüz kahkahaydı.

Ne kadar tuhaf bir partiye katıldığımızı ve ev sahibini kandırmanın ne kadar kolay olduğunu kutlayarak koridorda tökezledik.

"Yüzünü görmeliydin," dedi Alec sırtarak, onu taklit ederek.

Kahkahalarımı zor tutuyordum çünkü tamamen aptal görünüyordu. Alec omuzlarıma vurdu ve ben de ona tutundum çünkü aksi takdirde düşecektim.

Gülmekten nefes alamadım ve kıpkırmızı oldum. Görünüşe göre bu bulaşıcıydı çünkü Alec de nefesini tutamıyordu. Tamamen nefes nefese kalmış bir halde, hâlâ komik kıyafetlerimizle siyah deri koltuğa çöktük. Tunüğim dizlerimin üzerine kadar kaymıştı, yüzündeki ifadeye bakılırsa Alec de bunu görmüştü. Gözlerini kapadı ve boynunu uzatarak başını koltuğun arkasına yasladı. Bir an için sadece adem elmasına baktım, sonra tunüğün altından sertleşmiş sikiğin dış hatlarını net bir şekilde görebildim.

O da hala azgındı, tıpkı benim gibi. Ve bizi durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Ona doğru süründüm ve karnını ortaya çıkardım.

Ben sikini pantolonundan kurtarıırken Alec hâlâ karanlık bir şekilde kıkırdıyordu. Neyin peşinde olduğumu anladığında dudaklarımı çoktan ucuna götürmüştüm.

"Jayce..." hırıltılı sesi kulaklarımda çınladı.

Bağlılıkla şaftını yaladım ve ucundaki tuzlu şehveti emdim. Bunu ilk kez gönüllü olarak yapıyordum. Ve hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Alec'in tadı her zaman harikaydı. Dudaklarımın arasında büyüyen sertlik, merkezimdaki acil çekiştirmeyi daha da kötüleştirdi.

Başımı aşağı yukarı Alec bir iç geçirdi. Dudaklarımı sikinin etrafına sıkıca sardım ve ucunu emdim, onu gerçekten beslediğimi biliyordum.

Parmakları başımı okşadı ve saçımı tutmadan önce karıştırdı. Bundan ne kadar hoşlandığını açıkça hissedebiliyordum, bu yüzden bir adım daha ileri gittim. Bir elimi şaftının etrafına sararak derisini aşağı çektim, böylece hassas ucu tamamen açığa çıktı.

"Jayce," diye tekrar cınladı sesi, bu kez karanlık bir tonla.

Saçlarımdaki tutuşu da siki gibi sıkılaştı. Leğen kemiği ileri geri hareket ediyordu çünkü artık kendini tutamıyordu.

Israrına uymak için her türlü çabayı gösterdim ve onu ağzıma alabildiğim kadar derinlere aldım. Ne yazık ki, sadece yarısı kadardı, ama yine de hoşuna gittiğini umuyordum.

Boğazından çıkan karanlık hırıltıya bakılırsa, bu yeterli değildi.

Başımın şefkatle okşanması sona ermişti. Şimdi Alec beni iki eliyle tutuyor ve başımı tekrar tekrar aşağı bastırıyordu. Aynı anda leğen kemiği yukarı doğru itildi, böylece horozuçarptı.

Daha bastıramadan öğürme refleksimin ortaya çıktığını hissettim. Nefesimi tuttuğum anda Alec daha da derine itti. Boğazımdaydı ve her an boğulacakmışım gibi hissediyordum. Başımı geri çekmek istedim ama Alec beni sıkıca tuttu. Ağzından çıkan derin iniltileri duymak beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ateşliyordu.

Hoşuna gitti!

Onun bu kadar yüksek sesle inlediğini nadiren duymuştum ve hiç durmasını istemiyordum. Vücudum dirense de onu tekrar ağzımın derinliklerine aldım. Yaptıkça daha da kolaylaştı. Aktif olarak rahatlamaya ve olmasına izin vermeye çalıştım. Bana her şeyi yapabilmesini istiyordum.

"Uzan," diye emretti Alec ve dudaklarımı geri çektim.

Koltuktan kalkarken siki burnumun önünde sallanıyordu. Ucuna yapışmış olan tuzlu damlayı yalamak istedim. Ama bu olmadı çünkü Alec beni zorla kanepenin kenarına çekti. Böylece başım koltuk arkalığından sarktı ve boynumu uzatmak zorunda kaldım.

"Böyle kal." Kendini tam önümde konumlandırırdı, siki dudaklarımın arasında ilerliyordu.

Uzulca ağzımı açtım ve onu olabildiğince derine soktum. Bu pozisyon boğazından aşağı çok daha kolay kaymasını sağladı. Öğürmedi ama bu onu rahatsız etmezdi. Hoşuna gittiğini biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Beni sertçe kavrayışı bunu daha da çok istememe neden oluyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, siki ağzıma girmeye devam ederken. Kendime dokunmak zorunda kaldım çünkü inleme şekli inanılmaz derecede sıcaktı. Onu içimde daha da derinlere almak için elimden geleni yaptım, ama her itişte daha da sertleşti. Aleti neredeyse beni boğacak kadar şişmişti. Daha da hızlı ve derinlere doğru iterken parmakları acımasızca omuzlarımı pençeledi.

Kendini son bir kez daha ağzıma bastırırken boğazından hırıltı ve inleme karışımı bir ses geldi. Sonra onu boğazımda hissettim. Her damlasını almak için yutkundum.

Alec içimden "İnanılmaz derecede ateşli," diye nefes nefese kaldı. Bir damlasını bile ziyan etmemek için dudaklarımı yaladım.

Alec beni tekrar ayağa kaldırmadan önce boynumu hafifçe okşadı. Karanlık bakışları artık simsiyahtı. Açgözlülükle, ben çıplak kalana kadar tuniğimi yırttı. Daha yeni boşalmış olmasına rağmen aleti yeniden sertleşmişti - ya da hâlâ sertti. O içime boşaldığında ben de boşalmıştım ama bu benim için yeterli değildi.

"Yakında etkisi geçer," dedi Alec, beni kucağına çekerek.

"Ne etkisi?" diye sordum, şehvetten sarhoş olmuş bir halde, kendini deliğime sokarken. İçime sonuna kadar daldığında dudaklarımdan tiz bir inilti kaçtı.

"Şarabın içindeki afrodizyak," diye nefes aldı Alec, boynumu ısırarak.

Acı aniden geldiği için irkildim. Alec beni sikerken bir yandan da emiyordu. İkimiz de birbirimize zar zor tutunacak kadar terleyene kadar ona yavaşça, ama daha az yoğun bir şekilde bindim.

Zaten üç kez boşalmıştım ve hala yeterli değildi. Evinin her yerinde ayakta, yatarak ve oturarak yaptık. Ta ki ikimiz de artık hiçbir şeyin işe yaramayacağı kadar ağrıyana kadar.

Nefes nefese ve tamamen bitkin bir halde birinci kattaki yatağına uzandık ve tavandaki aynada kendimize . Bu şeytani şeyin etkilerinin sonunda geçtiğini hissedebiliyordum. Baş dönmesi artık yoktu. Bacaklarımın arasındaki açgözlü karıncalanma da yoktu. Sikim saatler sonra nihayet sarkmıştı.

Alec memnuniyetle gözlerini kapatırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

İkimiz de başka bir yol olmadığını biliyorduk. Bu şeyin etkilerini atlatmak zorundaydık ve bu yalnız olmaktansa birlikte olmak daha iyiydi. Yine de, mutluluğun sıcak karıncalanmasının üzerine huzursuz bir his çöktü. Buz gibi soğuktu ve dikkatlice yataktan kalkarken kalbimi boğucu bir şekilde tutuyordu.

Alec yumuşak uyku sesleri çıkarıyordu ve tüm bunlardan sonra bu kadar çabuk uyanmayacağından emindim.

Yatak odasından parmak uçlarımda çıktım. İçimdeki her şey buna karşı olsa da, üzerime uyan kıyafetleri topladım ve sessizce merdivenlerden zemin kata indim. Kapıya doğru dönmek üzereyken gölgelerin arasından karanlık bir figür belirdi. Alec'i tanıdığım da kalbim küt küt atmaya başladı. Üzerinde sadece bir gömlek ve pantolon vardı ve çok kızgın görünüyordu.

ALEC

WNereye gidiyorsun?" Öfkemi gizlemek için hiç çaba sarf etmedim. "Gitmem gerek," diye mırıldandı Jayce. Sanki gitmesine bu kadar kolay izin verecekmişim gibi.

"Patronuna rapor vermek için mi? Yoksa benden mi çaldın?" Bunu ona hiç yakıştıramadım. Zaten beni bir kez aldatmış ve yalan söylemişti.

"Bunların hiçbirisi, ben... sadece gitmek zorundayım."

Sözünü kestiğimde gözle görülür bir şekilde yutkundum. Yakınlığım başını eğmesine neden oldu.

"Gizlice, ben uyurken mi?"

"Başka yolu yoktu..." Her küstah bakışımdan kaçındı.

"Oh hayır mı? Yani bu korkakça hareketin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Böylesi daha iyi. Eğer sen ..." diye suçlanmak istemiyorum.

Sözleri göğsüme yüzlerce hançer gibi saplandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben olmasaydım, bu sorunları yaşamazdın." Bakışlarında acı vardı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Sessiz kaldı, ben de bunu onay olarak algıladım.

"Lütfen saf olma. Benim sorunlarımın seninle ya da benden çalmaya çalışmanla hiçbir ilgisi yok. Bu öyle ya da böyle olacaktı. Bu yüzden kaçmak zorunda değilsin."

"Sadece bu değil. I ... Aramızdaki her neyse, bunun bir geleceği yok."

"Sadece yardım etmek istediğini söyleyen sen değil miydin? Senden bunu istemedim!" Onun bu küçümseyici bakışı göğsümdeki acıyı daha da artırdı. "İstediğin yere gidebilirsin, umurumda değil! Ama en azından doğru düzgün veda edecek cesaretin olsun!"

"Peki ne anlamı var?" diye sordu gözlerini kaldırarak. Gözlerinde beni rahatsız eden yaşlar parlıyordu. Bir dakika önce evin içinde sevişiyorduk ve şimdi ağlıyordu ve beni terk etmek mi istiyordu? Bu hiç mantıklı değildi!

"Yakında bitecek ve ben buna dayanamıyorum, anlıyor musun?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum çünkü hiçbir şey anlayamıyordum.

"Geçen seferki gibi beni dışarı atacaksınız ve ben ..."

"Neden bu kadar ileriye düşünmek zorundasın? Neden yarına kadar kalıp neler olacağını görmüyorsun?"

Jayce usulca güldü ve acı dolu gözlerimin içine baktı.

"Orada hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam edemem, Alec."

Sözleri göğsüme bir çekiç darbesi gibi indi. Aslında duygular gibi bir şeyden bahsediyordu. Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu!

"Biz sadece iş ortağıyız, başka bir şey değil. Sadece bir sürçme oldu, bir şeyler içtik, bir daha olmayacak," diye açıkça belirttim.

Yine acı acı güldü. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Buna kesinlikle inandığımı yüzüne haykırmak istedim ama yapamadım. Geçmiş bana onun varlığında zayıf düştüğümü öğretmişti. O benim Aşil topuğumdu ve bunu biliyordu. Belki de şimdi ortadan kaybolması gerçekten daha iyiydi. Aslında uzun zaman önce onun hayatımdan çıkmasını istemiştim ama yine de buradaydım, kapıyı kapatıyordum. Çünkü onu bir daha asla görememe düşüncesi daha da kötüydü.

"Hiçbir şey için acele etmene gerek yok. Bunu yarın da konuşabiliriz."

"Yarın ne farklı olacak? Her şey daha da kötüye gidecek. I ... seni düşünmeden duramıyorum. Hoşuna gitsin ya da , sadece kafamın içindesin ve ..." Jayce dudaklarını birbirine bastırdı ve sessiz kaldı ama ben ne söyleyeceğini çoktan tahmin etmiştim.

Tam olarak hissettiğim şey buydu. Ama bunu söylemeyi kendime yakıştıramadım. Çünkü kendim de anlamıyordum. Özellikle derin duyguları hissedebilen bir insan değildim. Hiç olmadım ve olmayacağım da. Ama Jayce'i önemsediğimi çabucak fark ettim.

"Bunu yarın konuşalım," diye önerdim, çünkü en azından bir gece daha onun yanında yatmak istiyordum.

"Peki yarın ne farklı olacak, Alec? Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yok. Ben sokaktan gelen bir çocuğum ve sen bir multimilyonersin! Gerçekten başlamadan bitirmeliyiz."

"Sokaktaki çocuk, muhtemelen tek argümanınız bu mu?"

"Nasıl büyüdüğümü hayal bile edemezsiniz. Hiçbir zaman kendime ait bir odam olmadı, doğum günümde ya da Noel'de hediye almadım. Her zaman hayatta kalmak için mücadele ettim."

"Ne yapacaklarını bilemedikleri bir noktada olan tek kişi sen değilsin," diye araya girdim, onu ilgilendirmese de.

"Elbette herkesin kötü zamanları olur. Ama hiç hayatınız boktan bir yığın olduğu için uyanmaktan korktuğunuz oldu mu?"

"Evet."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Tabii ki hayır. Sizin dünyanızda ben her şeyi satın alabilen zengin bir adamım."

"Öyle değil mi?"

"Sayısız erkek tarafından şımartılmam yerine burada oturup bunu konuşuyorsak tabii ki hayır."

Jayce sırtı ama beni dinlemeye devam etti.

"Bir zamanlar sadece uyumayı ve hiç uyanmamayı dilediğim zamanlar oldu."

"Ne zaman oldu bu?"

Daha fazla soru sormaması için bir bakışım la ona yalvardım ama Jayce peşini bırakmadı. Bu konuda hiç konuşmamıştım, özellikle de birlikte olduğum erkeklerle, ama onda bana garip bir sakinlik veren bir şey vardı.

"Olay olduğunda on sekiz yaşımdaydım."

"Ne oldu?"

Ona uyarıcı bir bakış attım ve hemen sustu.

"Bir günden diğerine tek başımaydım. Yiyecek bir şeyi nasıl alacağımı bile bilmiyordum."

Jayce gerçekten endişeli görünüyordu, bu da beni konuşmaya devam etmeye teşvik etti.

"Hayatınız boyunca arkanızı kollayan insanların sizi terk etmesi berbat bir duygu."

Jayce beni anlamadığından emin olmama rağmen başını salladı.

"Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Hala üniversitedeydim, sadece bir öğrenci işim vardı ve okul harçlarımı ödeyecek kadar bile param yoktu. Annem ve babam bunun için para biriktirmişti ama onlar öldükten sonra benden para isteyen o kadar çok insan oldu ki, avukatlar ve benzerleri, geriye pek bir şey kalmadı."

"Peki sen nasıl hayatta kaldın?"

Duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım.

"Elimden geleni yaptım," diye açıkladım ona, sempatisini hissederek. "New York'ta yaşayan bir teyzem var ama başlangıçta bana borç para verdi ve bunu faiziyle geri ödemem gerekiyordu. Faizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından, öğrenmek için bir bankaya gittim."

Bu anıları biriyle paylaşmak tuhaf bir duyguydu. Henüz Dave'e geçmişimin ayrıntılarını bile anlatmamıştım. Jayce'in benim için üzülmelerini ya da beni herhangi bir şekilde zayıf görmesini gerçekten istemiyordum, ama bir kez başladığımda duramadım.

"Babam her zaman bir gün ondan daha iyi olacağımı umardı. Beni zirveye yükselecek bir adama dönüştürmek isterdi. Ve siz sormadan söyleyeyim, ailemin hiçbir zaman çok parası olmadı. Orta sınıftandılar, benimle birlikte bir apartman dairesinde yaşıyorlardı ve ikisinin de geçimimize yetecek kadar işleri vardı. Biriktirdikleri her şey benim üniversite fonuma gidiyordu. Ve sonunda yeterli olmadı. Üniversiteyi bırakmak ve çalışmaya başlamak zorunda kaldım. Neyse ki, bir zamanlar araştırdığım bankada staj yaptım ve kısa bir süre sonra ayrıca bir ücretli iş buldum

teklif etti. Çok değildi, yaşamak için yeterli değildi ama bir başlangıçtı."

Jayce'i kokteyl barına götürdüm ve bize birer içki doldurdum.

"Yani bir bankada mı çalışıyordun? Nerede yaşıyordun?"

"Öğrenci yurdunda kalabildiğim kadar kaldım. Ancak bir noktada taşınmam gerekti ve küçük bir daire aradım, şehrin en iyi yerinde olması gerekmiyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ama yeni işimle birlikte her şey yolunda gitti. Babamın anısına ve onun istekleri doğrultusunda çalıştım. Düşene kadar çalıştım. Para hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordum. Kulağa aptalca gelebilir ama babamı gururlandırmak istedim, bunu hiç göremeyecek olsa bile."

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor," diye onayladı Jayce, bardağı kabul ederken parmaklarıma dokunarak.

"Evet, sonra bir noktada bu adam bankaya geldi. Uzaktan çok parası olduğunu görebiliyordum. O sırada orada bir buçuk yıldır çalışıyordum ve kimin hesabında ne kadar para olduğunu anlayacak kadar insan tanımıştım. Bir bankacı olarak çabuk öğrenmeniz gereken şeylerden biri de buydu. Banka için en iyisini elde edebilmek için kiminle ve nasıl iş yaparsınız. Her zaman doğru insanlarla finansman anlaşmaları başlatmakla ilgiliydi, böylece banka çok fazla faiz kazanabilirdi. Kulağa çok teorik geldiğini biliyorum. Birinin bir bankaya gittiğini ve bir ev veya iş için paraya ihtiyacı olduğunu düşünün, o zaman banka faiz şeklinde para alır çünkü borç verir ve kar eder. Yani çok parası olan birine yardım etmek banka için daha yüksek gelir anlamına gelir. O sırada bu adamla oturdum ve bir servet harcamak istediğini hemen hissettim. Bu yüzden benimle bir finansman anlaşması imzalaması için çalıştım. Ancak işler farklı gelişti."

Tüm bunları ona neden anlattığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama kapıdan içeri girmeyip karşımda oturduğu ve gözlerini dudaklarımdan alamadığı için kendimi güvende hissediyordum. Hikâyemle gerçekten ilgileniyordu.

"O zaman ne oldu?" diye sordu Jayce kocaman gözlerle.

"Ne olması gerekiyordu. Özellikle de benim gibi genç bir züppeye. Dolandırıcı bir iş."

Nefesi kesildi, irkildi.

"Evet, böyle tepki vermem gerekirdi ama . Bu adam bana kitaplara var olmayan rakamlar yazmam için çok para teklif etti, anlıyor musun Jayce?"

"Bankayı mı batırdın?"

"Öyle de denebilir. Neden buna ihtiyacı olduğunu hala bilmiyorum çünkü kısa bir süre sonra hesabında milyonlar olduğunu öğrendim. Yani daha fazla paraya ihtiyacı yoktu. Ama anlaşılan o kadar açgözlüydü ki, ona yetecek kadar para yoktu. Bu yüzden hedeflerine ulaşmak için beni - belirsiz bir geleceği olan genç bir bankacıyı - kullandı. Hem servetini artırmasına yardım ettim hem de karşılığında bir şeyler aldım."

"Para," Jayce tam on ikiden vurdu.

"Çok para," diye açıkladım. "On bin dolar. O zamanlar benim gibi 20 yaşında bile olmayan bir çocuk için bu o kadar büyük bir paraydı ki hayır diyemezdim. Üstelik yeni paramı benim için yatırdı. Hisse senetleri, yatırım yapmanın en güvenli yolu olmayabilir ama yine de hiçbir fikrim yoktu ve onu örnek almak istedim. Bana milyoner olmanın çok kolay olduğunu anlattı ve ben de bana söylediği her şeyi yaptım."

"Ne yaptın sen?" diye sordu Jayce tüyleri diken diken olmuş bir halde.

"Geri geldi ve onunla birlikte başka adamlar da geldi. Hepsinin benim yardımına ihtiyacı vardı ve ben hiç tereddüt etmedim."

Bu kadar serveti nasıl elde ettiğimi anladığında sarsıldı.

"Bir yıl içinde hesabımda ilk milyon vardı," dedim acı bir şekilde ve bardağımı tek seferde bitirdim. "Dürüst bir çalışmayla değil, yolsuzlukla."

Jayce'e dikkatle baktım ve bakışlarındaki hayal kırıklığını fark ettim. Muhtemelen içimdeki karanlığa rağmen dürüst bir şeyler başardığımı düşünmüştü.

"Ne düşündüğünü zaten biliyorum. Gidebilirsin. Başından beri istediğin buydu. O yüzden git ve beni yalnız bırak. Ben bunu hak ediyorum. Yapmamam gereken bir sürü iş yaptım ve şimdi bunun için cezalandırılacağım."

adresinden polise teslim olmayı düşünecek noktaya gelmiştim.
bilgileri aracılığıyla o sırada benim

iş ortaklarımın hepsi dizüstü bilgisayarında kilitliydi. Program öyle bir şekilde yazılmıştı ki sadece doğru kodla şifreleri çözülebiliyordu. Ve bu kodu sadece ben biliyordum.

"Dostum, bunu neden daha önce söylemedin?"

Jayce gülmeye başladığında kaşlarım birbirine çarptı. Sadece bir sırtıma ya da hafif bir kıkırdama değil, hayır, Jayce o kadar yüksek sesle güldü ki, çoktan çıldırıp çıldırmadığından kısa bir süre emin olamadım.

"Bunun neresi komik gerçekten anlamıyorum," dedim kuşkuyla ve bize bir bardak daha doldurdum.

"Gerçekten musun? Sen mükemmel değilsin."

"Ve bu yüzden mi gülüyorsun?"

"Evet!" Bana bir melek gibi gülümsedi. "Milyon dolarlık bir malikaneye girip bir milyonerle tanışan ve ona aşık olan bir hırsız olduğunuzu düşünün. Ona hiçbir şey teklif edemiyorsun çünkü her şeyi satın alabilecek kadar parası var. Kendinizi her zaman ondan daha küçük hissedersiniz, çünkü o sizden daha üstündür. Ve sonra onun da aslında sizin gibi olduğunu fark edersiniz. O sadece farklı bir yol seçmiş."

Boynumda muazzam bir baskı hissettim.

Jayce... bana aşık mı?

Neden bana en çok takılan kısmın bu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an için gözlerimi kaçırdım. Kimsenin beni duygularını aktarabileceği iyi bir insan olarak görmesi doğru değildi. Bir sebepten dolayı yalnızdım.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu, hâlâ gülerek. "Aslında iki ayrı dünyadan gelmiyoruz. İkimiz de hayatta kalmaya çalıştık ve bu yolda hatalar yaptık. Tamamen farklı şekillerde ama yine de bir şekilde aynıyız."

Kulağa romantik geliyordu ama gerçek soğuk ve acımasızdı.

"Buna içmeliyiz."

Jayce içindekileri tek seferde bitirdi. Sonra geçirdi, bu da başımı yorgunca sallamama neden oldu.

"Bu yüzden senin peşindeler, değil mi?" dedi ve seviyesine rağmen şaşırtıcı bir doğrulukla sözlerini tamamladı. "Dizüstü bilgisayarındaki sırları biliyorlar. Bu yüzden onu çalmamı istediler."

İç çekerek başımı salladım.

"Ama bu kişi dizüstü bilgisayarını ona vermenizden ne kazanacak? Gerçeği biliyorsunuz. Bunu her an halka açıklayabilirsin, değil mi?"

Gölümsedim çünkü Jayce sokaklardaki yaşamına rağmen bazen inanılmaz derecede naif olabiliyordu.

"Birincisi, liste eksiksiz, bu yüzden listeyi ele geçiren kişi listedeki diğer kişiler üzerinde baskı kuruyor ve bu nedenle zaten hayal bile edemeyeceğiniz kadar inanılmaz derecede zengin. İkincisi, ben ölmüş sayılırım. Yani biri gerçeği öğrendiği anda bana ihtiyaç kalmayacak ve muhtemelen kolay hedef olacağım."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jayce düşünceli bir şekilde ve beni saflığından daha çok rahatsız etti. "Belki de her şeye rağmen saklanmalısın?"

"Hayır. Artık saklanmayacağım. Benimle uğraşmak isteyen herkes benimle yüzleşmeli. Bir de acil durum planım var. Pek fazla kişi bunu bilmiyor, dürüst olmak gerekirse siz bundan bahsettiğim üçüncü kişisiniz. Ancak program öyle bir şekilde yazılmış ki, kimliğimi doğrulamak için düzenli olarak giriş yapmam gerekiyor. Eğer yirmi dört saat içinde rapor vermeyi başaramazsam, B planı devreye girecek ve eski iş ortaklarımın listesi şehirdeki tüm gazetelere gönderilecek."

"Oh, bu çok zekice."

"Bunu göreceğiz."

Jayce'e yandan baktım ve neden hâlâ burada olduğunu merak ettim.

"Çok yardımcı oldunuz ama aslında işiniz çoktan bitti. Hikayedeki beynin kim olabileceğine dair bir önsezim var ve bunu araştıracağım. İstersen modellik yaptığın daireye geri dönüp hayatını dürüst bir şekilde kazanmaya çalışabilirsin. Hâlâ bir seçeneğin var ve doğru olanı yapabilirsin."

Jayce bardağına baktı ve aniden sessizleşti. Artık çok geç olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Ne yaptın sen?" diye sordum sessizce, boğazımda kötü bir soğuk yanması hissederek.

Jayce sadece güldü ve kendine bir içki daha doldurdu.

"Sanırım asıl soru, neyi yapmadığım?" diye yanıtladı gözlerini kaldırarak. Gözlerimin içine bakarken belli belirsiz yutkundu. Gözlerindeki hüznün hiç belli olmuyordu.

"Sonunda dürüstçe para kazanmak istedim," dedi garip bir şekilde kısık bir sesle. "Bu yüzden Jo Garver'dan gelen teklifi kabul ettim ve beni moda dünyasına sokmasına izin verdim. Beni sokaktan aldı ve ne kadar potansiyelim olduğunu görmek için benimle bir fotoğraf çekimi yaptı. Sonra bana bir dairede yer ayarladı ve beni patronuyla tanıştırdı. Ajans burada, Los Angeles'ta oldukça ünlü ve modellerini dünyanın her yerine yerleştiriyor. Ama şöhretin bir bedeli var. Art niyetsiz hiçbir şey olmadı."

Neyi ima ettiğinden zaten şüpheleniyordum. Kendisinin kullanılmasına izin verdiği düşüncesi, geçmişimi hatırlamaktan daha çok acı veriyordu.

"Sen de temelde benimle aynı şeyi yaptın," dedim ve ikimizi de tekrar doldurdum. "Hayatını kontrol altına alma umuduyla her şeyi yaptın."

"Aslında yapmak istemediğim şeyleri yaptım."

Kendime engel olamadım, tezgâha doğru yürüdüm ve onu kollarıma aldım. Jayce bu ani yakınlık karşısında irkildi ama sonra kollarını sırtıma doladı ve kendini bana doğru bastırdı. Boğazından bir hıçkırık geldi, bu da ne kadar acı çektiğini bir kez daha anlamamı sağladı.

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin, beni duyuyor musun? Bu işte senden bunu yapmanı asla istemeyecek ciddi insanlar var." Saçlarını okşadım çünkü tamamen dağılmıştı.

"Geri dönmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum," dedi aniden, ağlamaya başlamadan önce. "Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum, o yüzden beni dışarı at Alec!"

Vücudumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Seni dışarı atmayacağım," dedim, çünkü ciddiydim. "Burada kalabilirsin. Ne kadar istersen."

JAYCE

Donunki bir rüyaydı. Ben sadece ağlarken Alec beni kendine yakın tuttu ve nazikçe saçlarımı okşadı. Ona yakın olmak inanılmaz derecede iyi . Bana destek verdi ve

Daha önce hiç bilmediğim garip bir güvenlik. Eğer şimdi gitseydim kalbimin kırılacağını biliyordum.

Burnumu gömleğinin kumaşına gömdüm. Çok güzel kokuyordu, onun gibi, güven gibi ve onu bırakmak istemiyordum.

"*Valentino* gömleğime mi ağlıyorsun?" diye sordu beni neşelendirmek için.

"Sana yeni bir tane alırım," dedim sırtarak ve gözyaşlarımı sildim.

"Bırak, buna paran yetmez."

"Başka bir iş yaparsam, belki."

"Yapmayacaksın!" Alec'in sesi aniden çok sert çıkmıştı. Başımı tuttu ve sertçe gözlerimin içine baktı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum, anlıyor musun?"

"Tamam."

"Daha fazla duygusallaşmadan önce size bir şey göstermek istiyorum."

Merak ettim ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Villasını zaten biliyordum. Ancak terastaki yan çıkışı hiç fark etmemiştim. Evin önü boyunca çatıya çıkıyordu. Yaz mevsimi olduğu için hava gece bile 20 derecenin üzerindeydi ve hafif bir rüzgâr esiyordu.

Kendimi ağzım bir karış açık orada dururken yakaladım. Manzara bir rüyaydı. Los Angeles'ı gece vakti ve yüksek bir yerden görmek neredeyse başımı döndürüyordu. Her yeri kaplayan karanlığa rağmen, uzaklarda binlerce ateş böceğinin dans etmesi gibi parlayan çok sayıda ışık vardı.

"Yalnız kalmak istediğimde burada oturmayı seviyorum," diye açıkladı Alec, şezlongları göstererek. Bize içecek bir şeyler getirdiği küçük bir bar bile vardı.

Uzun zamandır son derece rahat olan koltuğumda uzanmış, yıldızları seyrediyordum. Hâlâ burada olmam ve sokağa döneli çok olmamış olması gerçeküstü bir şeydi.

Alec, "Arada seni serinletecek bir şey," dedi ve minnetle kabul ettiğim buzlu çay ikram etti.

Bütün gün çok fazla alkol almıştım. Yine de aklım başımdaydı ve söylediği her şeyi duydum.

"Bilmiyordum," dedim bir dakikalık sessizlikten sonra. "Yani, gerçekten benden çok daha kolay bir hayat sürdüğünü sanıyordum."

"Pek çok insan böyle düşünüyor." Alec inanılmaz bir sakinlik yayıyordu. Hâlâ burada olduğum için memnun görünüyordu. Yani bu onun için bir şey ifade ediyordu.

"O zaman ne ?"

"Kısa versiyon mu yoksa tüm hikaye mi?"

"Bütün hikâyeyi mi?" diye sordum ve sandalyesinde doğrulmasını dikkatle bekledim. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes verdi.

"Babamın her zaman bir şey olmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Diğer insanların örnek alacağı özel biri. Şimdi eminim kastettiği şey onun gibi olmamam gerektiği idi. Hayatta büyük hedefleri vardı ve annemi aldatmasaydı bunlara ulaşabilirdi. Ailemiz için en kötü zamanlardı. O zaman on altı yaşındaydım. Olay ortaya çıktıktan sonra babam sürekli ne kadar utandığından ve bunu telafi etmek istediğinden bahsetti. Ama annemin dağlarda lüks bir otele gitmesi için yeterli parayı biriktirmesi iki yıl daha sürdü. Bu her zaman onun hayaliydi ama hiçbir zaman yeterli paramız olmamıştı. Ne kadar ıslıl ıslıl olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Alec gökyüzüne bakarken görünüyordu. Sanki o zamanki görüntüleri tekrar görüyormuş gibiydi.

"Haziran ayıydı ve tatil iki aydır planlanıyordu. Annem tatili dört gözle bekliyordu, her geçen gün yüzü daha da gülüyordu. İyileştiği ve bunu onun için ayarladığı için babamla gurur duyuyordum. Sadece ikisi için bir hafta sonu olması gerekiyordu, bu yüzden ben evde kaldım."

"Tam olarak nereye gittiler?" diye sordum, çünkü bir şekilde deja vu yaşadığımı hissediyordum.

"Mammoth Gölleri, Mammoth Dağları'nın eteklerinde küçük bir kasaba, buradan arabayla beş saat uzaklıkta. Annem için mükemmel bir yerdi ama oraya hiç gidemediler..."

Boğazımda büyük bir yumru hissettim.

"Yolda bir kaza oldu. Bir kavşakta başka bir araba sağdan yolcu kapısına çarptı. Annemle babamın arabası savruldu ve anayoldan çıktı. Annem anında öldü. Babam hastaneye kaldırılmış ama sonra yaralarına yenik düşmüş. En azından bana öyle söylediler. Ben oraya vardığımda çoktan ölmüştü."

Anılar buz sarkıtları gibi üzerime çöktü. Alec'in bakışlarındaki acıyı ilk elden hissettim. Bu gerçek anı en kötüsüydü.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum..." diye mırıldandım ama Alec orada değildi. Sanki orada ailesinin yüzünü görebiliyormuş gibi karanlığa bakıyordu.

"Annem yüzünde bir gülümsemeyle öldü. Hafta sonunu dört gözle bekliyordu. Belki de bu şekilde vefat etmek dünyadaki en kötü şey değildir," dedi boşluğa.

"Benim ailem de bir araba kazasında öldü," diye hatırladım titreyen bir sesle. Çok uzun zaman önce olmasına rağmen, o zamanki acıyı hala hissediyordum. "O zaman on yaşındaydım."

Alec bakışlarımı yakalayarak, "O zaman anlıyorsun," dedi.

"Sanki o zamanki çocukmuşum gibi hissediyorum... Polis bana anlattığı o anı asla unutmayacağım."

Alec başını sallayarak bana katıldı.

"O zaman on sekiz yaşımdaydım ve çok kötüydü. On yaşımdayken anne babanı kaybetmenin senin için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek zor," dedi ve bana hikayemi anlatma fırsatı verdi.

"Kulağa çok çılgınca geliyor ama birçok ortak noktamız var. Ailem oldukça fakirdi, babam neredeyse düşene kadar çalıştı ve annem evde büyükbabama bakmak zorunda kaldı. Bir noktada, birikim hesabını yağmaladı ve aileme kaçmaları için bir hafta sonu verdi. Nereye bilmiyorum, muhtemelen küçük bir otele ya da tatil evine. Bir Cuma günü arabaya bindiler ve bir daha geri dönmediler."

Alec tamamen şok olmuş görünüyordu. Sanki bir hayaletmişim gibi bana baktı.

Dudakları ama hiç ses çıkmadı.

"Evet, biliyorum, tamamen çılgınca, çok fazla tesadüf var ama bu doğru." Geçmişimi paylaşmak tuhaftı. Yıllardır bu konu hakkında düşünmemiştim ve şimdi... kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Büyükbabam kızının ölümünü öğrendiğinde öldü. Bu onun kalbini parçaladı ve o günden sonra ailesiz kaldım. Gençlik dairesi tarafından alındım ve sonra bir koruyucu ailenin yanına yerleştirildim. Richy ile üçüncü ailede tanıştım. Ailesi keşti ve ona bakamıyorlardı. Çok iyi arkadaş olduk ve o zamandan beri bir aileden diğerine geçtik" diye hatırlıyorum.

"Peki sen ne zaman sokağa düştün?"

"Bunu söylediğinizde kulağa çok kaba geliyor. Sanki kaderin bir cilvesi gibi. Ama öyle değildi. Bunu yapmaya karar verdim çünkü normal bir hayat istemiyordum. Bütün gün bir ofiste oturmak zorunda olduğum bir iş yapmak istemedim. Yaşamak, arkadaşlarımla takılmak ve özgür olmak istiyordum. Richy benim için doğru kişiydi. Kuralları erken çiğnemeye başladık çünkü bu bize tam bir keyif veriyordu. Son koruyucu ailemizde bizi çete dünyasıyla tanıştıran bir çocukla tanıştık. Her zaman olduğu gibi o da birini tanıyan birini tanıyordu. Biz de kesinlikle bu şekilde dahil olduk. Büyük dünyaya salınmadan önce kaçtık ve metruk evleri işgal eden bir gruba katıldık. Richy ve ben aslında çok eğlenmek istiyorduk ve bunu yapmayı umuyorduk,

her gün sahilde takılabileceğinizi düşünmüştüm. Ama bunun o kadar kolay olmadığını tahmin edebilirsiniz."

Alec düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Sokakta bile inanılmaz sayıda kural olduğunu çabucak öğrendik. Her zaman nefret ettiğimiz koruyucu ailelerden bile daha fazla. Hunter annemiz gibiydi, bizi sokaktaki hayatla tanıştırdı ve kuralları da o koydu. Eğer bir hata yaparsanız, cezalandırılırdınız. Eğer hapse girdiyseniz, nasıl çıkacağınızı kendiniz bulmak zorundaydınız. Aslında her zaman bir noktada birinin beni yakalayacağından korkuyordum. Hunter'ın beni size göndermesinin nedeni de buydu."

"Bu nasıl ?"

"Yine sahildeydik ve kaslı adamların peşinden gitmek istedim ama içlerinden biri dikkatimi o kadar dağıttı ki çalıntı cep telefonunu kapatmayı unuttum. Telefon çaldı ve peşimden geldi. Kıl payı kurtulduk ama Hunter hiç mutlu değildi. Boynuma bir bıçak dayadı ve her şeyi berbat ettiğimi söyledi. Beni öldürmemesi için onu ancak ikna edebildim." Bu anıyı hatırlayınca rahat bir nefes aldım.

Alec oldukça acımasız görünüyordu. "O ne?"

"Sokaklarda şiddet var. Herkes kendi başının çaresine bakıyor. Ancak doğru insanları tanırsanız ve birilerini nasıl ikna edeceğinizi bilerseniz ilerleyebilirsiniz."

"Ve sanırım bu konuda ustalaştınız?"

"Pek sayılmaz. Zaten beni öldürmek üzereydi, ben de onu yeteneklerim konusunda ikna etmeyi başardım."

Alec şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi düşündüğün gibi değil! Tanıştığımızda hâlâ bakireydim."

Ağzımı kapattım çünkü bunu gerçekten söylemek istememiştim.

"Sen gerçekten...?"

"Senden önce hiç kimseyle bir şey yaşamadım. Kızları ama o kadar da özel değildi. Oh, unut gitsin."

Alec bunu unutabilecekmiş gibi görünmüyordu. Gözlerinde gurur gibi bir şey parlıyordu.

"Her halükarda Hunter'a bana ve yeteneklerime ihtiyacı olduğunu açıkça belirttim. Ve sonra gizli operasyonla birlikte geldi. Birkaç saat sonra Hollywood Hills'teki malikanenize gittik ve bir dizüstü bilgisayar çalma emriyle beni malikanenin önüne bıraktılar. Artık hikâyeyi biliyorsunuz."

"Müşterinin kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Başımı salladım çünkü bu yönde bir konuşma hatırlamıyordum.

"Ne yazık ki hayır. Hunter sadece Walter'la konuşurdu ve biz uşaklar da dışarı gönderilirdik. Eğer biri bizi yakalarsa, şarkı söylememize izin verilmezdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bu mantıklı," dedi Alec, yıldızlara bakmak için tekrar arkasına yaslanarak.

Bakışlarını takip ettim ve hemen biraz sakinleştiğimi hissettim.

"Bir hayatın bu kadar değişebilmesi çok güzel, değil mi?"

Alec cevap olarak homurdandı.

"İlk bakışta görüldüğümüz kadar farklı değiliz. Kendileri için bir şeyler yapmak isteyen iki yetim çocuk. Sadece hikayelerimiz birbirinden oldukça uzak."

Alec düşünceli bir ifadeyle, "İnanın bana, tam tersi de olabilirdi," dedi.

"Buna kendin de inanmıyorsun. Neden bankacı olayım ki? Bunun için fazla güzelim."

Alec bir saatten uzun süredir ilk kez gülümsedi.

"Bana hikayeni anlattığın için teşekkür ederim."

"Çok teşekkür ederim. Senin hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her zaman çok ketumsun."

"Kendimce sebeplerim var."

"Artık onları ben de biliyorum," dedim, sırlarını bana emanet ettiği için onur duyarak. Belki de bunu sadece yakında tekrar gideceğimi ve zaten kimseye söylemeyeceğimi bildiği için yapmıştı. Her şeye rağmen aramızda güven gibi bir şeyin gelişmekte olduğunu hissediyordum. Bu kesinlikle fiziksel çekimden daha fazlasıydı.

"Anne ve babamızın bir trafik kazasında ölmesi garip bir tesadüf," dedim.

"Kaç , Jayce?"

"Yirmi üç, neden?"

Alec, "Yani annenle babanın kazası on üç yıl önce yazın mı oldu?" diye sözlerini tamamladı.

"Belki, hiç hesap yapmadım."

Alec aniden doğruldu ve bana şaşkınlıkla baktı. "Otuz bir yaşımdayım ve on üç yıl önce on sekiz ," diye mırıldandı kendi kendine.

İlk başta ne demeye çalıştığını anlamamıştım, *ta* ne demek istediğini anlayana kadar.

"Yani...?"

"Anne ve babamız aynı yaz öldü."

Şezlongdan sıçradım ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, donuk gümbürtüyü tüm vücudumda hissedebiliyordum. Alec kocaman gözlerle bana baktı.

"Bu... gerçekten bariz bir tesadüf," dediğimi duydum.

"O zaman bu bir tesadüf mü?" Alec hikâyemden şüphe duyuyormuş gibi baktı.

"Annenle baban arasında tam olarak ne zaman ?" diye sordum.

"17 Haziran saat 15:30'daydı, en azından polis raporunda böyle yazıyordu."

Çenem düştü. İnanılmaz derecede üşüdüğümü hissettim. Bir yudum almak zorundaydım çünkü aksi takdirde düşecektim.

Sorabildiğim tek şey "Nerede?" oldu.

"Wilkerson'a yakın 395. caddede."

"Bu olamaz..." Hâlâ her şeyi çok iyi hatırlayabiliyordum. "Yanılıyor olmalısın!"

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Alec ihtiyatla. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, en kötüsünü bekliyordu.

"Ailem 17 Haziran günü öğleden sonra Wilkerson yakınlarında 395'e dönmüş. Güneyden gelen bir arabaya çarpmışlar. Arabalar çarpışmış, takla atmış ve hatta ailemin arabası devrilmiş."

Alec şok olmuş gibi, "Jayce, bu hiç komik değil," dedi.

"Bu bir şaka değil, gerçekten oldu! İnternette araştırabilirsiniz. Kazayla ilgili çok sayıda makale var çünkü araçlarda bulunanların hepsi ... öldü."

Alec bir anda bembeyaz kesildi. Cep telefonunu çıkardı ve makaleyi aradı. Makaleyi bulduğunda çaresizlik içinde başını salladığını gördüm.

"Soyadınız nedir?" diye sordu.

"Parker."

Cep telefonunu sanki ağır çekimdeymiş gibi cebine geri koydu.

"Ailelerimiz ... Kaza ... Bu mümkün mü?"

"Ben... bilmiyorum," diye fısıldadım, aniden tüm bunların birinin bize aptalca bir şaka olduğunu hissettim. Ama kimse bize gülmeye gelmedi.

Alec de en az benim kadar şaşırmıştı. Ve ilk kez tanışmamızın bir nedeni olduğunu hissediyordum. Şimdi her zamankinden daha fazla.

ALEC

E İnanılmazdı. Nutkum tutulmuştu çünkü inanamıyordum. Jayce'in ailesi benim ölümünden sorumluydu. Eğer onlar olmasaydı, annem ve babam hala hayatta olabilirdi.

Canlı.

Jayce'e bakmakta çok zorlandım. Kendime iki insanın kaderinin nasıl böyle kesişebileceğini sorup durdum. Böyle bir şey genellikle sadece senaryosunu birilerinin yazdığı filmlerde olurdu. Ama yine de gerçek gibiydi.

Makaleyi onuncu kez gözden geçirmiştım ve hiçbir hata bulamamıştım. Anne ve babamız aslında aynı kazada ölmüştü.

Jayce tekrar tekrar "Öyle bir şey yok," dedi ve buzlu çayını içerek destek aradı.

Evimin etrafında biriken karanlığa sessizce baktım. Gecenin serin havası tenime değiyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jayce çaresizce.

Cevap veremeden cep telefonum çaldı. Birbiri ardına kısa mesajlar geldi. Ekran kilidini açtığımda bile titreşim kesilmedi. Yirmiden fazla mesaj beni bekliyordu. Ve hepsi aynıydı: *Bu gece öleceksin*

Parmaklarım akıllı telefonu o kadar kuvvetle kavradı ki ekran neredeyse çatlayacaktı. Öfke damarlarımda patlamak üzere olan bir kazan gibi kaynıyordu. Cep telefonunu kapmak için önlenemez bir dürtü hissettim

Böylece terastan yere düşerek binlerce ayrıldı. Nefes aldım ama hava boğazımda düğümlendi. Bu açıkça çok ileri gitmekti.

"Kimdi o? Hâlâ bir şey bulamamış olan müdürün mü?" diye sordu Jayce, hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Daha da kötüsü," dedim büyük bir dikkatle ve mesajlardan birini gösterdim.

Jayce nefes nefese kaldı. Cep telefonunu elimden kaptığı gibi kafasındaki tüm kan boşaldı.

"Lanet olsun, kim sana böyle bir şey yazar ki?"

"Bunu bilseydim, araştırma yapmama gerek kalmazdı, değil mi?"

"Bu hiç komik değil, Alec!"

"Katılıyorum, uzun zamandır komik değildi." Ondan cep telefonumu aldım ve Dave'i aradım.

Jayce çatıda bir aşağı bir yukarı volta nefesini tutarak mırıldanırken, ben de acilen diğer silahları çıkarmak zorunda kaldım.

"Durum nedir? Evde her şey yolunda mı?" Dave konuştu ve ben onu oracıkta kovmak istedim.

"Birinin beni öldürmek istemesi dışında, evet. Soruşturma nasıl gidiyor? Hastings hakkındaki ipuçlarını takip edebildiniz mi?"

"Bir ipucumuz var ama henüz hiçbir şey kesin değil."

"Şaka olmalısın!" Sabrımın sonuna gelmiştim.

"Siz aptallara ne para ödüyorum ki?"

"Sakin ol, Alec. Bunun boş bir tehditten başka bir şey olmadığına eminim. Bilgi istiyorlar. Eğer onlara verirsen, eminim mutlu olacaklardır. Belki de sessiz kalmaları için onlara yüklü bir miktar teklif etmelisin?" diye önerdi Dave.

"Ben pazarlık yapmam! Benim olan benimdir!" Kendimi unutmadan telefonu kapattım.

Dave haklıydı, tüm bu olanlardan sonra o korkak piçlere kesinlikle para teklif etmeyecektim! Günlerdir sinirlerimi bozuyorlardı. Şimdi de somut bir ölüm tehdidi mi? Kim benimle uğraşırsa kışına iyi bir tekmeden başka bir şey alamazdı!

"Bir şey bulmuş mu?" diye sordu Jayce, korkusu açıkça görülebiliyordu.

"Tabii ki hayır! Bu insanlar iyi, çok iyi. İçeri girsek iyi olur." atıda durmakla ilgili içimde iyi bir his yoktu. bir tabakta oturuyordu. Evin üstündeki teras korunaklı ve gözden uzaktı ama yine de kiminle uğraştığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve risk almak istemiyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jayce, ben uzaktan kumandayla cam cepheyi alıştıırken. Panjurlar yavaşça tüm evin etrafına kapandı.

"Tehdide cevap vereceğim," dedim ve bilinmeyen numarayı aradım. Tabii ki çıkmaz bir yola girdim. Kimse cevap vermedi, tek yönlü bir cep telefonu olmalı, çünkü ilk çevir sesinden sonra numaranın alınmadığı mesajını aldım.

"Siktir!"

"Ne oldu?" Jayce'in yüzünde panik ifadesi vardı. "Kim o?"

"Hiç kimse." Terasta durdum ve dışarı baktım.

"Işığı kapat."

Hemen itaat etti. İçerisi yeterince karanlık olduğunda, çok daha fazlasını görebiliyordunuz. Yoldaki dönemeç fenerlerle donatılmıştı ama çevrenin büyük kısmı karanlığa gmlmştı. Yamaçtaki evi almamın bir nedeni vardı. Buraya kimse çıkmıyordu, rahatsız edilmiyordunuz ama ne yazık ki başkalarının merhametine de kalmıştınız. Ama pes etmeye hiç niyetim yoktu. Şafağa kadar tehdit etmelerine izin verdim. Buradan ayrılmayacaktım, daha çok bildiğim her şeyi yayınlayacak ve böylece kendimi mahvolmaya srkleyecektim.

"Ben ne yapabilirim? Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Jayce çok tatlıydı ama yeterince şey yapmıştı.

"Belki de gerçekten şimdi gitmelisin. Eğer bu adamlar ciddileşirse, burası senin için artık güvenli olmaz."

Yanıma geldi ve ellerini göğsüme koydu. "Seni bununla baş başa bırakıp gitmeyeceğim. Seni istiyorlarsa, önce beni geçmeleri gerekecek."

Tehditten bu yana yüzümde ilk kez bir gülümseme belirdi. Başparmağımla yanağını hafifçe okşadım ve sonra ona bir öpücük verdim. Çok kısa sürdü ama karnımı karıncalandırdı.

"Bunu seninle birlikte atlatacağım. Benden kurtulamayacaksın," dedi Jayce nazık bir sesle. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Aceleyle banyoya girerken arkasından baktım ve onu burada tutmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Ama şüphelenecek zaman yoktu. Çünkü sabrım tamamen tükenmişti. Son göndericiye kesinlikle etkisini gösterecek bir mesaj yazdım: "*Cesaretin varsa gel ve beni al. Yarın tüm dünya gerçeği öğrenecek!*"

JAYCE

I kötü bir şey olmak üzere olduğunu biliyordu. Hava tehlike kokuyordu. Bu yüzden aceleyle banyo kapısını arkamdan kapattım.

Titreyen ellerimle çirkin, pembe cep telefonunu pantolon cebimden çıkardım. Hello Kitty'nin sırtışı kusma isteği uyandırdı bende. Ama bilmek zorundaydım - şimdi!

"Hunter ne planlıyor? Alec Price'a yönelik ölüm tehdidinin arkasında o mu var?" Aceleyle yazdım ve Richy'nin cevabını nefesimi tutarak bekledim.

Anlatılamayacak kadar uzun sürdü. Bir dakika sonra nihayet bir mesaj geldi.

"Sen neden bahsediyorsun, dostum?"

"Hiçbir şey bilmiyor musun?" Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu.

"Hayır, ne hakkında?"

"Vakit yok, yakında görüşürüz." Terli ellerimle cep telefonunu cebime geri koydum. Sifonu çekmek, Alec'in hiçbir şeyden şüphelenmemesi için sadece dikkat dağıtmak içindi. Yanına döndüğümde midemin bulandığını hissettim.

Villa geceleri deniz kadar karanlıktı ve ben titreyen dizlerimle el yordamıyla Alec'in sessizce küfrettiği bara doğru ilerledim. Cep telefonunu ışık kaynağı olarak kullanıyor ve dolaplardan birinde bir şey arıyordu.

Onunla birlikte oluncaya kadar geçen saniyelerin inanılmaz derecede yavaş geçtiğini hissediyordum. Havada boğazımdaki düğümü daha da sıkı bir şey vardı.

Tam ona şimdi ne yapmamız gerektiğini soracaktım ki yumuşak bir *tıkırtı* duyuldu. Bunu pantolon cebimdeki bir titreşim izledi. Sesi duyduğumda

Çirkin cep telefonumu çıkardığımda korkunç bir korku yüreğimi pençeledi. Richy'den bir mesaj almıştım ve sadece iki kelimeden oluşuyordu

Kelimeler: *Geliyorlar* .

Başımı kaldırdım ama ağzımı açmamı emredemeden çok geç olmuştu. Bir mermi tam gözlerimin hizasındaki cam avlu kapısına isabet etti. İçeride sıkıştı ama bu benim sonum da olabilirdi.

"Yere yatın!" diye bağırdı Alec ve siper aldı.

Hareket edemeden üç el daha ateş edildi. Dört ayak yerde, kanepenin arkasına süründüm.

Alec mutfak tezgâhının arkasına saklanmıştı ve cep telefonuyla bağıarak emirler yağdırıyordu.

"Orada kal ve kımıldama!" diye bağırdı bana.

"Buradan gitmeliyiz," dedim beni duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Kurşunlar, ilk kurşun camı delip geçene kadar tek seferde camın üzerine yağdı. Cam sağır edici bir çığlıkla paramparça oldu. Ellerimle başımı korudum.

Alec yere yakın koridora doğru koştu. Geri döndüğünde elinde bir tabanca vardı.

"Yerde kal!" diye bağırdım, çünkü şu anda cidden karşılık vermeyi planlıyor olamazdı.

Neyse ki yine tezgâhın arkasında barikat kurmuş, silahını göğsüne dayamış, kendini savunmaya hazırды.

Evin alarmı tüm mahalleyi .

Polislerin gelmesi uzun sürmezdi.

Kurşun yağmuru aniden durdu. Büyük cam parçaları yere çarparak villayı sessizliğe gömdü. Alec cep telefonunu tekrar çıkarırken nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum.

"Dave? Hangi ?" Dehşet içinde, sesinin korkudan öylesine titrediğini fark ettim ki kırılıyordu. "Adamların nerede? Burada saldırı altındayız!"

"Gitmeliyiz," dedim, henüz bitmediğini fark ederek. "Hemen şimdi!"

Alec bana el sallayarak başka bir şey duymak istemediğini belirtti. Ama ben pes etmedim ve ona doğru süründüm.

"Gelecekler, HEMEN ."

Kolunu tuttum ama sertleşti ve telefonuyla konuşmaya başladı.

Sessizlik silah seslerinden daha kötüydü       onun sokakta koştuğunu duyabiliyordum. Ve onu görmeden önce bile Hunter olduğunu biliyordum. Bir avcı gibiydi ve her zaman avını yakalar.

"Alec, lütfen," diye yalvardım ama artık çok geçti.

Karanlık koridorda bir gölge belirdi, bir canavar gibi acımasız ve devasa. Ama o Hunter değildi, Dave'di.

"Sonunda!" diye bağırdı Alec ve onu saklandığı yere doğru sürükledi.

Dave her an lavabonun üzerine kusacakmış gibi görünüyordu.

Titrek bir sesle, "Polis yolda, halkımız evi kuşattı," diye bildirdi.

"Kimseyi gördün mü?"

Dave aceleyle başını salladı. Altını çoktan ıslatmış gibi görünüyordu.

"Bu serseriler beni hiç tehdit etmemiş olmayı dileycekler," diye g rl di Alec, silahını doğrultarak. Klik sesi Dave'in irkilmesine neden oldu.

"İşte... yeni haberler var," diye kekeledi müdür ve Alec'e cep telefonunu gösterdi.

"Yani para mı istiyorsun?"

"Hayır... Ancak iş ortaklarınızla ilgili bilgileri... geri dönülmez bir şekilde silmenizi istiyorum."

"O zaman beni öldürecekler mi? Yok artık!" Alec  yle karanlık bir kahkaha attı ki dehşete kapıldım.

"Alec, lütfen. Bu insanların istediklerini yap. Hayatını kaybetme riskini alma," diye tüm gücüyle yalvardı Dave.

"Benden bir bok alamayacaklar!"

Bombardıman tekrar başladı, bu sefer daha da şiddetliydi. Korkunç tıkırtıları kulaklarımızdan uzak tutmak için ellerimizi başımızın üzerine koyarak yere uzandık.

 leceğiz...

Her şey bitmişti, ilk ve son kez. Polislerden iz yoktu. Muhtemelen hâlâ trafikte sıkışıp kalmışlardı. Onlara ihtiyaç duyulduğunda, orada değillerdi!

Bize ateş eden her kimse gerçekten . Bu artık sadece bir tehdit değildi. Birisi gerçekten ölmemizi istiyordu.

Alec'e bir şey olmamalı, diye düşündüm ve gözlerim umutsuzca onu aradı. Hâlâ siperde çömelmiş, tabancası hazır bekliyordu.

Takırtılar kesildi ve Dave hareket etmeye başladı. Sürünerek uzaklaştı ve kısa bir süre sonra, kurşunlar evin içinden geçerken kolunun altında Alec'in dizüstü bilgisayarıyla geri döndü.

"Parola!" diye bağırdı Dave kulakları sağır eden gürültüye karşı.

"Ne?" bağırdı Alec.

"Bana şifreyi ver, her şeyi söyleyim. O zaman kesin dururlar!"

"Unut gitsin!" Alec dizüstü bilgisayarını elinden kaptı. Ekrana ateş edecek sandım ama fikrini değiştirdi ve kenara koydu.

"Burada ölmek istemiyorsun! O yüzden onlara istediklerini ver, Alec. Sana yalvarıyorum!" diye yalvardı Dave.

Ben de onun yanındaydım. Eğer Alec'i hayatta tutacaksa, bunu yapmak zorundaydı. Ama Alec belli ki bu şekilde düşünmüyordu. Teslim olmak istemiyordu.

Görünüşe göre düşmanları da bilmiyordu, çünkü tüm ev İsviçre peyniri gibi delik deşik olmuştu.

"Başka silahınız var mı?" diye gürültüye karşı bağırdım ama Alec beni duymadı. Ben de kendim aramaya çıktım. Salondaki dolapta bir süpürgeден başka bir şey bulamadım, ki o dolapta da bir cephanelik dolusu silah için yeterli yer vardı.

Girişe ulaştığımda silah sesleri kesildi. Koyu gri çelik kapı her zamankinden daha çok bir hapishane kapısına benziyordu. Yanındaki cam hala sağlamdı ve otoparkı ve mülkün kapısını doğrudan görüyordu.

Gölgeleri fark ettiğimde kalbim aniden durdu. Ön bahçede uçuşuyorlardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve Alec'e geri koştum.

"Buradalar, gitmeliyiz!" diyebildim sadece.

Alec ayağa fırladı, dizüstü bilgisayarını kaptı ve beni takip etti. Garaja doğru ilerlerken bacaklarım gibi kalbim de tökezledi.

Alec elimden tutmuş beni arkasından sürüklüyordu çünkü vücudum daha fazla dayanamadı. Kaçmak istedim ama bir şekilde dizlerimin bağı çözüldü.

"Yapamam," dedim başım dönerek ve yere düştüm.

"Hadi Jay, şimdi pes etme." Alec beni kaldırdı, kolumu omuzlarına doladı ve kendini sürükledi.

Arkamızdan gelen cam tıkırtılarını duydum. Kapının yanındaki camları patlattıklarını anlamak için görmeme gerek yoktu. Sesler yükseldi, silah sesleri duyuldu.

Alec ve ben garajın kapısına varmıştık.

"Daha hızlı," diye fısıldadım ve . Kapı tıkırdadı ve çok yavaş bir şekilde açıldı.

"İşte oradalar!" dedi biri ve ben de Alec'in yanına koştum.

Aniden bir ısırık. Keskin bir şey omzuma saplandı ve her şey karardı.

ALEC

D K r edici zonklama her yerdeydi. Kafamdaydı, g  s mdeydi, kollarımda ve bacaklarımdaydı. Ama kalbimden gelmiyordu. En azından bir an için . Sonra tekrar hissettim. Her k  seye kan pompalıyordu. vücudumun.

G  s m kabardı. Ci erlerim nefes nefese kalmıştı, oksijen yavaşça ve acıyla içime giriyordu. Bunu yaparken çok zorlanıyordu çünkü g  s m o kadar sıkı mı tı ki kaburgalarımı zar zor hareket ettirebiliyordum.

Ba landım.

Sadece bu şekilde olabilirdi. Kollarım gövdemin üzerine bastırılmı tı, bacaklarım yukarıdaydı ama hareketsizdiler. Ba ım dışında hiçbir yerimi  eviremiyordum. Ağır ağır kafatasımı kaldırdım ve gözlerimi a maya çalıştım. Sanki biri bantlamı  gibi kapalıydılar. Ama ağır ağır açıldılar. Etrafım karanlıktı ama yine de aydınlık gözlerimi acıtıyordu. Her şey bulanıktı, sadece garip bir şekilde bozulmuş ana hatlar vardı.

Bo azımdan bir inilti geldi. Dışarı  ıktı ve kulaklarımda yankılandı.

" hoş geldiniz," dedi çok olmayan bir ses.

Başımı biraz daha kaldırdım ve garip renk karışımını bir yüzle çalıştım. Biri durmuş bana bakıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum.

" ok uzun sürdü. Sert olduğunu sanıyordum?"

Kim o?

O seste tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama ne olduğunu söyleyemiyordum. Kendi adımları bile bilmiyordum.

"En azından buradaki küçük arkadaşından daha sert."

Başımı diğer tarafa çevirdim ve anında kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir silüet gördüm. Gözlerimi açtım, opak perdeyi araladım ve Jayce'i tanıdım. Bir sandalyeye eğri bir şekilde asılmıştı, vücudu kalın iplerle daraltılmıştı. Sol omzu doğal olmayan bir şekilde öne doğru sarkıyordu ve gömleğinin rengi bu noktada çok koyuydu.

O yaralı.

"Bunu kendi başına sen açtın, Alec."

Başım tarif edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu ve sonunda o sesin kime ait olduğunu tanıdım.

"Dave."

"Sürpriz." Başını eğdi ve sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi sırıttı. Kalın gözlüklerinin ardındaki küçük gözleri doğal olmayan bir şekilde çılgınca parlıyordu. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

"Ne yapıyorsunuz? Neredeyiz?" diye sordum, beynim yetişemese de.

"Önemli değil. Asıl soru, şifre nedir?" Dave dizüstü bilgisayarımı kaldırdı, bulanıktı ama yine de tanınabiliyordu, program açtı ve şifre için bir giriş alanı vardı.

Homurdandım ve dik oturmaya çalıştım.

"Sen bir korkaksın!" Vücudumdaki her şey gerilmesine rağmen ona güldüm. Dave, benim itaatkâr, güvensiz menajerim cehennemden çıkmıştı. O bir haindi ve ben salak bunun olacağını tahmin edememiştim!

"Ne demek istiyorsan, Alec. Bana şifreyi ver!" Az önce takındığı sırıtış artık yoktu. Bakışları soğuk ve acımasızdı ve bunu hak etmek için ona ne yaptığımı merak ettim.

"Neden?"

Dave sadece homurdandı ve eğlenerek başını salladı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi!

"Bunu neden yapıyorsun?" diye biraz daha .

"Bunu sormak zorunda olman bile." Soğuk kahkahalar tenime buzlu su gibi çarptı. "Maaşından

kimse yaşayamaz."

Kaşlarımı çatmıştım çünkü ima ettiği şeye inanamıyordum.

"Yani her şey parayla mı ilgili?"

Dave şimdi gerçekten gülüyordu. "Ne demek *istiyorsun*? Bu hayatta paradan daha önemli bir şey yok, Alec Price!"

"Yani daha fazla para mı istiyorsun? Neden sormadın?"

"Sahip olduğun her şeyi ve daha fazlasını istiyorum!" Çılgın bakışı beni gerçekten korkutmuştu. Sevimli sağ kolum gerçekten de bir psikopata dönüşmüştü. Ama daha da kötüsü, başından beri böyle olması gerektiği gerçeği idi. Sadece beni memnun etmek için rol yapıyordu. Gerçekte ise benden sadece nefret ediyordu.

Öfke midemde patlamak üzere olan bir kazan gibi kaynıyordu. Parmaklarım kalın kordonların altında sıkıştı. Vücudumun her yerinde baskıyı hissettim ve bir yerlerde kas gücüyle kırabileceğim zayıf bir nokta olup olmadığını kontrol ettim.

"Yani tüm tehditleri sen mi gönderdin?"

"Bunu tek başıma yapmadım, ama fikir bana ait, oldukça zekice, değil mi?"

"Ben öyle demezdim. Çünkü istediğin şeye sahip değilsin."

Onu kızdırmanın akıllıca olmadığını biliyordum ama elimde değildi. Son nefesini verene kadar çıplak ellerimle boynunu sıkmak istedim.

Dave kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu sadece bir zaman meselesi," dedi ve suratıma yumruk atmak yerine Jayce'e doğru yürüdü.

Başparmağını omzuna götürdüğünde göğsümde derin bir korku hissettim.

Kan donduran bir çığlık havayı yararak gözlerimi yaşarttı. Jayce acı içinde inliyor, Dave taze yarasını daha da derinlere kazarken çaresizlik içinde ona bakıyordu.

"Kes şunu!" diye tükürdüm ve sandalyeyi biraz ileri doğru hareket ettirdim. Yere bağlı değildi ama Jayce'i kurtaramayacak kadar sıkı bağlanmıştı.

Dave çirkin bir sırıtışla, "Bana şifreyi ver, onun yaşamasına izin vereyim," dedi ve neyse ki Jayce'in kış omzundaki tutuşunu gevşetti.

"İstediginizi alacaksınız ama Jayce'in tamir edilmesi gerekiyor."

"Bunun için doğru kişiyi buldum." Dave üç kez şaklattı, sonra gölgelerin arasından daha önce hiç görmediğim bir kadın çıktı. Bakışları yırtıcı bir hayvanınki gibi vahşiydi. Kısa saçlıydı ve ordu tarzı giysiler giyyordu. Elinde oldukça büyük, keskin görünümlü bir av bıçağı vardı.

"Çıkar şu topu!" diye emretti Dave ve Jayce'in yanına gidip omzundaki kumaş parçasını yırttı.

Kız ona dokunduğunda inledi ve nefesini sertçe içine çekti.

"Dikkat et!" dedim ve sanki az önce ona hakaret etmişim gibi bana baktı. Jayce'le arasına mesafe koydu ve bıçağı bir elinden diğerine kaydırarak yanıma geldi.

"Seninle de başlayabilirim, seni lanet olası pislik. Buna ne dersin?"

Bıçağı çoktan boynuma dayanmıştı.

"Ona zarar vermediğin sürece bana ne istersen yapabilirsin." Az önce büyük bir hata yaptığımı biliyordum, çünkü onun Dave'in yüzüne de bir sırtıma yansımıştı.

Dave dilini şaklatarak, "Hâlâ bu anı yaşayabildiğim için," dedi.

"Ciddi mi? O salak umurunda mı?" diye sordu sadece Jayce'in eski çetesine ait olabilecek kadın.

"Sen Hunter'sın!" dedim ve sanki en büyük sırrını açıklamışım gibi bana baktı.

"Demek sana benden bahsetti, öyle mi? Bu onun sonu." Benden uzaklaştı, düz bir çizgide Jay'e doğru yürüdü ve bıçağı çıkardı.

"Durun!" diye bağırarak dikkatlerini üzerime çektim. "Onu öldürün ve benden haberiniz olmasın!"

Dave oldukça buyurgan bir ses tonuyla, "Bekle," diye emredince Hunter kendini tuttu. "Bütün bunların kanlı bir katliamla sonuçlanmasını istemeyiz, değil mi Alec?"

Başımı salladım çünkü artık çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Jayce'in hayatı tehlikedeydi ve diplomatik becerilerimi bir kez daha kanıtlamam gerekiyordu. Benim için sonsuz derecede zor olsa bile. Zaman kazanmalıydım.

Kendini güvende hisseden Dave'e, "Bütün bunları uzun zamandır planlıyordun, değil mi?" diye sordum.

"Yıllardır."

Dave'in kendini beğenmiş doğası onun çöküşü .

"Ve senin hiçbir fikrin yoktu, Alec."

"En ufak bir şey yok."

Dave usulca güldü ve bana doğru bir adım attı. O anı etrafa hızlıca bakmak için kullandım. Eski bir fabrika binasındaydık. Odalar çok büyüktü, seslerimiz duvarlarda yankılanıyordu. Sadece iki ışık kaynağı vardı, onun dışında her yer karanlıktı. Gecenin bir yarısı . Ne kadar zamandır dışarıda olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bunca yıldır senin kirli işlerini yapıyordum. Eski iş ortaklarımla yaptığın tüm toplantılara katıldım. Seni hapse attıracak kadar şey biliyorum. Ama seni gerçekten alaşağı etmek için o laptoptaki bilgilere ihtiyacım var. Bana şifreyi vereceksin ve sonra da paranı bana devredeceksin."

"Her şeyi istiyor musun?"

"Her şey," diye onaylayarak ne kadar çılgın olduğunu bir kez daha gösterdi.

"Bu senin hatan, bana karşı bu kadar cimri ve inanılmaz derecede kayıtsız olmasaydın, arkadaş olabilirdik. Ama senin ayakçın olmaktan bıktım. Sürekli o iğrenç telefoncu çocukları evine gönderiyorsun."

Birden her şey yerine oturdu. "Jayce'i bana sen gönderdin."

"Bu benim en akıllıca hamlelerimden biriydi, sence de öyle değil mi Alec?"

"Ama o dedi ki..."

"Dizüstü bilgisayarınızı çalması için onu iyi bir arkadaşınız aracılığıyla evinize soktum. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Başımı salladım çünkü Jayce'in bana kendisinden, hayatından ve çetesinden bahsettiği anı hâlâ hatırlayabiliyordum. Aslında sadece sokakta yaşadıkları ve paramı istedikleri için evime gönderildiğine inanmıştım. Ama gerçek aslında burnumun dibindeymiş.

Bilmem gerekirdi! Dave benim sağ kolumdu, dizüstü bilgisayarını bilen tek kişi oydu. Kod onda değildi ama

içinde hangi hassas bilgileri sakladığımı ve programın nasıl çalıştığını biliyordu. Jayce bana dizüstü bilgisayarımı çalacağını söylediğinde Dave'i hemen fark etmeliydim! O kadar yakındı ki onu hep gözden kaçırmıştım. Dışarıya, neredeyse hiç iletişim kurmadığım eski iş ortaklarına baktım. Düşman bunca zamandır burnumun dibindeymiş.

Alçak herif.

"Bunun olacağını tahmin edemedin, değil mi?" Dave o kadar eğlenmişti ki sırtıtmaktan kendini alamadı. Kazandığını sanıyordu. Beni çok iyi tanı mıyordu!

"Bunu sadece kendin için yapmıyorsun," dedim kendimden emin bir şekilde ve bakışlarından haklı olduğumu anladım.

"Müttefiklerim var, hayal kırıklığına insanlar. Hepsi senin acı çektiğini görmek istiyor. Üzgünüm Alec, ama sen gerçekten kötü bir iş ortağısın."

"Burada kimden bahsediyoruz?"

"Goodman, Stiller, Stone, Fineman, Hastings... Liste sonsuzdur."

"Yani tüm önemli müşterilerimle bir araya gelip bana karşı komplo mu kurdunuz?"

"İnsanları ikna etmekte çok iyiyimdir, ne de olsa seni de kandırdım. Bunca yıldır senin yanıdayım ve sen benden hiç şüphe etmedin, değil mi?"

"Asla."

Sanki bu onun gurur duyabileceği bir özelliğiymiş gibi çenesini kaldırdı. İhanet başka bir şeydi ama Dave'in yaptığı bunun çok ötesindeydi.

"Sana para vaat etmişler," dedim, kaşları memnuniyetle kalkarken.

"Harcayabileceğimden çok daha fazla para. Ve her bir kuruşunu hak ediyorum."

"Sana çok kötü için mi?"

"Çünkü sonunda *benim* sıram geldi."

İçimden gülmek geliyordu ama aynı zamanda onu öldürmek istiyordum. Bu prangalardan kurtulur kurtulmaz muhtemelen ikisini de yapacaktım.

"Peki ya sizin adamlarınız, şu çok övülen özel dedektifler?"

"Onlara ne söylersem onu yapıyorlar. Hiçbir şey yapmamak ve bunun için para almak hiçbir zaman sorun olmadı."

Şimdi homurdandım. "Bu insanlarda bir sorun olduğunu biliyordum."

"Onlara kendiniz talimat verme zahmetine katlansaydınız, iş bu noktaya gelmezdi. Ama sen hiçbir şey için parmaklarını bükemeyecek kadar iyisin. Sıkı çalışmak yerine iğrenç aletini önüne çıkan her erkek fahişeye sokuyorsun. Artık hepsi bitti."

Tarif edilemeyecek kadar öfkeliydim, dilimin ucunda binlerce küfür vardı ve hepsini yuttum.

Bunun için zaman yoktu çünkü Hunter çoktan Jayce'in önünde durmaya başlamıştı. Zayıftı ve çok acı çekiyordu ama bana rahatlamış bir şekilde baktı. Hâlâ hayatta olmam onun için yeterli görünüyordu ve birden bunun sebebinin o olduğunu fark ettim. Bana ateş ettiklerinde beni korumuştı. Benim için kurşun yemişti. Ve hepsi sevgisinden.

JAYCE

Alec yaşıyor. Beni yönlendiren tek düşünce buydu. Ona zarar gelmemişti. Her şeyi doğru yapmıştım. Omzumdaki acı, şimdi ölürse acının yanında hiçbir şeydi. ölmüş olacaktı.

Yine de bu acı veren yanma hissi sol omzumun derinliklerine işliyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum, vücudum acıdan öylesine ezilmişti ki. Ancak beni daha çok inciten şey, Alec'i kapana kısılmış halde görmektir. Bir sandalyede boynuna kadar bağlanmıştı ve hareket edemiyordu. Önünde Dave duruyordu, menajeri ve gezegendeki en büyük pislik.

Bir şekilde, derinlerde bir yerde, bundan şüphelenmiştim. Beyaz Parti'de ilk karşılaştığımızda bile bana tuhaf gelmişti. Gözlerinde bir şey vardı, sadece kısa bir süreliğine, ama görünürdü. Tuhaf hislerime kulak vermeliydim. O zaman her şey farklı olurdu.

Konuşmalarını sadece uzaktan duymuştum ama artık her şeyin önemli olduğunu biliyordum. Dave, Hunter'ın müşterisiydi ve benimle buluşması için beni kasten Alec'in evine göndermişlerdi. Hepsi bir tuzaktı ve Alec'le ben buna kanmıştık. Daha da kötüsü, işin içinde duygular vardı ve bu da rakiplerimizin ekmeğine yağ sürüyordu.

"Alec, çok basit," dedi hain Dave, Hunter'ı bir hareketle bana doğru göndererek. "Bana şifreyi vereceksin ve Jayce yaşayacak."

Keskin bıçak tehlikeli bir şekilde yaklaşmaya başlamıştı bile. Saniyeler sonra gelmesine rağmen acıyı şimdiden hissedebiliyordum. Görüşüm bulanıklaştı,

çığlık atmak için ağzımı açtığımda. Bayılmak üzereydim ve hepsini dışarı çıkardım. Canım o kadar çok yanıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

"Eğer reddedersen, o ölür," diye bitirdi Dave cümleyi, ki bunu yapmasa da olurdu.

Alec aptal değildi, şantajı nasıl anlayacağını biliyordu. Ve hazırды. Ağzını açtığını gördüm.

"Ona söyleme!" soluk soluğa. "Ona söyle!"

Dave güldü. Her şeyin bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama Hunter'ın kurtarıcımız olabileceğini biliyordum.

"Bu bilgi milyonlar değerinde," diye fısıldadım ve dudaklarında beliren gülümsemeyi memnuniyetle fark ettim.

Alec'e göre Dave ona fazla bir şey teklif edemezdi çünkü neredeyse hiç parası yoktu. Hunter'ı av söz konusu olduğunda doyumсуuz olduğunu bilecek kadar uzun süredir tanıyordum. Paraya Dave'den daha fazla karşı koyamazdı.

Dave yüksek sesle gülerek, "Bilgisayar kullanmayı hiç bilmiyor," dedi.

Hunter sanki ağır çekimdeymiş gibi ona döndü. Onun yüzünü göremiyordum ama Dave'inkini görebiliyordum ve yüzündeki dehşet ifadesi hoşuma gitmişti. Çoktan onun yanına gelmişti, bıçak boğazındaydı.

"Paranızı alacaksınız, siz ve adamlarınız, sözümü tutacağım!" Dave ondan uzaklaşarak söz verdi.

"Yirmi milyon dolar," Hunter beni tatmin edecek şekilde pazarlık yaptı.

"Ne? Bu imkansız!"

"Sen olsan da olmasan da paramı alacağım." Alec'e göz kırptım.

Aferin, dudaklarıyla bir şekil verdi ve benimle gurur duyduğunu biliyordum. Kendime şaşırmıştım.

Hunter ve Dave tartışırken Alec ve ben kendimizi kurtarmak için bir yol arıyorduk. Ne yazık ki o kadar sıkı bağlanmıştık ki parmağımızı bile şansımız . Bizi çok iyi bir iş çıkarmıştı.

"Tamam o zaman! 20 milyon," dedi Dave, bıçağı çoktan boğazına dayamıştı. "Ama kodu ben gireceğim."

Hunter omuz silkerek, "Bana uyar," dedi ve av bıçağını yerine koydu.

Onlar tekrar üzerimize saldırmadan önce birkaç kişi bize katıldı. Kay, Eddy ve Richy'yi tanıdığım da rahat bir nefes aldım. Pek değişmemişlerdi ve hâlâ Hunter'ın kontrolü altındaydılar. Sakin ve planın tamamen arkasındaymış gibi davranıyorlardı ama Richy'nin bana doğru bakışı gözüm den kaçmadı. Belki de her şey kaybolmamıştı?

Gözlerimi bir sonraki açışında uyuduğumu fark ettim. Belki de bayılmıştım. Her halükarda, bir şeyler olmuş gibiydi.

Fabrika zemini karanlığa gömülmüştü. Alec hâlâ aynı yerde oturuyordu ama yaşama isteğini kaybetmiş gibi başı göğsünde gevşekçe sallanıyordu. Bir mücadele belirtisi göremiyordum ama korku açgözlü pençeleriyle kalbime doğru ilerliyordu.

"Alec?" diye fısıldadım kırılgan bir sesle.

Hareket etmedi.

Her hareketim inanılmaz acı verse de dik oturdum ve dudaklarımı büzdüm.

"Alec, uyanık mısın?"

Hala sessizlikten başka bir şey yok.

Lanet olsun.

"Alec, sonunda uyan," diye tısladım şimdi daha net bir şekilde.

Yakınlarda biri var mı diye etrafa bakındım. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Dave ve Hunter kesinlikle bizi korumasız bırakacak kadar aptal değillerdi. Tabii Alec öleli çok olmamışsa ve önümüzdeki birkaç saat içinde nalları dikmemi beklemiyorlarsa.

"Alec!" diye uyuyan bir adamı uyandıracak kadar yüksek sesle bağırdım ama hâlâ cevap vermedi.

Gözlerimde yaşlar birikti çünkü onu kaybetme düşüncesi inanılmaz derecede acı vericiydi. Her şey daha yeni başlamıştı, henüz bitmiş olamazdı!

Tam daha yüksek sesle bağırmak üzereydim ki ayak sesleri duydum. Başımı eğdim ve uyuyormuş gibi yaptım.

"Bunu sen de mu?" diye sordu Kevin olduğunu açıkça anlayabildiğim bir ses. O her zaman Hunter'ın en sevdiği ve en sadık elemanlarından biri olmuştu. Benden hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden kesinlikle onun yardımına güvenmemeliydim.

Richy, "Sen hayal ettin," diye cevap vererek içimde bir umut kıvılcımını ateşledi.

Dikkatle ve çok yavaşça başımı oynattım ve gözlerimi biraz açtım. Kevin ve Richy yakınımıdaydı ama onları . Tek duyabildiğim Kevin'in sigarasını yakmak için kullandığı çakmağın tıkırtısıydı. Bir an için hava biraz daha aydınlandı ve sağımda, muhtemelen on adım ötemde duran iki çocuğu seçebildim.

Yaklaştıklarında Kevin, "Bu gerçekten çok boktan, böyle bir şey için havamda değilim," diye homurdandı.

"Sakin ol, Hunter ikisini gözetimsiz bırakmak istemiyor bu kesin." Richy'nin sesi Hunter'ın planlarına en az Kevin kadar inanmış geliyordu. Ve bir an için Richy'nin hâlâ benim tarafımda olduğundan şüphe ettim. Ne de olsa uzun zamandır Hunter'ın tarafındaydı ve taraf seçmek zorunda kaldığı bir durum hiç olmamıştı.

Ya benimkini seçmezse?

Düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Çünkü umudumu kaybetmek istemiyordum. Bizi buradan çıkaracağıma inanmak zorundaydım. Ve mümkün olduğunca çabuk, biri bizi öldürme fikrine kapılmadan önce.

İkisinin de beni çok yakından izlediğini biliyordum, bu yüzden görünür bir hareket yapmadım. Ama iplerin altında zayıf bir nokta aradım. Ne de olsa sadece yaşlı kadınların çantalarını karıştırmakta iyi değildim. Kaçış bilimi üzerine de çalışmış ve Richy'yle zamana karşı bir oyun oynamıştım. Kim kendini en çabuk kurtarırsa o kazanıyordu. İkimiz de bu konuda oldukça iyiydik.

"Neden ben? Üç gündür gözüme uyku girmediğini gayet iyi biliyor," diye homurdanmaya devam etti Kevin.

"Hunter sana güveniyor, bunu takdir etmen gerekmez mi?"

"Evet, haklısın, bu beni hâlâ rahatsız ediyor."

"Aptallara bakacağım için heyecanlı olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu Richy, midemde acı verici bir kasılmaya neden olarak. "Jay eskiden çok havalıydı ama şimdi sadece gitmesini istiyorum."

"Bunda ne bulduğunu hiç anlamadım zaten?" Kevin'in küstah kahkahası içime işledi.

"Çok fazla hata yapana kadar işinde iyiydi. Bunun için ikinci bir şans yok," diye açıklık getirdi Richy, tüm umudumu benden alarak.

"Neden onlara göz kulak olalım ki? Nasıl olsa yarından önce ölmüş olacaklar."

Richy, "Henüz bu tuhaf koda sahip değiller ve muhtemelen onları öldürmeden önce buna ihtiyaçları var," diye açıkladı ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum.

"Neden sadece o aptal dizüstü bilgisayara sıçmıyorlar?"

"Bu muhtemelen çok önemli. Owen bile programı , kimse çözemez."

"Buna kendin de inanmıyorsun, değil mi?"

Çetenin beyni ve mutlak bir hacker dehası olan Owen'ın Alec'in programıyla hiç şansının olmamasına şaşırmıştım. Genelde her şeyi saniyeler içinde çözerdi. Görünüşe göre hâlâ hayatta nedeni gerçekten de buydu. Omzumda biraz rahatlama hissettim ve ayrıca birinin beni sarmış olduğunu da. Alec yaptığı pazarlıklarda bir şekilde başarılı olmuş olmalıydı.

"Vay canına, bütün gece burada durmak hiç hoşuma gitmiyor."

Richy, "Sen uzan, ben yaparım," diyerek doğrulmamı ve dikkat kesilmemi sağladı.

"Emin misin? Sakın uyuma, sabaha gitmiş olurlar." Kevin güldü ama sesinde biraz endişe olduğunu açıkça duyabiliyordum.

"Konuşma teneke! O iki serseri uyurken izleyebileceğim. Silahını bana bırak."

Sadece bir silahtan gelebilecek bir tıkırtı duydum, sonra Kevin yüksek sesle esnedi.

"Sadece bir saatliğine, beni uyandırın ve sırayla gidelim."

"Tamamdır."

Ayak sesleri uzaklaştı ve giderek sessizleşti. Başımı biraz kaldırdım ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Benden birkaç metre uzakta tek bir figür duruyordu. Yavaşça yaklaştı.

Tam bir şey söyleyecektim ki ağzım kapatıldı.

Richy bana fısıldadı: "Uyuyorsun, anlıyor musun?"

Zayıfça başımı salladım ve tekrar başımı öne eğdim. Parmaklarını üzerimden çekti, sandalyemin etrafında döndü ve birkaç düğümü çözdü. İpleri kesmedi ve beni de serbest bırakmadı ama her şey biraz daha gevşedi. Bu benim için yeterliydi.

"On dakika sonra arka kapı," diye fısıldadı diğer kulağıma, sonra Alec'in yanına gitti ve onun da sırtındaki bir şeyi gevşetti.

Yanılmadığımı anladığımda kalbim inanılmaz bir hızla çarpmaya başladı. Richy hâlâ benim tarafımdaydı ve kaçmama yardım ediyordu.

Alec'e yardım ettikten sonra, geldiği gibi hızla ortadan kayboldu. Bir saniye bile kaybetmedim ve kaçış tekniklerini kullandım. Omzum hâlâ çok ağrıyor olsa da tereddüt etmedim. Serbest kalana kadar ipler birbiri ardına yere düştü. Tökezleyerek ve sallanarak Alec'e doğru yürüdüm.

Ayaklarını serbest bırakırken "Uyan lütfen," diye yalvardım ona. Ama hareket etmedi, başı tamamen güçsüz bir şekilde göğsünde asılı kaldı.

Uzaktan ayak sesleri duyduğumda bağcıklarını yarıya kadar çözmüştüm bile.

Siktir!

Alec'i tutan her bir düğümü aceleyle ve telaşla çözdüm. Serbest kaldığında olduğu yere yığıldı. Onu yakaladım, tam omzuma çarparken acı dolu bir çığlığı bastırdım ve onu kaldırmaya çalıştım. Islak bir çuval kadar ağırdı ve hâlâ orada değildi.

"Lütfen Alec, uyan!" diye kulağına çok yakın bir şekilde yalvardım ve sonunda ona ulaşabileceğimi hissettim.

Bir uğultu duyuldu ve ardından yumuşak bir inilti geldi. Vücudu gerginleşti, hala nerede olduğunu bilmesine bile kendi başına ayakta durabiliyordu.

"Çabuk gel!" Elinden tuttum ve onu odadan dışarı çıkardım.

Binanın arka girişinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kevin ve Richy'nin kaybolduğu yerin aksi yönüne doğru yöneldim. Yarı açık bir kapının arkasında bir merdiven boşluğu vardı. Sadece üst kata çıkıyordu, yani bodrumda olmalıydık. Olabildiğince çabuk yukarı tırmandık. Başka bir kapı daha vardı, onun arkasında da oldukça uzun, karanlık bir koridor vardı. Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladık.

Fabrika binası labirent gibiydi ama sonunda dışarı çıktık. Gecenin bir yarısıydı ve yağmur yağıyordu ama ciğerlerimin derinliklerine akan temiz havanın tadını çıkardım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu ayağa kalkmaya çalışan Alec.

"Bunun doğru bir çıkış yolu olup olmadığını bilmiyorum," dedim ve onunla birlikte yürüdüm.

Doğru çıkışı bulmak için binanın etrafında dolaştık ama bulamadık. Richy hiçbir yerde görünmüyordu, başka kimse de yoktu. Sadece, sanki kâğıttan yapılmışız gibi bedenlerimize nüfuz eden şiddetli yağmur vardı.

Sonra bir araba gördüm. Alec'in Hollywood Hills'teki evine gittiğimiz cipti. Binmesine yardım ettim ve sürücü tarafına geçtim.

"Ne ?" diye sordu, tamamen kendinden geçmiş bir halde.

"Arabaya kısa devre yaptırılım ne dersin?"

Neyse ki bunu nasıl yapacağımı bilecek kadar sık yapmıştım. Cip her zaman alıştırma nesnemiz olmuştu ve bu yüzden birkaç saniye içinde onu çalıştırdım. Motor kükrer kükremez artık yalnız değildik.

Fabrika binasından yüksek sesli çığlıklar geliyordu ve her saniyenin önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden ayağımı gaz pedalına bastırdım ve motorun yüksek sesle kükremesine izin verdim.

Bir sonraki an bir kapı itilerek açıldı ve bağırışlar dayanılmaz bir gürültüye dönüştü.

"Kaçıyorlar!" diye bağırdı biri.

"Durdurun onları!"

"Lastiklere ateş et!"

Ateş açıktı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Sağ ayağım gaz pedalında, arabanın beni götürebileceği kadar hızlı sürdüm.

Arazi. Cipun yağmurda yalpalamasını ve tekerleklerin gıcırdamasını hiç umursamadım. Silah sesleri eşliğinde gecenin karanlığına doğru ilerledik.

Alec yolcu koltuğunu çoktan terk etmişti ama ben etmedim. Ne pahasına olursa olsun bizi buradan çıkarmalıydım.

Alec, dayan, seni kurtaracağım.

ALEC

D akarsuyun sürekli şırıltısı kısa sürede alıştığım bir sestti. Ancak, her yerde mevcut olan ve şimdi bile güneş ışığında kalın ceketime nüfuz eden beni titreten soğuğa karşı değil. Beş kilometre yürümüş olmama rağmen donuyordum.

Hala.

Sabahtan beri çtırtıdayarak yağın toz kara doğru ittiğimde kapı gıcırtyla açıldı. Burada kar bütün gün, bütün gece ve her zaman yağıardı.

Avuçlarıma üfledim, ama bu sadece uzun sürmeyen bir sıcaklıktı. Eve giderken adımlarım yeni yağmış derin karın içinden geçiyordu.

Eski kapı o kadar paslıydı ki, açıldığında hoş olmayan bir gıcırty duyuluyordu. Sıcak üzerime çöktü ve soğuğu dışarıda tutmak için kapıyı hızla kapattım. Ayakkabılarımı ızgaranın üzerinde tekmeledim ve ceketimi çıkardım. Ceketimi kancaya asmadan, yaşam alanına açılan kalın ahşap kirişin arkasında bir kafa belirdi.

Jayce her zamanki kocaman sırtışıyla, "İşte buradasın, daha yeni yemeye başladım," diye seslendi.

"Ne oldu?" diye sordum, kazağımın altından gazeteleri çıkarıp sehpanın üzerine koyarken.

Jayce berbat bir aççıydı ama çok çabalıyordu ve ben de onu kırmak istemiyordum. Enerji ihtiyacımız için gerekli olan fındıklı barlardan kendime her zaman gizlice alsam da. Kuzeyde hava çok daha sertti ve

çok hızlı sökmemeye dikkat edin. Neyse ki, küçük kütük kabin biraz egzersiz yapmak için yeterli alan sunuyordu.

"Konserve geyik eti ve kavanozdan patates kızartması," dedi Jayce ve ben şimdiden yemeğin bitmesini dört gözle beklemeye başladım. "Gazeteleri aldın mı?"

"Evet, en azından beşte üçü, ama bu yeterli olacaktır."

"Peki, ne ?" diye bağırdı mutfaktan.

"Oturup okumam için bana zaman vererseniz, size anlatırım," diye cevap verdim, o da sadece güldü.

Üç haftadır buradaydık. Günün 24 saatini onunla geçirmeye alışmıştım ama birlikte yaşamamız hâlâ bazı zorluklar içeriyordu.

İlk gazeteyi elime aldım. New York'tan geliyordu ama artık tüm ülke bu olaydan haberdar olduğu için, gazeteden yeterli bilgiyi alabileceğimi umuyordum. Tanıdık bir yüz ön sayfadan bana bakıyordu: "Multimilyoner Alec Price hala serbest!". Kendimi makaleye kaptırdım.

"Sadece ben hâlâ kaçıyorum, diğerleri çoktan hapse girdi," dedim Jayce'in tabaklarla çok gürültü yaptığı mutfağa doğru.

"Ne?" bağırdı.

"Hepsi hapiste!" diye cevap verdim ve Seattle gazetesinde davanın tüm hızıyla devam ettiğini öğrendim. Çok çabuk oldu.

"Eee? İçinde ne var?" diye sordu Jayce, elinde konserve yiyeceklerle dolu iki tabakla kanepeye gelirken.

"Onları yakaladılar ve yakında sonsuza dek parmaklıklar ardında olacaklar." Bu düşüncenin beni son derece rahatlattığını itiraf etmeliydim. Yolsuzluk önemsiz bir suç değildi ve bu adamlar daha azını hak etmiyorlardı. Dave bile her şeyi basına açıkladığım için parmaklıklar arkasındaydı.

Jayce parlayan gözlerle, "Programınızın bu kadar iyi olmasının hâlâ şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum," diye hatırladı.

"Gerçekten işe yaradığına sevindim."

Fabrika binasından kaçtıktan sonra hiç vakit kaybetmemiştim. Tren istasyonundaki acil durum dolabı çabucak yağmalandı ve güneş batana kadar arabayla kuzeye doğru yol aldık. Kanada pek de sevdiğim bir yer değildi,

Ama en azından burada kendi başımızaydık ve kimse benim gibi zengin ve şımarık bir adamın karla kaplı dağlarda böyle küçük bir kulübede saklandığından şüphelenmiyordu.

"Seni aramaktan vazgeçmeyecekler, değil mi?" Jayce haftalardır beni rahatsız eden soruyu sordu.

"Muhtemelen hayır. Bir noktada bir karar vermem gerekecek."

"Eğer teslim olur ve hapse girersen, ben de seninle geleceğim, bunun farkındasın, değil mi?"

Jayce'in bronzlaşmış yüzüne baktım ve bir an için kendimi onun gözlerinde kaybettim, sonra gülümsedim.

"Sonunda yanımdaki hücreye düşmek için cinayet işlemeye mi çalışıyorsun?"

"Çok kötü bir hırsızlık yaparken yakalanacağım, sonra da gidip hapishaneyi dağıtacağım."

"Bırak onu, hapishanedeki çocukların senin için planladıkları tek bir şey var ve bunu sana tekrar yapmak istemiyorum."

Sözlerimin ardındaki anlamı anladığında gözleri parladı.

"Ama buradan yavaş yavaş uzaklaşmalıyız, yemeklerine daha fazla dayanamıyorum," dedim yüksek sesle, aslında tek düşündüğüm buydu.

Jayce güldü ve çatalını tabağına indirdi. "Tadı bok gibi, değil mi?"

"Bununla beni öldüreceksin," dedim ve bunca zamandır espri anlayışını kaybetmemiş olmasına sevindim.

Hiç tereddüt etmeden benimle birlikte bu ıssız yere kaçmış ve bu kaçıışın sonsuza kadar sürmeyeceğini çok iyi bilmeme rağmen moralimi düzeltmek için her türlü çabayı göstermişti. Bir noktada, teslim olmak zorunda kalacağım an gelecekti. Ama o zamana kadar Jayce ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

"Kaçtığımız günü hâlâ hatırlıyorum," dedi Jayce, gözleri dolmuştu. "Biz kasabadan çıkmadan önce sıçrayacağından çok korkmuştum. Kendinde değildin."

"Sadece yorgunluktandı," diye geçiştirdim, bunun doğru olmadığını bilsem de.

Dave, Hunter ya da her kimse bana ne olduğunu bilmek istemediğim bir şey enjekte etmişti. Kesinlikle güçlü bir şeydi.

Jayce ikimiz için de bir kaçış ayarlayana kadar beni bayıltmıştı.

"Neyse ki Richy hâlâ benim yanımdaydı," diye gülümseyerek hatırladı ve kucağıma oturdu. Kollarını omuzlarıma dolayarak bana baktı. "Ve bunu o kadar ustalıkla başardı ki onu suçlayamadılar."

Güneş bir an için gözlerine yansıdı, ancak bu tamamen imkansızdı.

"Güney Amerika hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum ve hemen mavi gökyüzünde neşeli bir ışıltı fark ettim. "Ya da Avrupa?"

Dudaklarımız birbirine değmeden önce "İtalya güzel ve sıcak olmalı," dedi.

Dilimi ağzına sokmak üzereyken Jayce, "Şimdi diğerlerine ne olacak?" diye sordu.

"Verdiğim bilgiler sayesinde muhtemelen onlarca yıl hapis yatacaklar. Ve devlet kasası birkaç milyon daha zengin olacak."

"Senden intikam alacaklarını düşünüyor musun?"

"İsterseniz deneyebilirsiniz. Hâlâ bana iyilik borcu olan fazlasıyla arkadaşım var."

Jayce bana şüpheyile baktı. "Bu daha fazlası olduğu anlamına mı geliyor?"

Omuzlarımı masumca silktim ve gülümsemesini sağladım.

"Öyle iyilikler değil," dedim açıkça. "Ama her sektörden tanıdıklarım var ve onlara ödeme yapacak kadar param var."

Jayce bana sokularak, "Bir multimilyonerle birlikte kaçıyor olmak heyecan verici," dedi. Sadakati koşulsuzdu ve onsuz bir hayat düşünemiyordum.

"Sen olmasan bunu atlatamazdım."

"Zorunda değilsin. İstedğin sürece hep yanında olacağım."

"Ve ben de bu olmadan yaşamak istemezdim." Bir elimi pantolonunun içine soktum.

Sert bir aletle ona doğru bastırduğım da Jayce'in nefesi kesildi. Aramızda hiçbir şey değişmemişti. O hala hassastı

Tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi ve gözlerindeki açgözlülük damarlarımdaki kanı kaynattı.

"Duramıyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve bir parmağımı yanaklarının arasına kaydurdım.

Jayce heyecanla soludu ve yanakları pembeleşti. Gözlerimin içine bakarken alt dudağını kemirdi.

"Cesaretimi kaybetmeden önce sana bir şey söylemeliyim," diye mırıldandım, kalbim çılgınca çarpıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi tatlı bir sesle ve ona hasret dudaklarımı öptü.

Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun, birlikte her zorluğun üstesinden gelebilirdik. Çünkü Jayce kalbimi çalmıştı ve ben onu geri istemiyordum.

Bitiş

YAZAR HAKKINDA

Ray van Black olarak, benzersiz kahramanlar, beklenmedik kıvrımlar, bolca duygu ve iyi bir tutam erotizm içeren heyecan verici eşcinsel romantizm yazıyorum.

Çocukluğumdan beri kafamda hep hikayeler vardı ve bunlarla hemcinslerimi kızdırdım. Gey romanlarına olan tutkum, fanfiction dünyasındaki ilk yazma denemelerimle gelişti. O zamandan beri bazen komik, bazen dramatik, bazen ateşli ve sonra yine hafif ve kolay eşcinsel romantizm ve eşcinsel fantezi yazıyorum. Kitaplarımı bilen herkes her zaman yeni bir şeyler denediğimi bilir.

Benimle ve kitaplarımla ilgili bilgilere Facebook'tan ulaşabilirsiniz (https://www.facebook.com/ray_van.black.info),
Instagram
(https://www.instagram.com/ray_van.black.author/) ve web sitemde (<https://rayvanblack.de>).

Gelecekteki yeni yayınları kaçırmak istemiyorsanız, haber bültenime abone olabilirsiniz:

<http://bit.ly/RayvanBlackNewsletter>

Şimdiye kadar yayınlanmış kitaplar:

- Elf Prensi - Baştan Çıkarma
- Elf Prensi - İhanet

- Elf Prensi - Lanetleme
- Elf Avcısı - Karşılaşma
- Peri Prens 1 - İki Dünya
- Peri Prens 2 - Kanatlar ve sihir
- Peri Prens 3 - Gölge ve ışık
- Peri Prensi 4 - Karanlığa Doğru
- Kraliyet İlişkisi 1 - Bir prens nasıl baştan çıkarılır
- Royal Affair 2 - Arzu ve görev arasında
- Royal Affair 3 - Aşk ve diğer entrikalar
- Bana açlığı öğretin, Bay King
- Bana zevki öğretin, Bay Archer.
- Bana düzeni öğretin, Prof Lawrence.
- Bana tutkuyu öğretin, Bay Price.
- Beni daha sert al.
- Beni daha derine götür

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>